

Agatha Christie

13 la cină

Doctorului și doamnei Campbell Thompson

CUPRINS:

- Capitolul 1 O serată artistică.
- Capitolul 2 O întâlnire la cină.
- Capitolul 3 Omul cu un dinte de aur.
- Capitolul 4 întâlnirea.
- Capitolul 5 Crima.
- Capitolul 6 Văduva.
- Capitolul 7 Secretara.
- Capitolul 8 Posibilități.
- Capitolul 9 A doua crimă.
- Capitolul 10 Jenny Driver.
- Capitolul 11 Egoista.
- Capitolul 12 Fiica lordului.
- Capitolul 13 Nepotul.
- Capitolul 14 Cinci întrebări.
- Capitolul 15 Sir Montagu Corner.
- Capitolul 16 Discuții.
- Capitolul 17 Majordomul.
- Capitolul 18 Pretendentul.
- Capitolul 19 O mare doamnă.
- Capitolul 20 Șoferul de taxi.
- Capitolul 21 Mărturia lui Ronald.
- Capitolul 22 Hercule Poirot se comportă ciudat.
- Capitolul 23 Scrisoarea.
- Capitolul 24 Vești de la Paris.
- Capitolul 25 O masă mondenă.
- Capitolul 26 Paris?
- Capitolul 27 Unde e vorba de ochelari.
- Capitolul 28 Poirot pune câteva întrebări...
- Capitolul 29 Poirot vorbește.
- Capitolul 30 Povestea crimei.
- Capitolul 31 O ultimă mărturie

Capitolul 1
O serată artistică.

Memoria publicului este scurtă. Puternicul interes și agitația produse de moartea lui George Alfred St Vincent Marsh, al patrulea baron Edgware, au fost uitate și noi evenimente de senzație le-au luat locul.

Numele prietenului meu, Hercule Poirot, nu a fost niciodată menționat deschis în legătură cu acest caz. Și acest lucru, aș putea spune, a fost în întregime conform dorinței sale de a rămâne în umbră. Soluționarea cazului a fost asumată de altcineva – și chiar așa și-a dorit să se întâmple. Mai mult, din punctul lui de vedere, Poirot considera că acest caz a fost unul dintre eșecurile sale. Susține întruna că doar remarca întâmplătoare a unui trecător de pe stradă l-a făcut să revadă situația dintr-un nou unghi.

Oricum ar fi, numai datorită geniului său întreaga afacere a ieșit la iveală. Dacă nu era Hercule Poirot, mă îndoiesc că ar fi fost dezvăluit vreodată adevăratul vinovat de această crimă.

Și cred că a venit timpul să pun pe hârtie tot ceea ce știu despre această poveste, până la cel mai mic amănunt, și sunt sigur că astfel voi satisface din plin dorințele unei doamne încântătoare care a fost implicată.

Îmi amintesc deseori ziua în care, prezenți în micul, cochetul și atât de ordonat salon al lui Poirot, dragul meu prieten, plimbându-se cu pași mari de-a lungul unei linii invizibile a covorului, ne-a dezvăluit pe scurt, cu o măiestrie surprinzătoare, întregul caz. Și pentru că mi se pare cel mai potrivit, îmi voi începe și eu istorisirea în același loc unde s-a întâmplat – Într-un teatru londonez, anul trecut, în iunie.

Carlotta Adams era senzația Londrei la acel moment. Cu un an în urmă, susținuse două matinee ce obținuseră un succes răsunător. În anul în care are loc povestea noastră, ea își ducea la bun sfârșit un angajament pe trei săptămâni ce avea să se încheie a doua zi.

Această tânără americană dotată cu un talent surprinzător excela în scheciuri de una singură fără a apela la schimbări de decoruri sau de machiaj. De asemenea, părea capabilă să se exprime în orice limbă cu foarte mare ușurință. Sceneta sa ilustrând o seară într-un hotel cosmopolit încântase pe toată lumea. Pe rând, ea incarnase cu ușurință turiști americani și germani, membri ai unei familii engleze de pătură mijlocie, doamne cu reputație îndoielnică, aristocrați ruși ruinați și ospătari discreți și plictisiți.

Scheciurile sale variau de la tristețe la veselie și vice-versa. Interpretarea unei femei cehoslovace muribunde într-un spital ne pusese un nod în gât ca, un minut mai târziu, să fie înlocuit de hohote de râs de povestea unui dentist care, în timp ce-și exercita meseria, sporovăia amical cu pacienții săi.

Programul său se termina cu un număr intitulat „Cateta imitații”.

Și de această dată, fu incomparabilă. Fără ajutorul vreunui machiaj, trăsăturile sale dispărură brusc pentru a se transforma imediat în imaginea unui politician, a unei actrițe renumite sau a unei mondene faimoase. În ipostaza fiecărui personaj, ea susținu un scurt discurs, zugrăvind cu măiestrie prin doar câteva fraze defectele modelului ales.

Printre ultimele personaje întruchipate, fu cu adevărat remarcabil cel al lui Jane Wilkinson, o tânără și talentată actriță americană, foarte cunoscută la

Londra. Am privit fascinați cum vocea caldă și puțin răgușită transforma fără voia noastră banalitățile rostite pe un ton plin de semnificații emoționale în cuvinte cu înțeles puternic și fundamental. Reproducerea gesturilor sale reținute, a ușoarei legănări a corpului și chiar impresia puternică de frumusețe fizică neconținută au fost fenomenale.

Admirator înfocat al frumoasei Jane Wilkinson, am fost mereu mișcat de interpretările ei emoționante și i-am înfruntat întotdeauna pe cei care îi recunoșteau frumusețea, dar afirmau că îi lipsește talentul actoricesc și că nu era o actriță în adevăratul sens al cuvântului.

Și m-am simțit puțin cam straniu auzind această voce un pic răgușită și atât de cunoscută, care mă impresionase de atâtea ori, și privind acel gest lent al mâinii care se deschidea și se închidea și acea mișcare bruscă a capului aruncând părul pe spate, caracteristică actriței la finalul scenelor sale dramatice.

Jane Wilkinson era una dintre acele actrițe care păra-siseră scena după căsătorie numai pentru a se reîntoarce câțiva ani mai târziu.

Cu trei ani în urmă, ea se căsătorise cu lordul Edgware, un bărbat bogat și excentric. Se zvonise că l-ar fi părăsit la puțin timp după aceea și, la un an și jumătate după căsătorie, turnase un film în America și, în timpul ultimului sezon teatral, cunoscuse un viu succes la Londra.

Urmărind imitațiile reușite, dar poate puțin caustice ale Carlottei Adams, mă întrebam ce puteau gândi personajele interpretate. Oare se bucurau de această publicitate gratuită? Sau îi deranja această etalare deliberată a secretelor meseriei lor? Nu întruchipa oare Carlotta Adams prestidigitatorul rival care replică: „Ah, acesta este un truc vechi și foarte simplu! Îți arăt eu cum se face!”

Dacă eu aș fi fost în locul persoanelor vizate m-aș fi simțit foarte neplăcut dar, bineînțeles, mi-aș fi ascuns iritarea. Trebuie să posezi un spirit foarte tolerant și un simț al umorului deosebit pentru a aprecia o astfel de interpretare nemiloasă.

Tocmai ajunsesem la aceste concluzii când, din spatele meu, se auzi un râset fermecător și puțin răgușit, asemănător cu cel de pe scenă.

M-am întors brusc și am văzut pe scaunul din spate, aplecată un pic înainte, cu buzele întredeschise, tocmai persoana imitată în acel moment – Lady Edgware, cunoscută mai bine sub numele de Jane Wilkinson.

Am realizat imediat că mă înșelasem în deducțiile mele. Întreaga ei atitudine și expresia ei de încântare și amuzament susțineau contrariul.

La finalul imitației, ea aplaudă zgomotos, râzând alături de partenerul ei din acea seară, un bărbat înalt și extrem de arătos, asemănător zeilor greci din Antichitate, pe care l-am recunoscut imediat ca fiind Bryan Martin, un star de cinema foarte popular la acel moment. Ei interpretaseră împreună mai multe roluri în producții ale marelui ecran.

— Este minunată, nu-i așa? Îi spuse Lady Edgware însoțitorului ei.

— Jane, se pare că te-a emoționat profund, îi răspunse acesta râzând.

— Ei bine, este într-adevăr fermecătoare! Chiar mai talentată decât aș fi crezut.

Carlotta Adams începu o nouă imitație și n-am apucat să aud comentariul lui Bryan Martin.

Însă, ceea ce se întâmplă mai târziu în acea seară fu o coincidență mai mult decât stranie.

După reprezentație, eu și Poirot am mers să cinăm la Savoy.

La masa de alături, se aflau Lady Edgware, Bryan Martin și alte două persoane pe care nu le cunoșteam. În timp ce-i atrăgeam atenția lui Poirot asupra acestui lucru, un alt cuplu se așează în apropierea noastră. Chipul femeii îmi păru familiar, însă, pentru moment, nu am reușit să-i atribui vreun nume.

Mi-am dat brusc seama că femeia pe care o priveam cu stăruință era Carlotta Adams. Nu-l cunoșteam pe cel care o însoțea, un bărbat îngrijit, cu trăsături plăcute și cumva distrase, dar cu siguranță nu genul care să-mi provoace admirația.

Carlotta Adams purta o rochie neagră foarte discretă. Fizionomia sa nu oferea nimic care să-ți atragă atenția în mod deosebit, mobilitatea și sensibilitatea trăsăturilor pretându-se foarte bine artei de a mima: fiind lipsite de un caracter personal, luau ușor expresia unui alt chip.

L-am împărtășit reflecțiile mele lui Poirot și el mă ascultă cu capul plecat, înclinat ușor înspre mine, în același timp aruncând o privire atentă către persoanele de la cele două mese în discuție.

— A! Deci ea este Lady Edgware! Am văzut-o adesea jucând. Este o belle femme!

— Și, în plus, o actriță excelentă.

— Posibil.

— Nu pari prea convins.

— Totul depinde de rolul care îi este rezervat, dragul meu prieten. Dacă este în centrul piesei, dacă totul se raportează la ea, atunci devine o actriță perfectă. Dar mă îndoiesc că ar face față onorabil unui rol secundar sau unui rol de compoziție. Piesa trebuie scrisă despre ea și pentru ea. Mi se pare că face parte dintre acele femei pentru care nu există nimic în afară de ele însele. Aceste femei se expun la grave pericole, adăugă el după o scurtă pauză.

— Ce pericole? L-am întrebat, surprins.

— Acest cuvânt te miră, mon ami. Îl mențin pentru că, vezi tu, o astfel de femeie nu vede decât un singur lucru – pe ea însăși. Femeile de acest gen nu observă nimic din pericolele și riscurile ce le înconjoară, multitudinea de interese conflictuale și relațiile dintre oameni. Nimic din toate acestea, ci doar propriul drum în viață. Și astfel, mai devreme sau mai târziu, le iese în cale inevitabilul.

Am devenit brusc interesat de idee pentru că, trebuie să recunosc, nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva.

— Și despre cealaltă ce ai putea spune?

— Despre domnișoara Adams? Replică el aruncând o privire rapidă spre masa ei și zâmbind. Ce ai dori să-ți spun despre ea?

— Doar primul lucru care-ți vine în minte.

— Mon cher, cred că mă confunzi cu acei ghicitori în palmă care-ți spun cine ești cu adevărat.

— Ei bine, cred că te-ai descurca mai bine decât mulți dintre ei, am continuat eu jocul început de Poirot.

— Văd că ai foarte multă încredere în judecata mea, Hastings. Sunt impresionat. Nu știai că fiecare dintre noi este un mister greu de pătruns, un labirint de pasiuni, dorințe și atitudini, în permanent conflict unele cu altele? Mais oui, c'est vrai. Oricare dintre noi poate exprima o părere, dar, de cele mai multe ori, din zece încercări doar una este adevărată.

— Nu și în cazul lui Hercule Poirot, am replicat zâmbind.

— În special în cazul lui Hercule Poirot! O, sunt perfect conștient de faptul că m-ai considerat întotdeauna puțin vanitos, însă te asigur că în realitate sunt o persoană foarte modestă.

Răspunsul lui Poirot îmi provocă râsul.

— Tu? Modest?

— Chiar așa. Mărturisesc însă că sunt mândru de mustața mea mai mult decât ar trebui, pentru că n-am văzut nicăieri în Londra una care să fie demnă de comparație.

— Ești în perfectă siguranță, pentru că nici nu există vreuna, i-am răspuns scurt. Să înțeleg că nu dorești să riști o părere despre Carlotta Adams?

— Elle est artiste! Nu cred că aș putea adăuga ceva în plus.

— Și după tine, viața ei nu este presărată cu pericole ca cea a lui Lady Edgware?

— Cu toții ne strecurăm printre obstacole, rosti Poirot cu o voce gravă. Primejdiile ne vor aștepta întotdeauna la orice cotitură. Însă, ca să-ți răspund la întrebare, cred că domnișoara Adams va reuși în viață. Nu-i lipsește prezența de spirit și, fără îndoială ai remarcat deja, e evreică.

Mărturisesc că îmi scăpase acest detaliu și, acum, uitându-mă cu atenție, sesizam pe fața sa urme de origine semită. Poirot încuviință din cap și continuă:

— Iată motivele pentru care va triumfa, cu toate că există totuși un obstacol la care va trebui să fie atentă.

— Care?

— Dragostea pentru bani. O astfel de pasiune ar putea-o îndepărta de calea precaută pe care a ales-o.

— E o primejdie pentru oricare dintre noi.

— Sunt de acord, însă în același timp, tu sau eu am sesiza pericolul, am cântări argumentele pro și contra. Când dragostea pentru bani este atât de profundă, nu mai vezi decât banii și orice altceva trece pe un plan secundar.

Tonul lui serios mă făcu să zâmbesc.

— Se pare că Esmeralda, regina țiganilor, este în mare formă în această seară, l-am tachinat pe Poirot.

Fără a se emoționa, micul detectiv belgian reluă:

— Psihologia este un domeniu interesant. Și, un criminolog devotat nu poate exclude studiul psihologiei, pentru că nu actul în sine este important, ci motivul care a dus la acest act. Mă ascuți, Hastings?

L-am asigurat de atenția mea completă.

— Dragul meu Hastings, am observat că de fiecare dată când lucrăm împreună la un caz mă îndemni să măsoar urme de pași, să analizez scrumiere sau să mă întind pe podea pentru a examina cine știe ce detaliu. Te-ai gândit oare vreodată că așezat comod într-un fotoliu, cu ochii închiși, poți găsi mai ușor soluția unei probleme, pentru că atunci vezi lucrurile cu ochii minții?

— Nu este și cazul meu. Mie mi se întâmplă doar un singur lucru când stau așezat într-un fotoliu cu ochii închiși.

— Am observat, continuă Poirot. Și mi se pare surprinzător. În astfel de momente, creierul ar trebui să lucreze cu mai multă înverșunare și nu să se scufunde într-un somn liniștit. Activitatea mentală este atât de interesantă, atât de stimulantă! Folosirea celulelor cenușii este o plăcere mentală. Doar ele sunt singurele în care putem să ne încredem pentru a ajunge la adevăr...

Recunosc că l-am auzit pe Poirot de atâtea ori menționând celulele lui cenușii, încât mi-am creat un obicei de a-mi îndrepta atenția spre altceva când vine vorba despre ele. Și de această dată, mi-am ocupat timpul observând cele patru persoane de la masa alăturată. Când monologul lui se apropie de sfârșit, i-am atras atenția chicotind:

— Poirot, ai dat lovitura. Frumoasa Lady Edgware nu-și mai poate lua ochii de la tine.

— Fără îndoială, a fost informată asupra identității mele, replică Poirot, făcând un vădit efort pentru a părea indiferent.

— Cred mai degrabă că e vrăjită de eleganța mustății tale.

— Tocmai pentru că este unică, recunosc Poirot, mângâindu-și podoaba discret. „Peria de dinți” pe care voi ați adoptat-o mi se pare o oroare, o atrocitate, o crimă împotriva generozității Naturii. Așa că te implor, bunul meu prieten, să-ți lași mustața să crească.

— Măi să fie! L-am întrerupt, ignorându-i rugămintea. Doamna se ridică și se îndreaptă înspre masa noastră. Bryan Martin încearcă să o oprească, dar ea este de neînduplecat.

Jane Wilkinson se apropie hotărâtă de masa noastră. Poirot se ridică și salută. Eu, la fel.

— Domnul Hercule Poirot, nu-i așa? Zise vocea melo-dioasă și gravă a lui Jane Wilkinson.

— El însuși, la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

— Aș vrea să vă vorbesc, domnule Poirot. Trebuie să vă vorbesc neapărat.

— Vă ascult, madame. Luați loc, vă rog.

— Nu, nu aici. Ci în particular. Vom urca de îndată în apartamentul meu. Bryan Martin o ajunsese din urmă și i se adresă dezaprobator:

— Jane, așteaptă cel puțin până la sfârșitul mesei. Nu am terminat de mâncat și nici domnul Poirot.

Însă Jane Wilkinson nu se lăsă prea ușor convinsă:

— Ce importanță are, Bryan? Vom cina cu toții în apartament. Fii bun și dă ordinele necesare. Și, Bryan...!

Se grăbi în urma lui Bryan, în timp ce acesta se înde-părta, și păru să-i șoptească la ureche ceva cu un ton hotărât. Scuturând din cap și ridicând din sprâncene, el se împotrivi la început, însă tonul decisiv cu care ea îi vorbi din nou îl făcu să cedeze, ridicând din umeri.

O dată sau de două ori în timpul acestei scurte discuții, Jane își întoarse privirea înspre Carlotta Adams și m-am întrebat dacă ceea ce îi sugera avea vreo legătură cu tânăra americană.

Mulțumită de rezultatul discuției, Jane reveni la noi.

— Să urcăm repede, zise, aruncându-mi un zâmbet strălucitor.

Și, fără să se sinchisească dacă invitația ne convenea sau nu, ne îndrumă spre lift.

— Domnule Poirot, reluă ea, doar norocul v-a scos în calea mea în această seară și nu-mi vine să cred cum totul pare să fie în favoarea mea. De ceva vreme, mă frământ și mă întreb ce să fac, și când v-am văzut la masa alăturată, mi-am zis: „Domnul Poirot îmi va spune ce să fac”. Se opri pentru un moment pentru a-i spune liftierului: La etajul doi!

— Dacă vă pot fi de folos cu ceva..., începu Poirot.

— Sunt sigură. Mi s-a spus că sunteți un om extraor-dinar. Și dacă există cineva care mă poate ajuta să ies din necazul în care mă aflu, dumneavoastră sunteți cel mai potrivit.

La etajul doi, Jane Wilkinson ne însoți de-a lungul culoarului și, oprindu-se în dreptul unei uși, ne conduse într-unui dintre apartamentele cele mai luxoase ale hote-lului Savoy.

Aruncându-și capa de blană albă pe un scaun și poșeta ornată cu pietre prețioase pe masă, actrița se afundă într-un fotoliu și declară:

— Domnule Poirot, într-un fel sau altul, trebuie să scap de soțul meu!

Capitolul 2

O întâlnire la cină

— Madame, răspunse Poirot, încercând să-și revină după un prim moment de surpriză, a despărți o femeie de bărbatul ei nu face parte din atribuțiile mele.

— Bineînțeles că știu acest lucru.

— Aveți nevoie mai degrabă de un avocat.

— Tocmai aici vă înșelați. Sunt sătulă de avocați, fie ei cinstiți sau oneroși, și niciunul dintre cei pe care i-am consultat până acum nu a fost capabil să mă ajute. Sunt experți în ale legii, însă, în afară de asta, nu au pic de simț al vieții.

— Și credeți că eu am?

Ea zâmbi.

— Am auzit că nu vă scapă nimic, domnule Poirot.

— Comment? Mă tem că nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Ei bine, mi s-a spus că sunteți cel mai inteligent om.

— Doamnă, fie că sunt inteligent sau nu... Realitatea face că sunt inteligent... De ce-aș nega-o? Însă în ceea ce privește afacerea dumneavoastră, nu cred că este genul meu.

— Și de ce nu? E vorba despre o problemă!

— O problemă?

— O problemă complicată care trebuie rezolvată, continuă Jane Wilkinson. Și n-am auzit să fiți omul care să dea înapoi în fața unei dificultăți.

— Permiteți-mi să vă felicit pentru perspicacitate, madame. Însă, vă repet, nu mă ocup de anchete pentru obținerea unui divorț. Nu consider prea plăcută... Ce métier-là.

— Dar dragul meu domn, nu vă cer să-mi spionați soțul. Nu m-ar ajuta cu nimic. Doresc numai să scap de el și sunt sigură că mă puteți sfătui cum să fac asta.

Poirot se gândi pentru un moment și, când vorbi, tonalitatea vocii sale se schimbă.

— Mai întâi, madame, spuneți-mi vă rog de ce sunteți atât de nerăbdătoare să scăpați de lordul Edgware?

— Vreau să mă recăsătoresc. Ce alt motiv aș putea avea? Răspunse ea, fără nici un fel de ezitare, privindu-l cu un aer inocent, cu ochii săi mari și albaștri.

— Păi atunci cu siguranță ați putea obține divorțul fără prea mare dificultate.

— Nu-mi cunoașteți soțul, domnule Poirot. Este... Este... Nu știu cum să mă exprim. Este un bărbat bizar... Nu se aseamănă cu nici un alt bărbat.

Tremurând ușor, făcu o pauză și continuă:

— Cred că un astfel de om n-ar trebui să se însoare cu nimeni. Spun adevărul doar că nu știu cum să vă explic. Este un bărbat... Ciudat. Prima sa nevastă l-a părăsit fugind din domiciliul conjugal și abandonându-și copilul de trei luni. El n-a consimțit niciodată să divorțeze și ea a murit după o vreme în mizerie, undeva în străinătate. Apoi el s-a căsătorit cu mine. Și eu, ei bine, n-am putut rezista. Îmi inspira teamă. L-am părăsit și am plecat în Statele Unite. Nu am nici un motiv întemeiat pentru a-i cere divorțul și, în schimb, i-am dat lui o grămadă de motive, însă nu vrea să-l intenteze. E într-un fel... Fanatic, cred.

— În anumite state ale Americii, vi s-ar acorda cu ușurință divorțul, madame.

— Da, dar n-ar avea nici o valoare, pentru că intenționez să locuiesc în Anglia.

— În Anglia?

— Da.

— Și, dacă-mi permiteți, cine e viitorul soț?

— Tocmai în asta constă dificultatea. Ducele de Merton.

Am rămas stupefiat. Ducele de Merton era disperarea mamelor cu fete de măritat. Tânăr cu tendințe monahale, catolic anglican convins, se spunea că era în întregime sub papucul mamei sale, o redutabilă ducesă bogată.

Ducea o viață ascetică, colecționa porțelanuri chinezești și trecea drept un om cu gusturi artistice. Se mai spunea și că este un misogin convins.

— Sunt nebună după el! Declară Jane pe un ton sentimental. N-am mai întâlnit nici un om ca el, iar castelul Merton este o minunăție. Întreaga poveste este cel mai romantic lucru care s-a întâmplat vreodată. În plus, el este atât de fermecător! Odată căsătorită voi renunța la scenă. Oricum nu mă mai atrage deloc, reluă ea după o scurtă pauză.

— Între timp, remarcă Poirot cu o voce seacă, lordul Edgware stă în calea tuturor acestor proiecte romantice.

— Exact! Și numai gândul la asta mă înnebunește. Dacă ne-am fi aflat în Chicago, continuă ea gânditoare, l-aș fi putut face să dispară fără probleme, dar din câte știu, în țara asta nu se recurge la asasini plătiți, nu-i așa?

— În această țară, madame, replică Poirot zâmbind, credem că orice ființă umană are dreptul să trăiască.

— Ei bine, nu știu cum e mai bine. Dar dacă ar fi după mine, cred că v-ar fi mai bine fără unii dintre politicieni și, dacă l-ați cunoaște pe lordul Edgware la fel de bine ca mine, moartea sa nu ar constitui o pierdere, ci mai degrabă contrariul.

Se auzi o bătaie în ușă și un ospătar intră cu câteva platouri. Jane Wilkinson continuă nestingherită, fără a se sinchisi de prezența acestuia:

— Însă, domnule Poirot, nu vă cer să-1 ucideți de dragul meu.

— Mulțumesc, madame.

— M-am gândit doar că l-ați putea determina să divorțeze, prezentându-i câteva argumente istețe. Convingeți-l să accepte ideea unui divorț. Sunt sigură că ați putea face acest lucru.

— Madame, cred că îmi supraestimați puterea de convingere.

— Nici pe departe! Domnule Poirot, sunt sigură că veți găsi un motiv oarecare. Își fixă ochii ei mari, albaștri, asupra prietenului meu și încheie cu o voce dulce, seducătoare: Vreți să mă vedeți fericită, nu-i așa?

— Vreau ca toată lumea să fie fericită! O asigură Poirot cu prudență.

— Bineînțeles, dar nu mă gândeam la toată lumea aici, ci doar la mine.

— Aș putea spune, madame, că asta faceți întotdeauna.

— Credeți că sunt egoistă?

— Nu am afirmat acest lucru, madame!

— Eu, în schimb, recunosc asta. Însă e doar pentru că nu suport ideea că într-o zi aș putea fi nefericită. Gândul acesta îmi afectează până și abilitatea de a juca pe scenă. Și, cu siguranță, voi fi condamnată la o viață mizerabilă dacă nu consimte să divorțeze sau... Dacă nu moare. Și, dacă mă gândesc mai bine, aș prefera să-1 știu mort. Astfel, m-aș simți eliberată de el pentru totdeauna.

Îl privi pe Poirot, așteptând ca acesta să o înțeleagă. Se ridică, își luă capa de blană albă și se uită insistent la acesta. Prin ușa întredeschisă, am auzit voci pe culoar.

— Mă veți ajuta, domnule Poirot, nu-i așa? Dacă nu...

— Dacă nu, madame?

— Iau un taxi și îi fac felul chiar eu! Declară zâmbind.

Dispăru în camera vecină tocmai în momentul când își făceau apariția Bryan Martin, perechea care mai devreme lua cina cu el și Jane Wilkinson, precum și Carlotta Adams și însoțitorul ei. Perechea îmi fu prezentată ca domnul și doamna Widburn.

— Bună seara. Unde e Jane? Voiam să o anunț că am reușit să-i îndeplinesc dorințele, zise Bryan.

Jane apăru în cadrul ușii cu un ruj în mână.

— Iată-vă! Exclamă ea. Minunat! Domnișoară Adams, am fost atât de impresionată de reprezentarea dumnea-voastră, încât am simțit că trebuie să vă cunosc neapărat. Haideti cu mine să discutăm în timp ce îmi împrăpățez puțin machiajul. Sunt de părere că arăt îngrozitor.

Carlotta Adams îi acceptă invitația, iar Bryan Martin se instalează comod într-un fotoliu.

— Deci, domnule Poirot, iată-vă prins! A reușit oare draga noastră Jane să vă convingă să-i țineți partea? Credeți-mă pe cuvânt că ar fi mai bine să-i cedați. Nu știe ce înseamnă cuvântul „nu”.

— Probabil pentru că nu i s-a spus niciodată.

Bryan Martin își aprinse o țigară și, lăsat pe spate, trimitea spre tavan rotocoale de fum.

— Jane e o femeie cu un caracter uimitor. Nu respectă pe nimeni și nimic. Nu are pic de simț moral. N-aș spune că este imorală, pentru că n-ar fi adevărat. Aș numi-o mai degrabă amorală, pentru că este interesată de un singur lucru: propria plăcere. Cred că ar ucide fără remușcări pe oricine i-ar sta în cale, continuă zâmbind, și s-ar simți jignită dacă, prinsă în flagrant delict, ar fi condamnată pentru asta. Problema este că ar fi prinsă cu siguranță. Nu are pic de minte. Părerea ei în ceea ce privește crima este de a se urca într-un taxi, de a nu-și ascunde identitatea și de a trage.

— Și ce anume vă face să afirmați acest lucru? Murmură Poirot.

— Poftim?

— O cunoașteți bine, mosieur?

— Aș spune mai degrabă că o cunoașteam, răspunse Bryan, râzând mai degrabă ironic. Nu sunteți de aceeași părere cu mine? Ceru el părerea celorlalți.

— Jane este o egoistă, fu de acord doamna Widburn. Dar așa trebuie să fie o actriță dacă dorește să-și exprime întreaga personalitate.

Poirot rămase tăcut, privindu-l insistent pe Bryan Martin cu o curiozitate care-mi păru atunci de neînțeles.

În acel moment, Jane sosi din cealaltă cameră, urmată de Carlotta Adams. Fără îndoială că Jane își refăcuse machiajul, spre întreaga ei satisfacție. Pentru mine era exact ca și înainte, neputând deveni mai frumoasă decât era în realitate.

Cina ce urmă fu foarte veselă, cu toate că, uneori, am avut impresia că pluteau în atmosferă câțiva curenți subtili, ai căror sens exact îmi scăpa.

Depart de mine gândul că Jane Wilkinson putea fi responsabilă de asta. Era evident că această tânără era capabilă să se concentreze numai

asupra unei singure idei deodată, iar pentru moment, satisfăcută că-și îndeplinesc dorința de a-1 întâlni pe Poirot, se arăta în cea mai bună dispoziție. M-am convins că o invitase pe Carlotta Adams din pur capriciu și din simplul motiv că imitația atât de veridică a propriei persoane realizată de aceasta o amuzase nespus.

Nu, cu siguranță, Jane Wilkinson nu avea nici o legătură cu senzația ciudată pe care o resimțeam. Și-atunci cui i-aș fi putut-o imputa?

Pe rând, mi-am studiat atent conviviile.

Bryan Martin? Purtarea sa nu părea deloc naturală, dar am pus-o pe seama calităților sale de vedetă a ecranului. Acest bărbat vanitos și plin de prețiozitate continua să-și joace rolul și în viața de toate zilele, căci te lepezi mai greu de obiceiul devenit o a doua piele.

Comportamentul Carlotei Adams era, fără îndoială, destul de natural. Acum, când puteam să o studiez îndeaproape, descopeream în ea o tânără liniștită, cu o voce armonioasă și gravă. Poseda un farmec discret, mai degrabă comun, care consta parcă din absența oricărei note discordante sau stridente. Întreaga ei ființă îmi sugera o supunere blândă. Părul negru, ochii de un albastru pal, tenul mat și gura mobilă și sensibilă îmi întregeau senzația negativă de comun. Un chip plăcut, dar greu de recunoscut, întâlnind-o îmbrăcată cu alte veșminte.

Acceptase cu o plăcere evidentă complimentele și cuvintele lui Jane. Orice tânără în poziția ei ar fi făcut la fel, însă tocmai atunci se întâmplă ceva ce-mi schimbă complet percepția legată de ea. O privi pe Jane care își întorsese capul pentru a-i vorbi lui Poirot și am deslușit cu surprindere în ochii tinerei femei o curiozitate atentă la orice detaliu și, în același timp, o ostilitate evidentă. Să fi fost vanitate feminină sau, probabil, invidie profesională? Jane era o actriță aflată în culmea succesului, pe când Carlotta de-abia acum se făcea remarcată.

Mi-am îndreptat atenția asupra celorlalți trei invitați. În ceea ce-i privește pe domnul și doamna Widburn, el era înalt și cadaveric, iar ea durdulie, blondă și plină de efuziune. Întruchipau imaginea oamenilor înstăriți, pasio-nați de orice e legat de universul scenei și, de fapt, era singurul subiect pe care erau dispuși să-1 discute. Având în vedere recenta mea absență din Londra, nu eram la curent cu noutățile din lumea teatrală și, în cele din urmă, doamna Widburn își întoarse ostentativ spatele și mă ignoră pentru tot restul serii.

În sfârșit, ultimul dintre comeseni era însoțitorul Carlotei Adams, un tânăr brunet, cu fața rotundă și veselă. Am bănuț de la bun început că era puțin mai amețit decât s-ar fi convenit și, pe măsură ce cantitatea de șampanie îngurgitată creștea, acest lucru deveni și mai evident.

În prima parte a mesei, stătu tăcut și bosumflat, părând că suferă de o ofensă primită recent. Apoi, spre sfârșit, începu să mi se destăinuie ca unui vechi prieten:

— Ceea ce vreau să spun... Nu este..., își începu discursul presărat de bâlbâieli, mă înțelegi, nu-i așa, bătrâne? Adică, spune-mi tu... Dacă o femeie îți face neîncetat reproșuri și îți dă toate planurile peste cap, fără ca vreodată

să-i fi spus vreun cuvânt nepotrivit... Nu te-ai aștepta la asta. Știi tu: familie puritană, americani sută la sută... În fine, o fată bună! Ce vreau să spun este... Așa, unde rămăsesem?

— Spuneai că nu ești de-al lor, i-am răspuns pe un ton liniștitor.

— Ei bine, nu are importanță. Uite, a trebuit să mă-mprumut de la croitorul meu pentru această seară, un tip foarte săritor. Îi datorez bani de ani de zile... Este o legătură între noi și nimic nu se compară cu o legătură între doi oameni... Tu și cu mine... Tu și cu mine... Dar cine dracu' ești tu, bătrâne?

— Mă numesc Hastings.

— Nu mai spune! Puteam să jur că vorbesc cu vechiul meu prieten Spencer Jones! Bătrânul Spencer Jones! Ultima dată când l-am întâlnit la Eton și Harrow l-am tapat de cinci lire. Părerea mea e că oamenii se aseamănă al dracului între ei. Bine că nu suntem chinezi, că nu ne-am mai fi deosebit unul de altul.

Scutură din cap trist, apoi se înveseli brusc și mai înghiți o gură de șampanie.

— Orice s-ar întâmpla, măcar nu sunt un negru nenorocit!

Se pare că această remarcă îi dădu o vie satisfacție, căci continuă cu câteva observații pline de speranță.

— la întotdeauna din viață ce are ea mai bun, băiete. Adică, uită-te la partea bună a lucrurilor. Într-una din aceste zile, când voi fi ajuns, să zicem, pe la șaptezeci și cinci sau optzeci de ani, voi fi un om bogat. Atunci, un-chiul meu va fi mort și eu îmi voi putea plăti croitorul.

Zâmbi fericit la acest gând.

Părea beat, dar simpatic. Avea un chip rotund și o mustață neagră, incredibil de mică, care îți dădea impresia că este izolată undeva în mijlocul unui deșert.

Am observat că atenția Carlotei Adams era îndreptată asupra lui și, după o privire scurtă, aceasta se ridică de la masă.

— A fost frumos din partea dumneavoastră că ați acceptat să urcați în apartamentul meu, îi spuse Jane. Ador aceste reuniuni improvizate. Dumneavoastră?

— Eu nu, răspunse sec domnișoara Adams. Eu mă gândesc întotdeauna înainte să întreprind ceva. Acest lucru mă scutește de eventuale neplăceri.

— Oricum ar fi, rezultatele vă îndreptățesc, îi spuse Jane zâmbind. Niciodată nu m-am simțit atât de bine ca la reprezentația din seara aceasta.

Trăsăturile Carlotei se destinseseră și îi răspunse lui Jane pe un ton cald:

— Cât de amabilă sunteți! Vă mulțumesc pentru apre-cieri. Ca toate debutantele, am nevoie de încurajări.

— Carlotta, o întrerupse însoțitorul său, dă bună seara la toată lumea, mulțumește-i mătușii Jane pentru această cină și să plecăm.

Reuși printr-un miracol să nimerească ușa din prima și Carlotta îl urmă cu pași repezi.

— Mi s-a parut mie sau tocmai m-a numit „mătușa Jane”? Nici nu l-am observat până acum, spuse Jane.

— Draga mea, nu-i da atenție, zise doamna Widburn. De mic copil a reprezentat o speranță în lumea dramatică. Nu s-ar zice astăzi, nu-i așa? E trist când vezi că debuturi atât de promițătoare eșuează într-un mod lamentabil. Și acum, eu și Charles trebuie să ne retragem.

Soții Widburn pleacă, iar Bryan Martin îi însoțește.

— Ei bine, domnule Poirot?

Poirot îi zâmbi actriței.

— Eh bien, Lady Edgware?

— Vă implor, nu-mi spuneți așa. Lăsați-mă să uit acest nume, sau o să vă cred omul cel mai insensibil din întreaga Europă!

— Și totuși, n-am o inimă de piatră.

După părerea mea, Poirot băuse un pic prea multă șampanie, poate o cupă în plus.

— Deci ne-am înțeles, dragă domnule Poirot! Veți merge la soțul meu și-l veți convinge să-mi elibereze calea?

— Da, voi merge să-l văd, promise Poirot precaut.

— Și dacă refuză să vă asculte, cum prevăd, vă veți gândi la un alt mijloc. Se zice că sunteți omul cel mai inteligent din Anglia.

— Madame, cum se face că atunci când e vorba de sufletul meu vă raportați la întreaga Europă, și în ceea ce privește inteligența mea vă limitați comparația la Anglia?

— Dacă veți reuși, vă voi proclama cel mai remarcabil om din tot universul!

Poirot ridică o mână.

— Madame, nu vă promit nimic. Din curiozitate pentru natura psihologică, mă voi strădui să obțin o întâlnire cu soțul dumneavoastră.

— Puteți să-l analizați din punct de vedere psihologic cât doriți. Poate chiar îi va face bine. Pe mine mă interesează numai să rezolvați această situație, de dragul meu. Vreau să-mi trăiesc povestea de dragoste, domnule Poirot! Cu un aer visător, ea adăugă: Gândiți-vă ce surpriză senzațională va produce această istorie!

Capitolul 3

Omul cu un dinte de aur.

Câteva zile mai târziu, în timp ce ne luam micul dejun, Poirot îmi întinse o scrisoare pe care tocmai ce-o deschisese.

— Ce părere ai despre asta, mon ami?

Biletul venea din partea lordului Edgware și, într-un limbaj formal și sec, stabilea o întâlnire pentru a doua zi la ora 11.

Trebuie să recunosc că am rămas foarte surprins. Poirot acceptase să facă acest lucru într-un moment de bună dispoziție și nu-mi trecuse nici o clipă prin minte că avea vreo intenție de a-și ține promisiunea făcută actriței.

Poirot își dădu imediat seama ce se petrecea în mintea mea și mă privi clipind șiret din ochi.

— Dar, mon ami, bineînțeles că nu a fost numai efectul șampaniei.

— Departe de mine ideea asta.

— Ba da... ba da... În sinea ta ți-ai zis: „Bietul bătrân, vrea să-i facă pe plac gazdei, și-a luat un angajament pe care n-o să-1 ducă la bun sfârșit și pe care oricum nu are de gând să-1 respecte”. Însă, prietene, promisiunile lui Hercule Poirot sunt sacre.

Și își luă un aer foarte demn, în timp ce pronunța aceste ultime cuvinte.

— Bineînțeles. Bineînțeles. Știu asta, am încercat. Dar am crezut că judecata ta a fost puțin... Cum să-ți spun... Influențată.

— Nu am obiceiul să mă las „influențat”, cum spui tu, Hastings. Nici cea mai bună șampanie și nici cea mai atractivă și seducătoare femeie nu influențează judecata lui Hercule Poirot. Nu, mon ami, sunt doar interesat de această afacere.

— De povestea de dragoste a lui Jane Wilkinson?

— Nu neapărat. Povestea ei de dragoste, cum o numești tu, este o afacere comună, un alt pas în cariera de succes a unei femei foarte frumoase. Dacă ducele de Merton n-ar fi deținut un titlu de noblețe și o avere considerabilă, acest călugăr romantic nu ar fi interesat-o cu siguranță pe doamna noastră. Ceea ce mă intrigă pe mine este latura psihologică a poveștii, interdependența dintre personaje. Și mă bucur de ocazia de a-1 studia îndeaproape pe lordul Edgware.

— Sper că nu te aștepti să reușești în misiunea pe care ți-ai asumat-o?

— Pourquoi pas? Fiecare dintre noi are un punct slab. Doar nu crezi, Hastings, că studiul acestui caz, din punct de vedere psihologic, mă va împiedica să îmi dau întreaga stăruință în reușita misiunii ce mi-a fost încredințată. Ador să-mi pun inteligența la treabă.

M-am temut că va începe iar să vorbească despre micile celule cenușii și, pentru a evita, i-am spus repede:

— Deci, mâine la 11 mergem în Regent Gate?

— Noi"! Făcu Poirot, ridicând din sprâncene, ceea ce îi dădu un aer nostim.

— Poirot! Am rostit cu surprindere. Doar n-o să te duci fără mine? De obicei te însoțesc peste tot.

— Dacă ar fi vorba despre o crimă, despre un caz misterios de otrăvire, un asasinat... Ei, aș mai înțelege că te-ar pasiona. Dar o simplă neînțelegere socială?

— Nici un cuvânt în plus, am continuat hotărât. Vin cu tine.

Poirot schiță un zâmbet și în acel moment ni se anunță vizita unui gentleman.

Spre surprinderea noastră, l-am văzut intrând pe Bryan Martin.

Actorul părea mult mai în vârstă la lumina zilei. Era la fel de frumos, dar de o frumusețe cam răvășită și atitudinea lui oarecum tensionată mă făcu să mă gândesc că era posibil să fi fost un consumator obișnuit de droguri.

— Bună dimineața, domnule Poirot, zise actorul vesel. Mă bucur să văd că dumneavoastră și căpitanul Hastings luați micul dejun la o oră rezonabilă. Apropo, presupun că sunteți foarte ocupat, pentru moment?

— Dimpotrivă, în prezent nu am nimic important de făcut, îi răspunse Poirot zâmbind amabil.

— Măi să fie! Nici un telefon de la Scotland Yard? Nici o problemă de natură delicată de rezolvat pentru familia regală? Nu pot să cred!

— Dragă domnule, confundați ficțiunea cu realitatea. Vă asigur că, pentru moment, sunt absolut liber și, mulțumesc lui Dumnezeu, nu încă fără ocupație.

— Spre norocul meu, continuă Bryan râzând. În acest caz, sper că mă veți putea ajuta pe mine.

Poirot îl privi pe tânăr cu foarte mare atenție și, după câteva minute, îi răspunse:

— Să-nțeleg că aveți vreo problemă pe care doriți să mi-o încredințați?

— Ei bine... Și da, și nu.

De data aceasta, râsul lui fu puțin nervos. Privindu-l în continuare cu mare atenție, Poirot îi făcu semn să se așeze pe un scaun în fața noastră.

— Să vedem despre ce este vorba, zise Poirot.

Bryan Martin ezită, părând că nu știe cum să înceapă istorisirea.

— Necazul e că nu vă pot da atât de multe detalii pe cât mi-aș dori. Este un pic mai dificil. Vedeți, totul a început în America.

— În America? Așa...

— Călătoream cu trenul, când, din pură întâmplare, mi-a atras atenția un anumit bărbat, scund, urât, proaspăt ras, cu ochelari și un dinte de aur.

— O! Un dinte de aur!

— Exact. Și în asta constă chiar esența poveștii.

Poirot încuviință din cap de câteva ori.

— Încep să înțeleg. Continuați!

— După cum vă spuneam, îl remarcasem pe acest om în trenul cu care mergeam spre New York. Șase luni mai târziu, pe când mă aflam la Los Angeles, l-am întâlnit din nou. Nu mi s-a părut ceva ieșit din comun, cu toate că la momentul respectiv nu vedeam nici un motiv pentru care s-ar fi aflat acolo.

— Apoi?

— O lună mai târziu, a trebui să merg la Seattle și, la puțin timp după ce am ajuns acolo, pe cine văd? Nimeni altul decât același bărbat, de data aceasta purtând barbă.

— Foarte curios!

— Nu-i așa? Bineînțeles că, la acel moment, nu mi-am imaginat că prezența lui avea vreo legătură cu mine. Însă când l-am văzut iar în Los Angeles, fără barbă, la Chicago, cu mustață și sprâncene false și într-un orașel de munte deghizat în cerșetor, am început să-mi pun întrebări.

— Normal.

— Și, în sfârșit, cu toate că poate părea ciudat, însă nu mai am nici cea mai mică urmă de îndoială, cred că eram spionat.

— Remarcabil!

— Nu-i așa? După aceea m-am asigurat că nu mi se pare. Oriunde m-aș fi aflat, undeva în apropiere apărea și acest personaj sub diferite deghizări. Din fericire, mulțumită dintelui său de aur, îl identificam întotdeauna destul de ușor.

— O, dintele de aur, o foarte fericită coincidență.
— Cu siguranță.
— Spuneți-mi, domnule Martin, dar nu i-ați vorbit niciodată acestui individ, să-1 întrebați motivul suprave-gherii sale?
Actorul ezită.
— Nu. O dată sau de două ori mi-a trecut prin cap s-o fac, dar m-am abținut. M-am gândit că n-aș fi făcut altceva decât să-1 pun în gardă și, în plus, n-aș fi aflat nimic. Și, odată ce ei și-ar fi dat seama că a fost descoperit, l-ar fi înlocuit cu altcineva, unul pe care nu l-aș mai fi recunoscut atât de ușor.
— En effet., cineva fără acel prețios dinte de aur.
— Exact. Poate am greșit... Dar asta am gândit atunci.
— Domnule Martin, ați menționat cuvântul „ei” puțin mai înainte. La cine vă refereați?
— La nimeni în mod deosebit. Am presupus, fără un anumit motiv, că sunt mai multe persoane în spatele acestei povești.
— Aveți vreun motiv pentru a crede acest lucru?
— Niciunul.
— Cu alte cuvinte, nu aveți nici cea mai mică idee cine ar dori să vă spioneze sau care ar fi motivul pentru care ar face asta.
— Niciuna. Cu toate că...
— Continuez, îl încurajă Poirot.
— Ar fi ceva, spuse Bryan Martin șovăind. E doar o vagă bănuială din partea mea.
— Domnul meu, uneori o bănuială poate fi cheia întregii povești.
— E vorba de un incident care s-a petrecut acum doi ani, la Londra. O întâmplare fără importanță, dar una inexplicabilă și pe care n-o poți da ușor uitării. M-am gândit deseori la aceasta și am încercat să-i găsesc un sens. Și tocmai pentru că nu am găsit nici o explicație la momentul respectiv, mă întreb dacă nu cumva această supraveghere are vreo legătură cu ea. Dar, pur și simplu, oricât m-aș chinui, nu-mi pot da seama de ce și cum.
— Poate o s-o descopăr eu.
Iarăși, Bryan Martin păru încurcat.
— Cu siguranță, dar vedeți dumneavoastră, necazul e că nu vă pot vorbi deschis despre asta, nu acum. Poate că peste o zi sau două, o voi putea face.
Privirea întrebătoare a lui Poirot îl îndemnă să continue:
— Vedeți, în toată povestea asta e amestecată și o tânără.
— Ah! Parfaitement! O englezoaică?
— Da. Dar de ce credeți că ar fi vorba despre o englezoaică?
— Foarte simplu. Nu puteți vorbi acum, dar sperați s-o faceți într-o zi, două. Asta înseamnă că sperați să obțineți, în prealabil, permisiunea acestei tinere. Așadar, ea se află în Anglia. Mai mult, ea se afla în Anglia în perioada în care ați fost urmărit, altfel, dacă ar fi fost în America, ați fi căutat-o atunci pentru a găsi răspuns. Prin urmare, pentru că a locuit în Anglia în ultimele optsprezece luni, deduc, fără a fi sigur, că este englezoaică. Un raționament corect, nu credeți?

— Oarecum. Spuneți-mi, domnule Poirot, dacă ea îmi acordă permisiunea să vorbesc, îmi promiteți că mă veți ajuta?

Poirot făcu o pauză, timp în care păru că dezbate problema în minte. În sfârșit, întrebă:

— De ce ați venit la mine, înainte să-i cereți ei permisiunea?

Bryan Martin se gândi o secundă:

— Păi, mă gândeam..., se bâlbâi el, voiam s-o conving să... Clarifice lucrurile... Adică să vă lase să aflați adevărul. Altfel spus, dacă dumneavoastră sunteți cel care va investi-ga afacerea, nu va fi necesar să o facem publică, nu?

— Asta depinde, replică Poirot cu calm.

— Cum adică?

— Dacă este vorba despre o crimă...

— O! Nu este vorba despre nici o crimă.

— Nu știți încă. Poate.

— Însă veți face ce e mai bine pentru ea... Pentru noi, nu-i așa?

— Cu siguranță. Și după un moment de tăcere, continuă: Spuneți-mi, următorul dumneavoastră... Această umbră... Câți ani părea să aibă?

— O! Părea destul de tânăr. Cam de treizeci de ani.

— A! Acesta este un amănunt remarcabil. Iată ce face problema mai interesantă decât credeam!

L-am privit fix pe Poirot și Bryan Martin făcu la fel, căci ultima lui remarcă era cu siguranță inexplicabilă, în aceeași măsură și pentru el, cât și pentru mine. Bryan ridică spre mine din sprâncene sperând la un răspuns, dar eu am scuturat din cap neputincios.

— Da, murmură Poirot. Întreaga poveste devine foarte interesantă.

— Se poate să fi fost puțin mai în vârstă, rosti Bryan nesigur, dar mă îndoiesc.

— Nu, nu. Aprecierea dumneavoastră este exactă, domnule Martin. Foarte interesant... Extraordinar de interesant.

Deconcertat de cuvintele enigmatice ale lui Poirot, Bryan Martin păru să nu mai știe ce să facă sau ce să spună în continuare și se lansă într-o conversație de conveniență.

— Reușită petrecere, ieri-seară, nu-i așa? Spuse el. Jane Wilkinson este poate cea mai dominatoare femeie din lume.

— Știe exact ce vrea la momentul potrivit, remarcă Poirot, zâmbind, și face doar un singur lucru deodată.

— Da, și obține întotdeauna ce vrea, continuă Martin. Nu știu cum de ceilalți suportă asta.

— Dragul meu prieten, oricine se află în fața unei femei frumoase rezistă mai greu, replică Poirot. Dacă ar avea nasul borcânat, tenul livid, părul unsuros, atunci, ar fi cu totul și cu totul o altă situație.

— Presupun că aveți dreptate, recunosc Bryan. Însă uneori mă înfurie la culme. În sfârșit, îi sunt devotat lui Jane, cu toate că, uneori, nu cred că e în toate mințile.

— Ba dimpotrivă, eu cred că este foarte lucidă.

— A! Nu la asta mă refeream. N-o întrece nimeni când trebuie să-și apere interesele, căci este foarte șireată când are nevoie. Eu mă gândeam din punct de vedere moral.

— Moral?

— Este genul de persoană pe care l-ați numi amoral. Binele și răul nu există pentru ea.

— Îmi amintesc că v-ați exprimat aceeași părere și aseară.

— Păi, acum vorbeam despre crimă...

— Și, dragul meu prieten?

— Ei bine, nu aș fi surprins dacă Jane ar comite o crimă.

— Dumneavoastră o cunoașteți mai bine, murmură Poirot cu un aer gânditor. Ați jucat în multe producții împreună, nu-i așa?

— Da. Presupun că am văzut-o în diverse situații și o cunosc foarte bine. O cred în stare să omoare pe cineva, și asta cu mare ușurință.

— Vreți să spuneți că este o femeie temperamentală?

— Nu, dimpotrivă. Este o persoană cu foarte mult sânge-rece. Dacă cineva i-ar sta în cale, l-ar suprima fără ezitare. Și, din punct de vedere moral, nici n-ai putea-o învinovăți căci, în mintea ei, oricine o împiedică pe Jane Wilkinson să-și continue drumul trebuie să dispară.

Am simțit amărăciune în vocea lui Bryan Martin, în timp ce pronunța aceste ultime cuvinte, și m-am întrebat ce amintire i-a trezit în minte discuția noastră.

— Și credeți că ar merge până la crimă?

Poirot îl privi intens. Bryan suspină adânc și răspunse:

— Da, sunt sigur. Poate într-una dintre aceste zile, vă veți aminti cuvintele mele... O cunosc prea bine. Ar ucide la fel de simplu cum și-ar bea ceaiul de dimineață. Luați aminte, domnule Poirot.

Se ridicase în picioare.

— Vă cred, îi spuse Poirot încet.

— O cunosc pe această femeie de ceva vreme, repetă Bryan Martin și, după un minut de tăcere, schimbă tonul și adăugă: Cât despre afacerea despre care am vorbit mai devreme, vă voi ține la curent în câteva zile, domnule Poirot. Îmi promiteți că vă veți ocupa de ea, da?

Poirot îl privi pentru o clipă fără să răspundă, apoi replică:

— Bineînțeles. Mi se pare... Interesantă.

Spuse ultimul cuvânt pe un ton ciudat. L-am condus pe Bryan până în capul scării. În prag, mă întrebă:

— Aveți vreo idee ce a vrut să spună cu privire la vârsta individului? Ce ar putea fi atât de interesant dacă tipul ar avea treizeci de ani? N-am înțeles nimic din toate acestea.

— Nici eu la rândul meu, am recunoscut.

— Nu găsesc nici o explicație. Oare mă lua doar peste picior?

— Nu! Poirot nu ar face asta! Fiți convins, dacă el spune asta înseamnă că acest detaliu este important.

— În fine, să fiu al naibii dacă înțeleg. Dar mă bucur că nici dumneavoastră nu înțelegeți, căci m-aș fi simțit complet idiot.

Se îndepărtă, iar eu m-am întors la prietenul meu.

— Poirot, ce era atât de important legat de vârsta următorului?

— N-ai sesizat? Dragul meu Hastings! Zâmbi, scutură din cap și apoi mă întrebă: Ce impresie ți-a lăsat întrevederea noastră?

— Mi-e greu să trag concluzii când am atât de puține informații. Dacă am ști mai multe...

— Chiar și cu puținul pe care-l avem, oare îți trec prin minte anumite idei, mon ami?

Zbârnâitul telefonului mă salvă de rușinea de a recunoaște că nici o idee nu mi se conturase încă. Am ridicat receptorul și am auzit o voce feminină, clară și rece:

— Sunt secretara lordului Edgware. Lordul Edgware regretă că trebuie să amâne întâlnirea de mâine-dimineață cu domnul Poirot. E chemat de urgență la Paris. Ar putea însă, dacă e posibil, să aibă o întrevedere de câteva minute cu domnul Poirot, astăzi, la douăsprezece și un sfert. L-am consultat pe Poirot.

— Bineînțeles, vom merge negreșit.

Am repetat în receptor răspunsul lui Poirot.

— Foarte bine. Lordul Edgware vă așteaptă, răspunse secretara și închise.

Capitolul 4

Întâlnirea.

Împreună cu Poirot, am ajuns în Regent Gate, acasă la lordul Edgware, într-o stare de plăcută incitare. Chiar dacă nu împărtășeam pasiunea pentru psihologie a prietenului meu, puținele cuvinte rostite de Lady Edgware pentru a-și caracteriza soțul îmi treziseră curiozitatea și eram nerăb-dător să văd dacă propria-mi rațiune m-ar conduce spre aceeași concluzie.

Casa avea un aspect impozant: solid construită, cu o arhitectură elegantă și puțin sumbră, fără jardiniere sau alte decorațiuni triviale.

Ușa ne-a fost deschisă rapid, nu de un valet bătrân, cu părul alb, în ton cu aspectul exterior al clădirii, ci de un majordom tânăr și poate unul dintre cei mai arătoși bărbați pe care l-am văzut vreodată. Înalt, blond, ar fi servit perfect ca model pentru statuia unui Hermes sau Apollo. În ciuda aspectului său, îmi atrase atenția, în mod neplăcut, vocea sa moale și puțin efeminată și, lucru ciudat, îmi amintea de cineva, o persoană întâlnită de curând, dar nu-mi puteam da seama cine.

Am cerut să-l vedem pe lordul Edgware.

— Pe aici, domnilor, vă rog, ne răspunse tânărul și l-am urmat, trecând pe lângă o scară, până la o ușă din capătul holului.

O deschise și ne anunță stăpânului cu acea voce moale care îmi provocase instinctiv neîncredere.

Camera în care am intrat era un fel de bibliotecă, având pereții captonați cu cărți, mobilierul din lemn închis la culoare, dar totuși elegant, scaunele rigide și nu foarte confortabile. Lumina difuză, ce venea de la o singură fereastră, sporea senzația de răcoare a camerei.

Lordul Edgware se ridică pentru a ne primi. Era un bărbat înalt, bătând spre cincizeci de ani, cu părul negru, ușor grizonant, fața uscățivă și un zâmbet sarcastic. Părea prost dispus și plin de amărăciune, iar ochii aceia aveau ceva foarte ciudat.

Ne invită, într-o manieră rigidă și formală, să ne așezăm și luă în mână scrisoarea trimisă de Poirot.

— Numele dumneavoastră îmi sună cunoscut, domnule Poirot. Oare cine n-a auzit vorbindu-se de dumneavoastră?

Poirot mulțumi pentru compliment printr-o mișcare ușoară a capului.

— Totuși nu înțeleg interesul dumneavoastră în această situație.

Spuneți că doriți să mă vedeți în numele... Soției mele?

Rosti ultimele două cuvinte într-un mod foarte straniu, ca și când ar fi făcut un efort pentru a le pronunța.

— Este corect, spuse prietenul meu.

— Aveam impresia, domnule Poirot, că sunteți interesat îndeosebi de investigarea crimelor?

— Nu neapărat, lord Edgware. Mă interesează orice fel de probleme. Și există fără îndoială probleme ce țin de crime, dar mai sunt și de altă natură.

— Corect. Și care ar fi natura celei în cauză? Continuă lordul Edgware cu o ironie evidentă, ce fu ignorată de Poirot.

— Am onoarea să vă vorbesc în numele lui Lady Edgware, spuse acesta. După cum bine știți, dânsa dorește să... Divorțeze.

— Sunt la curent cu dorința ei, răspuse lordul Edgware pe un ton glacial.

— M-a rugat să discut această problemă cu dumneavoastră.

— Dar nu avem ce discuta.

— Deci, refuzați?

— Să refuz? Bineînțeles că nu!

Oricare ar fi fost răspunsul așteptat de Poirot, de data aceasta fusese luat prin surprindere. Rareori avusesem ocazia de a-mi vedea prietenul înmărmurit, și aceasta fu cu siguranță una dintre acele dăți. Întregul său aspect era caraghios, cu gura întredeschisă, mâinile depărtate, sprâncenele ridicate - arăta ca o caricatură dintr-o revistă umoristică.

— Comment? Strigă el. Consimțiți la divorț?

— Domnule Poirot, nu vă înțeleg surpriza.

— Ecoutez, acceptați să divorțați de soția dumneavoastră?

— Cu siguranță. Și ea o știe prea bine. I-am trimis o scrisoare în acest sens.

— I-ați scris și i-ați spus asta?

— Bineînțeles. I-am scris eu însumi acum șase luni.

— Atunci nu înțeleg. Nu mai înțeleg nimic.

Lordul Edgware tăcu.

— Mi s-a spus că vă opuneți divorțului, din principiu.

— Domnule Poirot, nu văd de ce principiile mele v-ar privi pe dumneavoastră. Este adevărat că nu am acordat divorțul primei mele soții. Conștiința nu-mi permitea să fac asta. În ceea ce privește cea de-a doua

căsătorie, recunosc că a fost o greșeală de la bun început. Prima oară când soția mea mi-a sugerat divorțul, am refuzat din start. Acum șase luni mi-a scris iar, implorându-mă cu privire la acest subiect. Aflasem că ar dori să se recăsătorească imediat cu un actor de cinema sau cineva de genul acesta. Între timp, punctul meu de vedere schimbându-se considerabil în această privință, i-am trimis o scrisoare la Hollywood în care o înștiințam de acest lucru. Prin urmare, nu înțeleg de ce v-a trimis la mine. Presupun că este vorba despre bani.

Pe buzele sale apăru iar un zâmbet sardonice, rostind aceste ultime cuvinte.

— Foarte ciudat... Ciudat..., murmură Poirot. Ceva îmi scapă din această poveste.

— În ceea ce privește banii..., continuă lordul Edgware. Soția mea m-a părăsit de bunăvoie. Dacă dorește să se recăsătorească, e liberă să o facă, însă nu văd nici un motiv pentru care ar obține vreun ban de la mine și nici nu se va întâmpla așa ceva.

— Nici nu se pune problema de bani.

Lordul Edgware se încruntă.

— Jane probabil că se va căsători cu un om bogat, spuse el cu ironie.

— E ceva aici ce nu se leagă, murmură Poirot. Chipul lui perplex era încrețit în efortul de a gândi. Oare Lady Edgware nu v-a abordat în legătură cu divorțul, în mai multe rânduri, prin intermediul avocaților?

— Ba da, răspunse lordul Edgware sec. Avocați englezi, americani, tot felul de avocați, de la cei mai cinstiți la cei de cea mai joasă speță. Însă, așa cum tocmai v-am menționat, într-un final, mi-a scris ea personal.

— Și până atunci ați refuzat de fiecare dată?

— Exact.

— Însă la primirea scrisorii ei, v-ați schimbat complet părerea. Puteți să-mi spuneți care a fost motivul, lord Edgware?

— Nu a avut nici o legătură cu ceea ce cuprindea scrisoarea, răspunse el pe un ton tăios. Pur și simplu, ve-deam altfel întreaga situație.

— Trebuie să recunoașteți că a fost cumva subit.

Lordul Edgware tăcu.

— Oare ce circumstanțe speciale au condus la această decizie?

— Asta nu vă privește, domnule Poirot. Să spunem că, în timp, am început să văd avantajele ruperii unei relații pe care o consideram dezonorantă pentru statutul meu. Scuzați-mi brutalitatea, însă cea de-a doua căsătorie a fost o greșeală din partea mea.

— Lady Edgware este de aceeași părere, replică Poirot.

— Adevărat?

O licărire stranie se ivi în ochii lordului Edgware, dar se stinse imediat. Se ridică, semn că întâlnirea luase sfârșit și, în timp ce ne luam rămas-bun, ținuta lui păru dintr-odată mai destinsă.

— Îmi cer scuze că am modificat ziua întrevederii noastre. Mâine trebuie să plec la Paris.

— Foarte bine... Foarte bine...

— Este vorba despre o licitație de obiecte de artă. Am pus ochii pe o statueta, perfectă în felul ei, cumva macabră poate, dar mi-a plăcut dintotdeauna macabru. Gusturile mele sunt mai speciale, continuă lordul Edgware, și pe buze îi apăru din nou zâmbetul cinic.

Apucasem să arunc o privire la cărțile de pe raftul din apropiere și remarcasem printre ele memoriile lui Casa-nova, un volum al contelui de Sade, precum și altul despre torturile medievale, și mi-am amintit de fiorul ce-o străbătuse pe Jane Wilkinson când povestise despre soțul ei. Teama sa nu fusese parte a unui rol, ci păruse destul de reală, și m-am întrebat acum oare ce fel de om era George Alfred St Vincent Marsh, al patrulea baron Edgware.

Cu mâna pe sonerie, își luă rămas-bun cu o politețe suavă. Ieșind, l-am regăsit pe majordomul arătos ca un zeu olimpian așteptându-ne în hol. Închizând după mine ușa bibliotecii, am aruncat fără să vreau o ultimă privire înăuntru și de-abia mi-am stăpânit o exclamație de surpriză.

Chipul lordului se transformase complet. Zâmbetul suav dispăruse, buzele răsfrânte descopereau dinți încleștați, ochii erau aprinși de furie, aproape de turbare dementă.

Deveni evident de ce niciuna din soții nu rămăsese lângă lordul Edgware și m-am minunat profund de autocontrolul de fier al acestui om, care se menținuse pe durata întâlnirii perfect rece și de o politețe rezervată.

Tocmai când ne apropiam de intrare, se deschise o ușă din dreapta. În tocul ușii apăru o tânără fată care, la vederea noastră, se retrase puțin.

Era înaltă și zveltă, cu părul negru și tenul palid. Ochii săi negri și speriați se încrucișară pentru un moment cu ai mei, apoi, ca o umbră, se întoarse în cameră, închizând ușa în urma ei.

Ajunși în stradă, Poirot opri un taxi și îi spuse șoferului să ne ducă la Savoy.

— Ei bine, Hastings, spuse Poirot, clipind din ochi, această întâlnire nu s-a desfășurat tocmai cum mi-am închipuit.

— Într-adevăr. Ce tip extraordinar, acest lord Edgware.

I-am relatat ce am văzut în momentul în care închisesem ușa bibliotecii și Poirot dădu din cap încet, cu un aer gânditor.

— Cred, Hastings, că pe acest om îl paște nebunia. Probabil este măcinat de nenumărate vicii neobișnuite și că, sub masca sa aparent controlată, ascunde puternice instincte de cruzime.

— Nu e de mirare că ambele soții l-au părăsit.

— Corect.

— Poirot, când ieșeam, ai remarcat și tu prezența unei fete, brunetă și cu chipul palid?

— Da, dragul meu, am văzut-o. O tânără domnișoară care părea speriată și nu tocmai fericită, rosti pe un ton grav.

— Cine crezi că ar putea fi?

— Fiica sa, probabil. Știi că are o fată.

— Era într-adevăr speriată, am spus încet. Acea casă trebuie să fie un loc înfricoșător pentru o tânără fată.

— Cu siguranță. A! Iată că am ajuns, mon ami. Să mergem să-i comunicăm vestea cea bună doamnei Edgware.

Jane se afla în apartamentul ei. După ce îi telefonă, recepționarul ne îndrumă să urcăm și un paj ne conduse la etaj.

Ne deschise o femeie îngrijită, între două vârste, cu ochelari și părul grizonant coafat cu grijă. Din dormitor, se auzi vocea răgușită a lui Jane, strigând-o:

— Ellis, e domnul Poirot? Roagă-l să ia loc. Să pun ceva de îmbrăcat pe mine și vin și eu într-un minut.

Jane Wilkinson apăru într-un superb halat de dantelă care mai mult dezvăluia decât acoperea.

— Ei bine? Spuse, intrând nerăbdătoare.

Poirot se ridică și se înclină deasupra mâinii sale întinse.

— Ați pronunțat cuvântul potrivit, madame, este bine.

— Cum... Ce vreți să spuneți?

— Lordul Edgware este perfect de acord cu divorțul.

— Ce?

Stupefacția întipărită pe fața ei era fie cu adevărat sinceră, fie Lady Edgware era într-adevăr o actriță foarte talentată.

— Domnule Poirot! Ați reușit! Și din prima! Extraordinar! Sunteți un adevărat geniu. În numele lui Dumnezeu, cum ați făcut?

— Madame, nu pot accepta complimentele dumnea-voastră deoarece nu este meritul meu. Acum șase luni, soțul dumneavoastră v-a scris că nu mai are nimic împotriva divorțului.

— Ce spuneți? Mi-a scris? Unde mi-a scris?

— Din câte am înțeles, în perioada când erați la Hollywood.

— N-am primit niciodată o asemenea scrisoare. Trebuie să se fi pierdut. Și când te gândești că toate lunile acestea m-am frământat și aproape că am înnebunit făcându-mi griji și planuri.

— Se pare că lordul Edgware are impresia că doriți să vă căsătoriți cu un actor.

— Normal. Asta i-am și spus, răspuse ea cu zâmbetul unui copil satisfăcut, care se transformă dintr-odată într-o neliniște vădită. De ce... Domnule Poirot, sper că nu i-ați pomenit nimic de căsătoria mea cu ducele?

— Nu, nu, fiți sigură. Sunt un om discret. Nu ne-ar fi folosit la nimic, nu-i așa?

— E un om răuvoitor. Ar vedea căsătoria mea cu Merton ca o uniune avantajoasă pentru mine și, bineînțeles, s-ar strădui să bage cât mai multe bețe în roate. Pe când un actor de cinema e cu totul altceva. Cu toate că, oricum ar fi, sunt profund surprinsă. Ce zici, Ellis, nu te miră și pe tine?

Remarcasem că, în tot acest timp, camerista se tot foise prin cameră, aranjând diverse obiecte de îmbrăcăminte aruncate pe spătarul scaunelor. Avusesem impresia că trage cu urechea la conversația noastră, iar acum m-am convins că împărtășea toate confidențele stăpânei sale.

— Într-adevăr, doamna mea. Înălțimea Sa trebuie să se fi schimbat foarte mult de când l-am văzut noi ultima oară, răspunse camerista pufnind disprețuitor.

— Fără nici o îndoială.

— Atitudinea sa este inexplicabilă. Vă intrigă oare? Sugeră Poirot.

— O, cu siguranță. În sfârșit, nu văd de ce ne-am face griji pentru asta. Ce mai contează care au fost motivele pentru care și-a schimbat părerea atât timp cât a făcut-o în favoarea mea?

— Poate nu vă interesează pe dumneavoastră, madame, dar eu, cu siguranță, sunt curios.

Jane nu-i dădu nici o atenție lui Poirot.

— Esențialul este că în sfârșit sunt liberă.

— Nu încă, madame.

Ea îl privi nerăbdătoare.

— În tot cazul, voi fi liberă. Este același lucru.

Poirot nu păru să-i împărtășească opinia.

— Ducele este la Paris, adăugă Jane. Îi voi telegrafia imediat. Aș... Să vezi ce-o să se înfurie hoașca de maică-sa!

Poirot se ridică.

— Madame, sunt fericit că totul a ieșit așa cum v-ați dorit.

— La revedere, domnule Poirot, și vă mulțumesc din suflet.

— N-am făcut nimic.

— Mi-ați adus totuși vestea cea mare, domnule Poirot, și vă sunt profund recunoscătoare.

— Și asta a fost tot, îmi spuse Poirot, imediat după ce am părăsit apartamentul actriței. Această femeie nu vede nimic dincolo de propria persoană. Nu face presupuneri, nu are nici cea mai mică curiozitate de ce scrisoarea nu a ajuns niciodată la ea. Ai observat, Hastings? Este isteță peste poate când vine vorba despre afacerile ei, dar absolut lipsită de inteligență. Ei bine, bunul Dumnezeu nu poate da totul unei singure persoane.

— Cu excepția lui Hercule Poirot, am insinuat eu.

— Mă tachinezi, replică el senin. Haide să ne plimbăm pe cheiul Tamisei. Simt nevoia să-mi pun ordine în gânduri.

Am păstrat o liniște discretă, așteptând momentul în care micul detectiv fu gata să vorbească.

— Acea scrisoare, începu el, în timp ce ne plimbam de-a lungul râului, mă intrigă. Am găsit, dragul meu prieten, patru explicații plauzibile pentru această problemă.

— Patru?

— Da. Mai întâi, a putut fi pierdută la poștă. Se mai întâmplă, ce-i drept cam rar. Însă, dacă adresa era greșită, trebuia să fie de mult returnată lordului Edgware. Așa că prefer să renunț la această primă soluție, deși ar putea fi cea adevărată.

A doua explicație: Frumoasa noastră doamnă minte, pretinzând că nu a primit-o. E foarte posibil. Această doamnă încântătoare este perfect capabilă

să mintă cu o candoare copilărească atunci când este în avantajul ei. Dar, dragul meu Hastings, nu văd avantajul unei asemenea minciuni. Dacă ar fi știut că el este de acord cu divorțul, de ce m-ar fi trimis pe mine să-l conving? Toată povestea asta nu are nici un sens.

A treia explicație: lordul Edgware minte. Dacă ar fi să mintă cineva, între el și soția lui, l-aș considera mai degrabă pe el capabil să o facă. Totuși, nu văd scopul acestei minciuni. De ce să inventeze o scrisoare expediată soției sale acum șase luni? Nu mai bine ar fi consimțit la propunerea mea? Nu, cred că efectiv i-a trimis această scrisoare... Deși, motivul pentru această schimbare bruscă de atitudine nu-l pot identifica încă.

Și am ajuns la ultima explicație: cineva ar fi putut intercepta scrisoarea în cauză. Și aici, Hastings, totul se transformă într-un exercițiu investigativ foarte interesant, deoarece scrisoarea ar fi putut fi interceptată oriunde, fie în America, fie în Anglia.

Cel care a făcut ca scrisoarea să dispară se opunea desfacerii căsătoriei. Hastings, aș da orice să știu ce se ascunde în spatele acestei afaceri. Pentru că ceva este... Ți-o jur.

Făcu o pauză, apoi adăugă, încet:

— Ceva ce, deocamdată, întrezăresc doar.

Capitolul 5

Crima.

A doua zi era 30 iunie.

Pe la ora nouă și jumătate, am fost anunțați că inspectorul Japp era jos și dorea să ne vadă.

Trecuseră câțiva ani de când îl văzusem ultima dată pe inspectorul de la Scotland Yard.

— Ah! Ce bon Japp, zise Poirot. Mă întreb ce vrea de data asta?

— Ajutor, am sărit eu. Are vreun caz care-l depășește și vine să-ți ceară ajutorul.

Nu împărtășeam pentru Japp aceeași indulgență ca Poirot. Nu mă deranja atât de tare faptul că profita de geniul lui Poirot, pentru că, până la urmă, lui Poirot îi făcea plăcere și se simțea flatat. Ceea ce nu-mi convenea era ipocrizia lui Japp, care nu recunoștea nici în ruptul capului meritul lui Poirot. Îmi place înainte de toate sinceritatea și i-am destăinuit părerea mea lui Poirot, pe care îl pufni râsul.

— Ești cel mai încăpățânat om pe care-l cunosc, Hastings! Amintește-ți că sărmanul Japp trebuie să salveze aparențele. Așa că își joacă rolul. E perfect normal.

Am considerat că este o prostie din partea lui, însă Poirot nu-mi împărtăși opinia.

— Felul în care suntem percepuți de ceilalți e o bagatelle, dar contează pentru oameni. Le satisface l'amour propre.

După mine, nu i-ar fi stricat lui Japp dacă cineva l-ar fi pus un pic în banca lui, dar în acel moment nu avea rost să mă contrazic cu Poirot pe acest subiect și, în plus, eram nerăbdător să aflu motivul pentru care Japp ne vizita.

Acesta intră și ne salută călduros.

— După cum văd, tocmai vă pregăteți să luați micul dejun. N-ați reușit încă să găsiți găinile care să facă ouăle pătrate pentru dumneavoastră, domnule Poirot? Făcu el o aluzie la o remarcă mai veche de-a lui Poirot cu privire la dimensiunea variată a ouălor ce-i intrigase simțul simetriei.

— Nu încă, răspuse amicul meu, surâzând. Ce te aduce la noi atât de devreme, bunul meu Japp?

— E devreme? Nu și pentru mine. Mi-am început deja munca de vreo două ore. Cât despre motivul vizitei mele: ei bine, este o crimă.

— O crimă?

Japp încuviință din cap.

— Lordul Edgware a fost asasinat ieri-seară, la reședința sa din Regent Gate. Înjunghiat în ceafă de soția sa.

— De soția sa? Am strigat.

Mi-am amintit într-o fracțiune de secundă cuvintele lui Bryan Martin din dimineața zilei precedente. Presimțise oare ce urma să se întâmple? Mi-am adus aminte de asemenea și de lejeritatea cu care Jane Wilkinson vorbise despre „lichidarea” soțului ei. Bryan Martin o caracterizase ca fiind amorală și i se potrivea de minune, căci era o femeie crudă, egoistă și iresponsabilă. Câtă dreptate avusese!

Toate aceste gânduri îmi trecură prin minte în timp ce Japp continuă:

— Da. Actrița. Destul de renumită. Jane Wilkinson. S-au căsătorit acum trei ani, însă nu s-au înțeleș și ea 1-a părăsit.

Poirot arăta intrigat și serios.

— Și ce te face să bănuiești că ea 1-a ucis?

— Nu-i vorba de nici o bănuială. A fost recunoscută. Nici nu s-a chinuit să își ascundă identitatea măcar. A luat un taxi...

— Un taxi? Am repetat eu involuntar, ca un ecou, amintindu-mi cuvintele ei din acea seară petrecută la Savoy.

— A sunat la ușă și a cerut să-1 vadă pe lordul Edgware. Era 10 seara. Majordomul i-a răspuns că merge să vadă dacă o poate primi, la care ea i-a răspuns cu un calm imperturbabil: „O, nu e nevoie. Sunt Lady Edgware. Presupun că îl găsesc în bibliotecă”. Și și-a continuat drumul, a deschis ușa, a intrat și a închis-o în urma ei.

Majordomul s-a gândit că întâmplarea era oarecum ciudată, dar în fine, nu era treaba lui. A coborât iar scările și, zece minute mai târziu, a auzit închizându-se ușa de la intrare. Semn că doamna nu stătuse prea mult. Pe la 11, a zăvorât toate ușile pentru noapte. A deschis și ușa la bibliotecă, dar fiind întuneric, s-a gândit că stăpânul mersese la culcare. Azi-dimineață, o servitoarea a descoperit cadavrul. Era înjunghiat în ceafă, chiar la baza gâtului.

— Nimeni n-a auzit nimic? Nici un strigăt?

— Tot personalul afirmă că nu. De altfel, ușile bibliotecii sunt izolate fonic destul de bine. Și la asta se mai adaugă și zgomotul străzii. În plus, o astfel de rană provoacă moartea imediat. Chiar sub cerebel, străpungând măduva spinării, parcă așa a spus doctorul, sau ceva asemănător. Dacă nimerești exact în punctul potrivit, poți omorî un om instantaneu.

— Asta presupune ca asasinul să cunoască exact acest detaliu, adică sunt necesare ceva cunoștințe medicale.

— Da, e adevărat. E un argument în favoarea ei. Însă aș băga mâna în foc că a fost noroc chior. Întâmplarea a făcut să lovească exact acolo, căci, vedeți, unii oameni sunt favorizați de șansă.

— Nu văd care ar fi norocul dacă până la urmă tot la spânzurătoare ajunge, mon ami, observă Poirot.

— Corect. A fost cu siguranță o nebunie din partea ei... Să intre astfel, fără grijă, dându-și numele...

— Cu siguranță, foarte curios.

— Probabil că nu venise cu intenții rele. S-au certat, ea a înșfăcat briceagul și 1-a înfipt dintr-odată.

— Vorbești de un briceag?

— Ceva asemănător, a spus medicul. Orice ar fi fost, 1-a luat cu ea pentru că nu a rămas în rană.

Poirot scutură din cap nemulțumit.

— Nu, nu, dragul meu prieten, nu se poate să se fi întâmplat astfel. O cunosc pe Lady Edgware și este incapabilă să acționeze sub imperiul impulsivității. În plus, e foarte puțin probabil să poarte în geanta ei un briceag. Puține femei posedă așa ceva... Și vă asigur că Jane Wilkinson nu este una dintre ele.

— Deci spuneți că o cunoașteți, domnule Poirot?

— Da. Chiar foarte bine.

Poirot tăcu un moment. Japp îl privi cu un aer întrebător.

— Aveți vreun as pe mânecă, domnule Poirot? Îndrăzni Japp într-un târziu să spună ceva.

— Apropo, replică Poirot, acum că mi-am amintit. Încă nu mi-ai spus ce vă aduce aici. Căci mi-e greu să cred că ai dorit pur și simplu să petreci puțin timp în compania unui vechi prieten. Cu siguranță că nu acesta este motivul. Și ai aici un caz foarte simplu de crimă, ai și criminalul, și chiar mobilul... Apropo, care este adevăratul mobil?

— Voia să se căsătorească cu un alt bărbat. A fost auzită spunând asta în public acum vreo săptămână. De ase-menea, se pare că a proferat și amenințări. Că s-ar urca într-un taxi, ar merge la el și i-ar face felul.

— A! Se vede că ești foarte bine informat, spuse Poirot, foarte bine informat. Cineva a avut grijă să te pună la curent.

Privirea lui Poirot implica o întrebare, dar Japp se făcu că nu înțelege.

— Avem și noi informatorii noștri, domnule Poirot, răspunse acesta cu indiferență.

Dând din cap, Poirot se uită după ziarul zilnic, pe care-l găsi aruncat într-o parte, lângă ușa de la intrare. Fără îndoială, Japp îl răsfoise nerăbdător în timp ce ne aștepta. Cu o mișcare mecanică, Poirot îl plie la loc, îndreptând paginile îndoite, și chiar dacă privirea-i rătăcea asupra textului, se vedea clar că mintea sa era complet absorbită de gânduri.

— Și totuși, nu mi-ai răspuns la întrebare. Dacă totul merge strună, de ce ai mai venit la mine?

— Pentru că am aflat că ieri-dimineață ați fost la Regent Gate.

— Înțeleg.

— Imediat ce-am auzit asta mi-a atras atenția. Înălțimea Sa 1-a chemat pe domnul Poirot. De ce? Oare ce suspecta? Avea motive să se teamă? Așa că, înainte de a întreprinde ceva, mi-am zis că ar fi bine să vă fac o vizită și să aflu despre ce este vorba.

— Ce-nțelegi prin „a întreprinde ceva”? Să arestați femeia, presupun?

— Corect.

— N-ai văzut-o încă?

— O, ba da. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg la Savoy. N-aș fi riscat să-mi scape pentru nimic în lume.

— A, deci dumneata...

Poirot se întrerupse. Privirea sa, concentrată până acum pe paginile ziarului, se schimbă brusc. Înălță capul și, cu un ton cu totul și cu totul diferit, îl întrebă pe inspector:

— Și ea ce ți-a spus? Ei, prietene, ea ce ți-a spus?

— I-am debitat placa obișnuită, că trebuie să ne dea o declarație și o rugăm să rămână la dispoziția noastră... Ca să nu ziceți că poliția engleză nu e corectă.

— După mine, chiar naiv de corectă. Dar continuă, te rog. Ce v-a zis Lady Edgware?

— Au apucat-o isteriile... Asta a făcut. S-a agitat încoace și-ncolo, și-a frământat mâinile și într-un final s-a prăbușit pe podea. O, un spectacol impresionant... N-am ce zice. Este o adevărată artistă.

— Deci, continuă Poirot cu blândețe, crezi că reacția ei nu a fost sinceră?

Japp clipi din ochi cu subînțeles.

— Și dumneavoastră ce gândiți, domnule Poirot? Pe mine nu mă păcălesc ușor șiretlicuri de genul acesta. Nu și-a pierdut cunoștința nici măcar o secundă... În nici un caz. A încercat, da. Dar vă jur că am avut și impresia că tot spectacolul acesta îi face plăcere.

— Da, răspunde Poirot gânditor. Aș putea afirma că e foarte posibil. Și după aceea?

— După aceea chipurile și-a revenit... Cel puțin așa a pretins. A plâns, a gemut, în fine, tot tacâmul, și camerista aceea acră a ei i-a tot dat săruri pe la nas și, când în sfârșit și-a revenit îndeajuns, a cerut un avocat. Că nu va mai spune nimic decât în prezența avocatului ei. Și-acum vă întreb, într-o clipă istericale și, imediat după, cere un avocat, ați zice că e un comportament normal?

— În astfel de împrejurări, da, răspunde Poirot calm.

— Pentru că e vinovată și o știe, nu-i așa?

— Nu neapărat. Spun asta pentru că îi cunosc temperamentul. Mai întâi joacă rolul soției care doar ce a aflat de moartea soțului ei, așa cum crede ea că ar trebui jucat. Și, după ce și-a satisfăcut impulsul artistic, agerimea ei nativă o îndeamnă să-și cheme avocatul. Astfel, creează o scenă

artificială și se distrează la gândul că nu demonstrează cu nimic vinovăția sa. Ci pur și simplu, arată că este o actriță înnăscută.

— Ei bine, nu-i o inocentă. Sunt sigur de asta.

— Poate că ai dreptate, spuse Poirot. Presupun că așa și este. Însă parcă ai spus că nu a dat nici o declarație, nu-i așa? Nici un cuvânt?

Japp rânji.

— Nici un cuvânt în absența avocatului ei. Camerista 1-a chemat la telefon. Mi-am lăsat doi oameni de pază acolo, și am venit aici. M-am gândit că în timpul ăsta aș putea afla ce s-a întâmplat înainte de crimă și aș pune toate dovezile în ordine înainte de a lua o decizie definitivă.

— Și totuși, ești sigur de vinovăția ei?

— Bineînțeles că sunt sigur. Însă vreau să adun cât mai multe dovezi posibil. Vedeți, toată povestea asta va provoca o senzație de proporții. Nu se va ascunde nimic. Toate ziarele vor fi pline de articole referitoare la această afacere, și știți și dumneavoastră cum sunt ziarele...

— Apropo de presă, îl întrerupse Poirot. Ce părere ai despre asta, dragă Japp? Se pare că n-ai citit cu prea mare atenție ziarul în dimineața asta.

Se plecă peste masă, indicând cu degetul un paragraf din coloana de mondenități. Japp citi cu voce tare:

Aseară, S ir Montagu Corner a oferit un dineu reușit la reședința sa din Chiswick, de pe malul Tamisei. Printre personalitățile prezente, amintim câteva nume: Sir George și Lady du Fisse, domnul James Blunt, binecunoscutul critic dramatic, Sir Oscar Hammerfeldt, de la studiourile cinematografice Overton, doamna Jane Wilkinson (Lady Edgware), și alții.

Japp se opri uluit. Apoi, revenindu-și, zise:

— Ce are a face asta cu povestea noastră? Știrea aceasta a fost trimisă spre publicare înainte de a se afla de moartea lordului Edgware. O să vă convingeți. Veți vedea că doamna nici măcar nu a fost acolo sau a ajuns târziu, după ora 11. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, doar nu credeți toate bârfele din presă? Dintre toți oamenii, dumneavoastră ar trebui să știți mai bine.

— O, dar știu. Doar că articolul aceasta mi-a stârnit curiozitatea.

— Se mai întâmplă să apară coincidențe de genul acesta. Acum, revenind la problema noastră, știu din proprie experiență cât de greu este să vă faci cineva să vorbească. Dar sper că vă veți da concursul de această dată, nu-i așa? Îmi veți spune de ce v-a chemat lordul Edgware?

Poirot își înclină capul.

— Lordul Edgware nu m-a chemat deloc. Dimpotrivă, eu am fost cel care i-a solicitat o întrevedere.

— Adevărat? De ce? Poirot ezită o secundă.

— Vă voi răspunde la întrebare, rosti el încet, dar o voi face în felul meu caracteristic.

Japp suspină. Am simțit o oarecare simpatie pentru el, pentru că Poirot poate fi uneori extrem de exasperant. Poirot continuă:

— Îți cer permisiunea de a telefona unei anumite persoane și de a-i cere să vină aici.

- Cui anume?
- Domnului Bryan Martin.
- Vedeta de cinema? Ce legătură are el?
- Cred că vei găsi declarația lui foarte interesantă și poate de ajutor.

Hastings, vrei să fii bun și să-1 suni?

Am luat cartea de telefon. Artistul locuia într-un apartament dintr-o clădire impunătoare situată în apropiere de St James Park.

— Victoria 49499.

După câteva minute, se auzi vocea cam adormită a lui Bryan Martin.

— Alo, cine-i la telefon?

— Ce să-i spun? Am șoptit, acoperind receptorul cu mâna.

— Spune-i că lordul Edgware a fost asasinat și că mi-ar face o favoare dacă ar veni să mă vadă imediat.

Am repetat cuvintele lui Poirot. La celălalt capăt al firului se auzi o exclamație de surpriză.

— Dumnezeule! Strigă Martin. Deci a făcut-o până la urmă! Vin într-o clipă.

— Ce-a spus? Întrebă Poirot.

I-am repetat cuvintele lui Bryan Martin.

— A, exclamă Poirot, satisfăcut. „Deci a făcut-o până la urmă!” Asta a spus? Atunci este exact cum am crezut, exact cum am crezut.

Japp îl urmări nedumerit.

60 CufaCLA&Ltâ

— Domnule Poirot, atitudinea dumneavoastră mă lasă fără cuvinte. Mai întâi, vă comportați ca și cum ea n-ar fi fost capabilă să facă asta și acum afirmați că știți de vinovăția ei de la bun început.

Poirot zâmbi satisfăcut.

Capitolul 6

Văduva.

Bryan Martin, parolist, sosi în mai puțin de zece minute. În tot timpul acesta, Poirot fu dispus să vorbească despre orice alt subiect în afară de crimă și refuză ferm să-i satisfacă măcar puțin curiozitatea lui Japp.

După toate aparențele, vestea asasinatului lordului Edgware îl emoționase puternic pe tânărul actor; era palid și tras la față.

— Doamne sfinte, domnule Poirot, spuse el în timp ce ne strângea mâinile. Ce dramă oribilă! Sunt complet șocat și totuși nu pot spune că nu m-am așteptat la asta. Am bănuț dintotdeauna că se va întâmpla ceva de genul acesta. Vă amintiți ce vă spuneam zilele trecute?

— Mais oui, mais oui. Îmi amintesc perfect. Permiteți-mi să vi-1 prezint pe inspectorul Japp, însărcinat cu acest caz.

Bryan Martin îi aruncă lui Poirot o privire plină de reproș.

— Trebuia să mă preveniți, murmură el.

Îl salută rece pe inspector, apoi se așeză strângând din buze.

— Nu văd de ce mi-ați cerut să vin aici, obiectă el. Istoria asta nu mă privește deloc.

— Cred că vă înșelați, răspuse Poirot cu blândețe, într-un caz de crimă, trebuie să punem deoparte aver-siunile personale.

— Nu, nu. Am jucat în multe filme împreună cu Jane și o cunosc foarte bine. La naiba, e prietena mea.

— Și totuși, când ați aflat despre asasinarea lordului Edgware, singura concluzie care v-a venit în minte a fost că ea l-a omorât, remarcă Poirot, foarte sec.

Artistul tresări.

— Vreți să spuneți că...? Ochii aproape că-i ieșeau din orbite. Vreți să spuneți că m-am înșelat? Că ea nu are nici o legătură cu asta?

Japp interveni:

— Ba da, domnule Martin, ea este ucigașa.

Tânărul se cufundă iar în scaun.

— Pentru o clipă, am crezut că am comis o eroare de neiertat, murmură el.

— În astfel de cazuri, n-ar trebui să lăsați prietenia să vă întunece judecata, rosti Poirot hotărât.

— Aveți dreptate, dar...

— Dragul meu, sunteți sigur că vreți să fiți de partea unei criminale? Crima... Cel mai respingător păcat comis de om.

Bryan Martin oftă adânc.

— Nu înțelegeți. Jane nu este o ucigașă obișnuită. Ea nu are nici o idee despre ce e rău sau ce e bine. Este iresponsabilă.

— Asta e treaba juriului să decidă, i-o tăie scurt Japp.

— Vă rog domnilor, îi întrerupse Poirot cu blândețe. Domnule Martin, nu e ca și cum ați fi dumneavoastră cel care o acuză. Ea este deja acuzată. Însă nu puteți refuza să ne spuneți ce știți. Aveți o datorie față de societate, tinere domn!

Actorul suspină din nou.

— Fără îndoială că aveți dreptate. Ce vreți să vă spun?

Poirot se uită la Japp.

— Ați auzit-o vreodată pe Lady Edgware, sau poate ar fi mai bine să-i spunem domnișoara Wilkinson, amenințându-și soțul? Întrebă inspectorul.

— Da, de mai multe ori.

— Și care au fost cuvintele ei?

— Spunea că dacă nu-i va reda libertatea, va fi nevoită „să-i facă felul” într-o zi.

— Este posibil să fi glumit?

— Nu, cred că vorbea foarte serios. Într-una din dați, a specificat că va lua un taxi și va merge personal la el ca să-l omoare. Erați și dumneavoastră acolo, domnule Poirot, apelă el patetic la prietenul meu.

Poirot încuviință din cap spre Bryan, confirmându-i spusele.

Japp își continuă întrebările:

— Acum, domnule Martin, am fost informați că voia să divorțeze pentru a se recăsători. Știți cumva cu cine?

— Da. Cu ducele de Merton.

— Ducele de Merton, Dumnezeu, inspectorul fluieră admirativ. Țintește sus, nu-i așa? N-am dreptate?! Se spune că este unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia.

Bryan scutură din cap și mai abătut decât înainte.

Doar atitudinea lui Poirot părea mai enigmatică decât oricând. Cufundat în scaun, cu degetele împreunate, miș-carea ritmică a capului său sugera aprobarea totală a unui om care ascultă la gramofon discul preferat și este foarte mulțumit de ce-i aud urechile.

— Și soțul său nu voia să divorțeze?

— Nu. Refuzase cu îndârjire.

— Sunteți foarte sigur?

— Da.

— Aici, zise Poirot, intervenind în conversație, iată unde începe rolul meu, dragă Japp. Lady Edgware m-a rugat să-1 conving pe soțul ei să consimtă la divorț. Și acesta este motivul întâlnirii mele cu el de ieri-dimineață.

Bryan Martin ridică din umeri.

— Acest demers n-ar fi servit la mare lucru. Lordul Edgware n-ar fi acceptat niciodată așa ceva.

— Credeți? Spuse Poirot, întorcându-se spre el și aruncându-i o privire prietenoasă.

— Sunt sigur. Însăși Jane era convinsă de asta. Nu avea nici o încredere în mijlocirea dumneavoastră și aban-donase orice speranță. Lordul Edgware nu s-ar fi lăsat niciodată convins.

Poirot zâmbi și ochii săi deveniră deodată foarte verzi.

— Vă înșelați, tinere. L-am văzut ieri pe lordul Edgware; era gata sa divorțeze.

Bryan Martin fu total șocat la auzul acestei vești. Cu ochii bulbucați, îl privi pe Poirot:

— L-ați... L-ați văzut ieri? Se bâlbâi el.

— Da. La douăsprezece și un sfert, răspuse Poirot metodic.

— Și a consimțit la divorț?

— A fost de acord să divorțeze.

— Trebuia să o anunțați imediat pe Jane! Strigă tânărul cu reproș.

— Dar am făcut-o, domnule Martin.

— I-ați spus? Strigară deodată Martin și Japp.

Poirot zâmbi din nou.

— Schimbă un pic mobilul crimei, nu-i așa? Murmură el. Acum, domnule Martin, dați-mi voie să vă atrag atenția asupra unui lucru.

Și îi indică paragraful din ziar. Bryan îl citi fără prea mare interes.

— Credeți că acest dineu ar putea fi alibiul ei? Zise Bryan. Bănuiesc că lordul Edgware a fost împușcat în timpul serii.

— Lordul a fost înjunghiat și nu împușcat, preciză Poirot.

Martin lăsa să-i cadă ziarul.

— Mă tem că nu ne ajută cu nimic, spuse el cu regret. Jane nu a fost prezentă la acel dineu.

— De unde știți?

— Mi s-a spus, nu mai știu de către cine.

— Păcat, zise Poirot gânditor.

Japp îl privi cu o vie curiozitate.

— Vă înțeleg din ce în ce mai puțin, domnule. Se pare că n-ați vrea ca această femeie să fie vinovată?

— Nu, nu, bunule Japp. Nu sunt omul care să fie de partea cuiva, dar sincer, așa cum vezi dumneata acest caz, e o batjocură la adresa inteligenței mele.

— Cum adică? Eu nu mă simt deloc ofensat.

În acel moment, am văzut cum prietenului meu îi stăteau pe limbă câteva cuvinte, însă se abținu să le rostească.

— Iată o tânără femeie care dorește, după cum spui dumneata, să scape de soțul ei. Nu te contrazic aici. A recunoscut-o ea însăși. Ei bine, cum procedează oare? Afirmă de mai multe ori de față cu martori că se gândește să-1 omoare. Așa că iese într-o seară, merge la el acasă, se prezintă, îl înjunghie și pleacă. Ce părere ai, bunul meu prieten? Are vreun sens ce spun eu acum?

— Recunosc că a fost cam iresponsabil din partea ei.

— Iresponsabil?! E adevărată prostie!

— Eh, zise Japp și se ridică. E în avantajul poliției când criminalii își pierd capul. Trebuie să mă întorc la Savoy acum.

— Permite-mi să te însoțesc.

Inspectorul nu avu nici o obiecție, iar noi îl urmarăm.

Bryan Martin ne părăsi fără chef. Părea foarte agitat și ne rugă să-1 ținem la curent cu ancheta.

— Acest tip te calcă pe nervi, fu opinia lui Japp, la care se ralie și Poirot.

La Savoy ne aștepta un personaj care, după toate aparențele, părea să fie un om al legii. Tocmai sosise, și toți patru am fost conduși în apartamentul lui Jane.

Japp se adresă unuia dintre oamenii săi.

— Nimic nou? Întrebă el laconic.

— A vrut să telefoneze.

— Cui? Întrebă inspectorul nerăbdător.

— La Jay, să-și comande toaleta de doliu.

Japp înjură printre dinți.

Intrarăm în apartament.

Văduva proba pălării în fața unei toalete. Îmbrăcată într-o vaporeasă rochie neagră cu alb, ne întâmpină cu unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale sale.

— Domnule Poirot, sunteți foarte amabil că ați venit. Domnule Moxon (acesta era numele avocatului), sunt în-cântată să vă văd. Așezați-vă lângă mine și avertizați-mă când trebuie să răspund. Acest polițist își imaginează că am fost plecată azi-dimineață și l-am ucis pe George.

— Scuzați-mă, doamnă, aseară, rectifică Japp.

— N-ați spus la ora 10, azi-dimineață?

— Nu, la 10, aseară, postmeridian.
— Bine, n-am putut niciodată face diferența care e dimineață sau seară, antemeridian sau postmeridian.
— Păi, chiar în acest moment este 10 dimineața, obiectă inspectorul pe un ton sever.

Jane deschise ochii mari și foarte mirați.

— la te uită, murmură ea. De ani de zile n-am mai fost așa de matinală. Înseamnă că de-abia se crăpa de ziuă când ați ajuns la mine.

— O clipă, inspectore, interveni domnul Moxon, cu un ton oficial. Vreți să precizați când a avut loc acest eveni-ment... Regretabil?

— Aseară, în jur de ora 10, domnule.

— A, în cazul acesta, spuse Jane pe negândite, la acea oră eram la o petrecere. O! Și își duse mâna la gură cu un gest brusc. Poate că nu ar fi trebuit să spun asta.

Căută cu o privire întrebătoare încuviințarea avoca-tului ei.

— Dacă, la ora 10 ieri-seară, erați... la o petrecere, Lady Edgware, eu... Eu nu văd nici un impediment în a-1 informa pe domnul inspector de acest fapt.

— Este în regulă, zise Japp. Eu v-am solicitat doar o declarație cu privire la modul în care v-ați petrecut timpul seara precedentă.

— Ba nu. Ați menționat ora 10 și încă ceva. Și oricum, m-ați speriat teribil. Mi-am pierdut imediat cunoștința, domnule Moxon.

— Lady Edgware, în legătură cu această petrecere...?

— A avut loc la Sir Montagu Corner, la Chiswick.

— La ce oră ați ajuns acolo?

— Dineul era prevăzut pentru opt și jumătate.

— Și la ce oră ați plecat de aici?

— Pe la opt. M-am oprit puțin la Piccadilly Palace să-mi iau rămas-bun de la o prietenă care pleca acasă în State - doamna Van Dusen. Am ajuns în Chiswick pe la nouă fără un sfert.

— Și la ce oră ați părăsit dineul?

— În jur de 11 și jumătate.

— Ați venit direct aici?

— Da.

— Cu un taxi?

— Nu, cu mașina mea. Am închiriat-o de la Daimler.

— Și în timpul dineului nu v-ați ridicat de la masă nici măcar pentru o clipă?

— Păi... Eu...

— Deci ați făcut-o?

Inspectorul arăta ca un motan care tocmai încolțise un șoarece.

— Nu știu ce vreți să insinuați cu asta. Am fost chemată la telefon în timpul mesei.

— Cine v-a telefonat?

— Cred că a fost vorba de o glumă stupidă. Am auzit o voce spunând: „Sunteți Lady Edgware?” I-am răspuns: „Chiar ea”. Apoi am auzit un hohot de râs la capătul firului și s-a întrerupt.

— Ați ieșit din casă pentru a vorbi la telefon?

Jane îl privi amuzată.

— Evident că nu.

— Cât timp ați lipsit de la masă?

— Aproximativ un minut și jumătate.

Japp arăta de parcă mai avea puțin și-și pierdea cumpătul. Eram convins că nu credea nici un cuvânt din cele spuse de Lady Edgware, dar aceasta fiind declarația, nu mai avea altceva de făcut decât să verifice faptele. Așa că îi mulțumi pe un ton glacial și se retrase.

Ne îndreptam și noi spre ieșire când Jane îl chemă înapoi pe Poirot.

— Domnule Poirot, sunteți bun să-mi faceți un serviciu?

— Cu plăcere, madame.

— Telegrafiați-i ducelui la Paris din partea mea. Trebuie să fie la hotel Crillon. Ar trebui să afle ce s-a întâmplat. N-aș vrea să o fac personal. Presupun că acum s-ar cuveni să joc o săptămână sau două rolul văduvei îndurerate.

— Este absolut inutil să-i telegrafiați, madame, spuse Poirot cu blândețe. Ziarele din Paris vor vorbi cu siguranță despre această afacere.

— Măi să fie, ce isteț sunteți! Bineînțeles că va apărea în ziare. Mai bine să nu-i trimit nici o telegramă. Cred că acum ar trebui să fiu mai atentă, mai ales că lucrurile s-au aranjat atât de bine în favoarea mea. Comportamentul meu trebuie să fie demn de o văduvă. Mă gândeam să trimit o coroană de orhidee. Cred că sunt cele mai scumpe flori de pe aici. Ce ziceți, nu-i așa că va trebui să merg și la înmormântare?

— Va trebui mai întâi să participați la anchetă, madame.

— Aveți dreptate. Tăcu un moment, cântărind în minte ce era de făcut și adăugă: Nu-mi place deloc inspectorul acela de la Scotland Yard. M-a speriat de moarte. Domnule Poirot?

— Da?

— Se pare că mi-a surâs norocul, răzgândindu-mă în ultimul moment și mergând la acel dineu până la urmă.

La auzul acestor cuvinte, Poirot, care se îndrepta deja spre ușă, se opri brusc și se întoarse către Lady Edgware.

— Ce spuneți doamnă? V-ați răzgândit?

— Da. Nu voiam să mă duc. Am avut o durere de cap îngrozitoare ieri după-amiază.

Poirot înghiți în sec de câteva ori, de parcă se chinuia să pronunțe cuvintele.

— Ați... Ați menționat asta cuiva? Întrebă într-un final.

— Bineînțeles. Eram mai mulți și luam ceaiul împreună. Mă tot invitau la o serată și eu i-am refuzat. Le-am spus că îmi crapă capul de durere și că mă voi întoarce direct la hotel și nu voi merge nici la dineu.

— Și ce v-a făcut să vă răzgândiți, doamnă?

— Ellis m-a convins. A spus că nu-mi pot permite să nu mă duc. Vedeți dumneavoastră, bătrânul Sir Montagu are o grămadă de relații și, în plus, e o creatură cam ciudată... Se simte repede jignit. Oricum nu-mi păsa. Odată măritată cu Merton aș fi renunțat la viața asta. Însă Ellis a fost dintotdeauna mai prudentă decât mine. A spus mai multe aseară, că e de ajuns să pierd o ocazie... Și, până la urmă, i-am dat dreptate. Și după cum ați văzut, am mers la dîneu.

— Doamnă, cred că ar trebui să îi fiți foarte recunoscătoare lui Ellis, spuse Poirot pe un ton serios.

— Probabil. Inspectorul acela crede că le știe pe toate, nu-i așa? Replică Jane rîzînd.

Poirot o ignoră și adăugă cu o voce joasă:

— Oricum ar fi... Toată povestea asta te pune serios pe gânduri. Da, te pune serios pe gânduri.

Jane o strigă pe Ellis și camerista își făcu apariția din încăperea alăturată.

— Domnul Poirot este de părere că am avut noroc că m-ai convins să merg aseară la dîneu.

Ellis de-abia se uită la Poirot. Întreaga ei atitudine era severă și dezaprobatore.

— Nu se cuvine să anulați angajamentele făcute, milady. Sunteți prea capricioasă și oamenii nu iartă așa de ușor. Lucrurile se pot întoarce împotriva dumneavoastră.

Jane apucă pălăria pe care o proba la venirea noastră și o puse din nou pe cap.

— Detest culoarea neagră, spuse ea nemulțumită. De altfel, nici nu port negru. Dar presupun că de data aceasta trebuie să o fac, ca o adevărată văduvă. Toate pălăriile astea sunt îngrozitoare. Ellis, sună și la celălalt magazin. Trebuie să mă pun la punct înainte de a-mi face iar apariția în public.

Fu momentul potrivit pentru mine și Poirot să părăsim camera neobservați.

Capitolul 7

Secretara.

Nu scăpasem de prezența lui Japp. O oră mai târziu, apăru la hotel, și aruncându-și pălăria pe masă, exclamă că parcă fusese blestemat.

— Ai verificat cele spuse de Lady Edgware? Întrebă Poirot, înțelegător.

— Da, răspunse cu tristețe Japp. Și dacă cele paisprezece persoane întrebate nu mint, înseamnă că nu ea a comis crima! Nu mă deranjează să recunosc în fața dumneavoastră, domnule Poirot, continuă el, dar mă așteptam la cu totul altceva. La prima vedere, n-ai zice că altcineva în afară de ea ar fi putut să-1 ucidă pe lordul Edgware. Ea e singura persoană care ar avea vreun motiv să o facă.

— Nu sunt de acord cu tine. Mais continuez.

— Ei bine, așa cum spuneam, mă așteptam ca lucrurile să fie aranjate deja. Știți cum sunt adunăturile astea artistice... Se aliază cu toții să-și apere

confratele. Însă, de data aceasta, e cu totul altă poveste. Cei prezenți la dineul de aseară sunt cu toții martori serioși, niciunul dintre ei nu este prieten cu actrița și, mai ales, unii nici nu se cunosc între ei. Mărturia lor este independentă și de necontestat. Am sperat atunci să aflu că poate ea a dispărut vreo jumătate de oră. Ar fi putut să o facă ușor, pretinzând că trebuie să-și pudreze nasul sau inventând orice altă scuză ridicolă. Dar nici vorbă de așa ceva. A părăsit masa într-adevăr așa cum ne-a declarat, ca să răspundă la telefon, însă majordomul a fost cu ea în permanență și a durat exact atât cât ne-a precizat. Majordomul a auzit-o spunând: „Chiar ea. Sunt Lady Edgware” și apoi s-a întrerupt legătura la celălalt capăt al firului. E într-adevăr ciudată treaba asta cu telefonul, dar nu văd nici o legătură cu ancheta noastră.

— Posibil să nu aibă... Dar chiar și-așa, este interesantă. Era o voce de bărbat sau de femeie?

— De femeie, parcă așa a spus ea.

— Ciudat, răspunse Poirot gânditor.

— Să lăsăm asta la o parte, continuă Japp nerăbdător, și să ne întoarcem la ce e mai important. Întreaga seară s-a petrecut exact așa cum ne-a declarat ea. A sosit la nouă fără un sfert, a plecat la unsprezece și jumătate și s-a întors la hotel la douăsprezece fără un sfert. L-am interogat pe șofer, face parte din echipa de serviciu obișnuită de la Daimler, iar personalul de la Savoy a văzut-o intrând și a confirmat ora întoarcerii.

— Pare destul de concludent.

— Și-atunci cum rămâne cu cei doi care au văzut-o în Regent Gate? Nu e numai majordomul, ci și secretara lordului Edgware: amândoi jură, pe ce au ei mai sfânt, că însăși Lady Edgware a venit la stăpânul lor în jur de ora 10.

— De cât timp lucrează majordomul în acea casă?

— De șase luni. Apropo, frumos specimen.

— Într-adevăr. Eh bien, dragul meu, dacă e în serviciul lordului Edgware abia de șase luni, nu avea cum s-o recunoască pe Lady Edgware, pentru că nu o mai văzuse înainte.

— A recunoscut-o după fotografiile din ziar. Și oricum ar fi, secretara o cunoștea. E în serviciul lordului Edgware de cinci sau șase ani și este singura absolut sigură că era Lady Edgware.

— A! Exclamă Poirot. Atunci aș vrea s-o văd pe această femeie!

— În acest caz, ce părere aveți să mă însoțiți acum?

— Îți mulțumesc, mon ami, cu cea mai mare plăcere. Sper că invitația dumitale îl include și pe Hastings, nu-i așa?

Japp dădu din cap afirmativ și zise:

— Păi cum altfel? Unde e maestrul, apare și în-vățăcelul! Și continuă: Totul îmi amintește de afacerea Elizabeth Canning. Vă amintiți? Cel puțin douăzeci de martori se jurau că au văzut-o pe gitana Mary Squires în două locuri diferite din Anglia, la distanță considerabilă unul de altul. Și martori onorabili! Această Mary Squires era atât de urâtă că nu puteai s-o confunzi cu alta! Misterul n-a fost niciodată dezvăluit! Aici, ne găsim în fața unei situații

similare. Două grupuri separate afirmă că au văzut-o în același timp, în două locuri total diferite. Care din ei spun adevărul?

— Nu cred că ar fi dificil de aflat.

— Credeți? Această femeie, domnișoara Carroll, a cunoscut-o într-adevăr pe Lady Edgware. Au locuit sub același acoperiș zi de zi. E imposibil să se înșele.

— Vom afla imediat.

— Cine va fi moștenitorul titlului nobiliar? Am întrebat eu.

— Un nepot, căpitanul Ronald Marsh. Cam risipitor, din câte se spune.

— Ce a spus doctorul cu privire la ora morții? Întrebă Poirot.

— Nu o vom ști exact decât după autopsie. Când vom vedea unde îi ajunsese cina.

Stilul lui Japp, îmi pare rău s-o spun, nu era dintre cele mai rafinate.

— Însă ora 10 s-ar potrivi. A fost văzut în viață pe la 9 și câteva minute când s-a ridicat de la masă și majordomul i-a servit whisky-ul cu sifon în bibliotecă. La ora 11, când majordomul se pregătea de culcare, lumina în bibliotecă era stinsă, așa că e foarte probabil să fi fost deja mort. Nu ar fi rămas singur în întuneric.

Poirot dădu, gânditor, din cap. Peste câteva minute, am ajuns în Regent Gate. Obloanele casei erau toate lăsate.

Ușa ne fu deschisă de același majordom chipeș.

Japp intră primul, urmat de noi doi. Ușa fiind deschisă spre stânga, majordomul fu obligat să se lipească de pe-rețele din spatele lui și, astfel, nu-l putu observa pe Poirot imediat, acesta aflându-se în dreapta mea și ascuns puțin de statura mea înaltă. De-abia după ce am avansat în hol, majordomul îl văzu și am auzit cum i se taie brusc respirația. Uitându-mă la el, l-am surprins privindu-l șocat pe Poirot, într-o stare evidentă de groază. Am reținut acest detaliu pentru mai târziu, gândindu-mă că ar putea fi semnificativ.

Japp intră în sufragerie prin dreapta noastră și îl chemă pe majordom după el.

— Alton, haide să recapitulăm încă o dată cu mare atenție ce s-a întâmplat aseară. Era ora 10 când a sosit doamna aceea?

— Lady Edgware? Da, domnule.

— Cum ați recunoscut-o? Întrebă Poirot.

— Mi-a spus numele, domnule. Mai mult, i-am văzut portretul în ziare și am văzut-o și jucând.

— Cum era îmbrăcată? Mai întreabă Poirot.

— În negru, domnule. O rochie neagră și o mică pălărie neagră. Avea la gât un colier de perle și purta mănuși gri.

Poirot îl interogă pe Japp din priviri.

— Rochie de seară din tafta albă și capă de hermină, făcu detectivul pe un ton sec.

Majordomul își continuă povestea. Relatarea sa era întocmai cu ceea ce ne povestise Japp deja.

— Stăpânul dumitale a mai avut vreun alt vizitator aseară? Întrebă Poirot.

— Nu, domnule.

— Cum se închide ușa de la intrare?

— E prevăzută cu o yală și, de obicei, înainte să mă culc, trag doar zăvoarele. Asta se întâmplă pe la 11 seara. Dar, aseară, domnișoara Geraldine a fost la Operă, așa că am lăsat ușa nezăvorâtă.

— Cum ați găsit ușa, azi-dimineață?

— Era încuiată, domnule. Domnișoara Geraldine a tras zăvoarele la întoarcere.

— Știți cumva la ce oră s-a întors?

— Cred că pe la douăsprezece fără un sfert, domnule.

— Asta înseamnă că, până la douăsprezece fără un sfert, ușa n-ar fi putut fi deschisă din exterior decât cu o cheie? Și din interior, pentru a o deschide, era suficient să apeși pe clanță.

— Exact, domnule.

— Câte chei există?

— Lordul Edgware avea una. Și se mai găsește alta în sertarul dulapului din hol, cea de care s-a folosit domnișoara Geraldine aseară. Nu știu să mai existe altele.

— Nimeni altcineva din personalul casei nu mai deține vreo cheie?

— Nu, domnule. Domnișoara Carroll sună întotdeauna.

Poirot anunță că asta era tot ce voise să afle și am pornit.

În căutarea secretarei.

Am găsit-o scriind, așezată la un birou masiv.

Domnișoara Carroll era o femeie plăcută, în jur de 45 de ani, cu un aer eficient. Părul ei blond începuse să încărunțească, iar în spatele ochelarilor, sclipeau două luminițe albastre, foarte vii. De îndată ce începu să vor-bească, i-am recunoscut vocea, clară și sobră, pe care o auzisem la telefon.

— A! Domnul Poirot, spuse, după ce Japp făcu prezentările. Cu dumneavoastră am aranjat întâlnirea de ieri-dimineață!

— Exact, mademoiselle.

M-am gândit că Poirot trebuie să fie plăcut impresionat de ea. Era cu siguranță întruchiparea ordinii și a preciziei.

— Ei bine, domnule inspector, cu ce vă pot fi de folos? Reluă ea.

— Să-mi răspundeți la o simplă întrebare, domnișoară. Sunteți absolut sigură că Lady Edgware a fost aseară, aici?

— E pentru a treia oară când mă întrebați același lucru. Bineînțeles, sunt sigură! Am văzut-o cu ochii mei.

— Unde se întâmpla asta, domnișoară?

— În hol. I-a vorbit majordomului pentru un minut, apoi a străbătut holul până la ușa bibliotecii.

— Și unde erați dumneavoastră în acel moment?

— La primul etaj. Priveam în jos de la balustradă.

— Și sunteți sigură că nu v-ați înșelat?

— Imposibil! I-am văzut fața foarte clar.

— Este posibil să fi fost cineva care seamăna cu ea?
— Nu. Chipul lui Jane Wilkinson este unic. Într-adevăr, ea era.
Japp îi aruncă o privire lui Poirot, care voia să însemne: „Ei, ai văzut?”
— Lordul Edgware avea dușmani? Întrebă, subit, Poirot.
— Prostii, zise domnișoara Carroll.
— Ce vreți să spuneți, mademoiselle?
— Dușmani? În zilele noastre, oamenii nu au dușmani. Nu englezii!
— Și totuși, lordul Edgware a fost asasinat...
— De nevasta sa, conchise domnișoara Carroll.
— După părerea dumneavoastră, o soție nu poate fi un dușman?
— Recunosc că e o întâmplare de neînchipuit. Nu cre-deam că așa ceva e cu puțință... cu atât mai puțin în categoria socială din care facem parte.
După toate aparențele, domnișoara Carroll își imagina că omorurile nu puteau fi săvârșite decât de bețivi din categoriile sociale inferioare.
— Câte chei există pentru ușa de la intrare?
— Două, răspunse prompt domnișoara Carroll. Lordul Edgware avea întotdeauna o cheie asupra lui. Cealaltă era ținută întotdeauna în sertarul mobilei din hol, în eventua-litatea că cineva se întorcea mai târziu, să o poată lua. Mai de mult, exista și o a treia, dar a pierdut-o căpitanul Marsh. Foarte neglijent din partea lui.
— Căpitanul Marsh venea des pe aici?
— Până acum trei ani, locuia aici.
— De ce a plecat? Întrebă Japp.
— Nu știu. Fără îndoială, pentru că nu se înțelegea deloc cu unchiul său.
— Cred, mademoiselle, că știți mai mult de atât, sugeră Poirot.
Domnișoara Carroll îi aruncă o privire rapidă.
— Nu am obiceiul să bârfesc, domnule Poirot.
— Dar ați putea totuși să ne spuneți adevărul privind zvonurile despre o neînțelegere serioasă dintre lordul Edgware și nepotul său.
— N-a fost nimic atât de serios. Lordul Edgware avea un caracter foarte dificil.
— Ați simțit-o și pe pielea dumneavoastră?
— Nu-i vorba de mine. N-am avut niciodată vreo neînțelegere cu lordul Edgware. A avut întotdeauna o mare încredere în mine.
— Însă în ceea ce-l privește pe căpitanul Marsh...?
Poirot insistă asupra subiectului, îndemnând-o cu grijă spre mai multe destăinuiri. Domnișoara Carroll cedă, ridicând din umeri.
— Era extravagant și cheltuitor. Și-a făcut o grămadă de datorii. A intrat și în alte necazuri... pe care nu le cunosc tocmai exact. S-au certat, și lordul Edgware i-a interzis să mai intre în casă. Asta-i tot.
Își strânse buzele, ca și cum ar fi vrut să ne indice că mai mult de atât nu ne va spune.
Camera în care discutasem cu secretara se afla la primul etaj. În momentul în care ne pregăteam să coborâm, Poirot mă prinse de braț.

— O secundă, Hastings. Rămâi aici, în timp ce eu cobor cu Japp. Urmărește-ne cu privirea până când vom fi intrați în bibliotecă și apoi, urmează-ne.

Renunșasem de mult să-i mai pun lui Poirot întrebări care începeau cu „De ce”, așa că m-am conformat ca în poemul cu cavaleria ușoară al lui Tennyson „Nu e treaba mea să judec, ci să mă execut sau să mor”, chiar dacă, de data aceasta, din fericire, nu era cazul. Mi-am imaginat că, probabil, suspecta că majordomul îl spiona și voia să se convingă dacă era adevărat sau nu.

Mi-am ocupat deci locul în picioare, privind în jos, peste balustradă. Poirot și Japp se îndreptară mai întâi spre ușa de la intrare... De unde nu puteam să-i văd. Apoi, reapărură, avansând lent, în hol. I-am urmărit cu privirea, din spate, până intrară în bibliotecă. Am așteptat un minut sau două, în caz că majordomul și-ar fi făcut apariția și, neobservând nici o mișcare, am coborât scările în grabă și am mers după ei în bibliotecă.

Cadavrul fusese ridicat. Perdelele erau trase și lumina aprinsă. Poirot și Japp stăteau în mijlocul camerei, privind în jurul lor.

— Nu e nimic aici! Declară Japp.

Poirot replică, cu zâmbetul pe buze:

— Ei, ce să-i faci! Nici scrum de țigară... Nici urme pe parchet... Nici vreo mânășă de femeie... Nici măcar cea mai mică dâră de parfum! Nimic din ceea ce descoperă atât de ușor detectivii din romanele polițiste.

— În poveștile de genul acela, polițiștii sunt întotdeauna complet ignoranți, spuse Japp cu un rânet.

— Am găsit un indiciu odată, continuă Poirot visător. Dar pentru că era lung de patru picioare, în loc de patru centimetri, nu m-a crezut nimeni.

Mi-am amintit întâmplarea și m-a pufnit râsul. Apoi, am devenit conștient de misiunea mea.

— Totul e-n regulă, Poirot, i-am zis. M-am uitat și nici urmă de majordom, cel puțin atât cât mi-am putut da seama.

— O! Ochiul vigilent al dragului meu Hastings! Făcu Poirot pe un ton glumeț. Ia să vedem, mi-ai remarcat trandafirul dintre buze?

— Trandafirul dintre buze? Am întrebat mirat.

Japp izbucni în râs.

— Într-o zi o să mor de râs din cauza ta, domnule Poirot. Cu siguranță! Un trandafir? Ce-ți mai trece prin minte?!

— Păi, mă gândisem să pretind că sunt Carmen, replică Poirot foarte calm.

M-am întrebat dacă ei erau nebuni, sau eu însumi.

— Nu l-ai remarcat, Hastings? Repetă Poirot, de data asta, pe un ton de reproș.

— Nu. Pentru simplul fapt că nu ți-am văzut fața.

— N-are importanță, răspuse Poirot, clătinând din cap.

Oare făceau glume pe seama mea?

— Ei bine, zise Japp, nu mai văd nimic de făcut în camera asta. Aș vrea, dacă e posibil, s-o revăd pe fiica lordului Edgware. Dimineată era prea supărată ca să mai aflu ceva de la ea.

Sună pentru a-1 chema pe majordom.

— Întreab-o pe domnișoara March dacă e dispusă să-mi acorde câteva momente.

Bărbatul se îndepărtă. Peste câteva minute domnișoara Carroll apăru în locul lui.

— Geraldine doarme, explică ea. Biata copilă a fost realmente șocată! După ce ați plecat, i-am dat un calmant și acum a căzut într-un somn adânc. Peste o oră, două, poate.

Japp încuviință din cap.

— În orice caz, adăugă domnișoara Carroll, tot ce ar putea ea să vă zică, aș putea să vă spun eu, la fel de bine.

— Ce părere aveți despre majordom? Întrebă Poirot.

— Vă mărturisesc că nu-mi place deloc, dar n-aș putea să vă spun de ce anume, răspuse domnișoara Carroll.

Ajunseserăm aproape de ușa de la intrare.

— Domnișoară, nu-i așa că aseară erați acolo sus? O întrebă Poirot, ridicând degetul spre scară.

— Da. De ce?

— Și de acolo ați văzut-o pe Lady Edgware mergând de-a lungul holului spre bibliotecă?

— Da.

— Și i-ați văzut trăsăturile perfect?

— Fără nici o îndoială.

— Dar de acolo, nu i-ați putut vedea chipul, în cel mai bun caz, numai spatele.

Domnișoara Carroll, încurcată, roși.

— Spatele ei, vocea ei, mersul ei. Este același lucru! Nu aveam cum să mă înșel. Vă spun că era ea, Jane Wilkinson... O femeie de cea mai joasă speță, dacă a existat vreodată așa ceva.

Și se întoarse, grăbindu-se spre scară.

Capitolul 8

Posibilități.

Japp ne părăsi. Eu și Poirot am intrat în Regent Park și ne-am căutat un loc liniștit.

— De-abia acum înțeleg ce era cu trandafirul tău dintre dinți, i-am spus râzând. Pe moment am crezut că ai înnebunit.

Poirot își păstră aerul serios.

— Vezi tu, Hastings, secretara este un martor periculos. Este periculoasă pentru că declarația ei nu este exactă. Ai observat cât de sigură era că a văzut fața vizitatoarei? Asta mi s-a părut de la început imposibil. Dacă ar fi venit dinspre bibliotecă, da, cu siguranță, dar nu mergând spre bibliotecă. Așa că am condus micul meu experiment care mi-a confirmat

păreră și, în același timp, i-am întins o cursă respectabilei domnișoare. După care a schimbat imediat tactica.

— Însă a continuat să susțină cu tărie că a fost Lady Edgware, am punctat eu. Până la urmă, vocea și gesturile unei persoane sunt greu de confundat cu ale alteia.

— Nu, nu.

— De ce, Poirot. Eu consider că cele două sunt cele mai caracteristice aspecte ale unei persoane.

— Sunt de acord cu tine. Dar tocmai din acest motiv sunt cel mai ușor de imitat.

— Crezi?

— Întoarce-te cu câteva zile în urmă. Îți amintești seara petrecută la teatru...?

— Carlotta Adams? Da, dar ea are un talent cu totul special.

— O persoană foarte cunoscută de public nu e așa de dificil de imitat. Dar sunt de acord cu tine că e foarte talentată. Cred că ar putea imita cu ușurință pe oricine fără ajutorul unor lumini speciale sau profitând de avantajul distanței.

Deodată mă străfulgeră o idee.

— Poirot! Am strigat. Doar nu crezi că ar fi posibil...? Nu, ar fi o coincidență prea mare.

— Depinde cum vezi tu lucrurile, Hastings. Dacă privești dintr-un anumit unghi n-ar fi deloc o coincidență.

— Dar ce motiv ar fi avut Carlotta Adams să-1 ucidă pe lordul Edgware? Nici măcar nu-1 cunoștea.

— De unde știi dacă îl cunoștea sau nu? De ce faci presupuneri nefondate, Hastings? Poate au existat între ei legături pe care le-am ignorat. Nu neapărat că asta ar fi și teoria mea.

— Ai atunci o idee despre ce s-a întâmplat?

— Da. Încă de la început, am bănuit posibilitatea implicării Carlottei Adams.

— Dar, Poirot...

— Răbdare, Hastings! Dă-mi voie să-ți lămuresc câteva fapte pentru edificarea ta personală. Fără vreo jenă, Lady Edgware dezvăluie relațiile dintre ea și soțul ei, mergând până acolo încât să afirme că l-ar omorî. Nu suntem singurii martori: au auzit-o un ospătar, camerista ei de mai multe ori, Bryan Martin și, poate, chiar Carlotta Adams. Și mai sunt persoanele cărora aceștia le-au repetat spusele lui Lady Edgware. Apoi, în aceeași seară, este comentată maniera excelentă în care Carlotta Adams o poate imita pe Jane Wilkinson. Cine avea motive să-1 reducă la tăcere pe lordul Edgware? Soția lui.

Acum, să presupunem că un alt personaj ar fi vrut să scape de lordul Edgware. El are la îndemână țapul ispășitor și, în ziua în care Jane Wilkinson anunță că, din cauza migrenei, va petrece o seară liniștită în casă, planul este pus în aplicare.

Era necesar ca Lady Edgware să fie văzută intrând în casa soțului ei. Ei bine, a fost văzută. Merge atât de departe încât își face cunoscută și identitatea. Ah! C'est peu trop, șa! Ar trezi suspiciunea până și unei găini.

Și încă un detaliu... Mărunt, ce-i drept. Femeia care a intrat în casa din Regent Gate, aseară, era îmbrăcată în negru. Iar Jane Wilkinson detestă negrul și nu-1 poartă niciodată. Chiar ea ne-a zis-o. Să ne imaginăm acum că vizitatoarea în cauză nu era Jane Wilkinson, ci o persoană care s-a dat drept ea: oare această persoană este și ucigașul?

A existat oare o a treia persoană ar fi putut pătrunde în casă pentru a-1 ucide pe lordul Edgware? Și dacă ar fi așa, persoana în cauză a ajuns înainte sau după pretinsa vizită a lui Lady Edgware? Și dacă a sosit după, atunci ce a avut de spus femeia lordului Edgware? Cum ar fi putut să-și justifice prezența? Putea să-1 înșele pe majordom, care nu o cunoștea, și pe secretară, care nu a văzut-o decât din spate. Dar doar nu credea că ar putea să-1 înșele pe soț? Sau, poate exista deja un cadavru în cameră? Fusese oare lordul Edgware ucis înainte de venirea ei?

— Oprește-te, Poirot, am strigat eu. Simt cum îmi pocnește capul!

— Liniștește-te, prietene. Nu facem decât să ne imagi-năm posibilități. E ca atunci când probezi mai multe obiecte de îmbrăcăminte. Acesta se potrivește? Nu? E prea mare la umeri? Dar acesta? Da, acum e mai bine... Dar mă cam strânge. Acesta e o mărime prea mică. Și așa mai departe... Până când găsim veșmântul perfect - adevărul.

— Pe cine suspectezi de acest plan diabolic? Am întrebat eu.

— Ah, e încă prea devreme pentru a decide. Trebuie mai întâi să aflăm cine ar fi avut interesul să-și dorească dispariția lordului Edgware. De o parte îl avem bineînțeleș pe nepotul moștenitor. Puțin cam prea evident, probabil. Și-apoi, în ciuda protestelor domnișoarei Carroll, mai e problema dușmanilor. După părerea mea, lordul Edgware era genul de om care și-ar fi făcut ușor dușmani.

— Sunt perfect de acord cu tine.

— Oricine ar fi, trebuie să se simtă în foarte mare siguranță. Amintește-ți, Hastings, că dacă nu s-ar fi răzgândit în ultimul moment, Jane Wilkinson n-ar fi avut nici un alibi. Ar fi stat în camera ei la Savoy și i-ar fi fost destul de greu s-o dovedească. Ar fi fost arestată, jude-cată... Și probabil spânzurată.

M-au trecut fiorii.

— Totuși, e ceva ce mă intrigă, continuă Poirot. Intenția de a o incrimina pe ea este evidentă... Și atunci, care e motivul telefonului primit? De ce ar suna-o cineva la Chiswick și, odată convins de prezența ei acolo, să închidă imediat. Pare mai degrabă, nu-i așa, că acel cineva dorea să se asigure că ea era acolo înainte de a acționa. Dar ce anume să facă? Asta pe la nouă și jumătate, cu siguranță, înainte de asasinat. În acest caz, nu există altă concluzie decât că persoana care a telefonat i-a făcut lui Jane un serviciu. Nu poate fi ucigașul... Căci avea tot interesul să o incrimineze pe Jane. Și-atunci, cine a fost? Se pare că avem aici două circumstanțe cu totul diferite.

Eram complet aiurit.

— Poate e doar o coincidență, am sugerat eu.

— Nu, nu, sunt prea multe coincidențe. Acum șase luni, s-a pierdut o scrisoare. De ce? Prea multe lucruri par inexplicabile. Trebuie să existe o legătură între ele. Mai e și povestea pe care ne-a relatat-o Bryan Martin, continuă el, după un oftat.

— Bine, Poirot, dar asta n-are nimic în comun cu moar-tea lui Edgware!

— Hastings, ești orb și, mai mult decât atât, obtuz! Nu vezi că toate aceste piese de puzzle formează o imagine mai amplă? O imagine neclară acum, dar care se va clarifica încetul cu încetul.

Poirot îmi păru excesiv de optimist. Nu vedeam cum totul ar putea deveni mai clar și, în plus, mintea-mi era bulversată complet.

— E imposibil! Am strigat deodată. Nu pot să cred așa ceva despre Carlotta Adams! Pare o fată atât de drăguță.

Totuși, rostind aceste cuvinte, mi-am amintit de cuvintele lui Poirot despre pasiunea ei pentru bani. Dorința de îmbogățire... Să fie asta rădăcina tuturor relelor? Poirot fusese foarte inspirat în acea noapte. O văzuse pe Jane în pericol, din cauza temperamentului ei egoist, și pe Carlotta abătută de la calea cea dreaptă de pasiunea pentru bani.

— Nu cred că ea este vinovată, Hastings. E prea stăpână pe sine și prea echilibrată pentru asta. Este posibil să nu i se fi spus nimic despre crimă și să fi fost doar folosită. Dar atunci...

Se întrerupse, încruntat.

— Chiar și-așa, e complice fără voie. Adică, va afla vestea azi din ziare. Își va da seama...

Deodată, Poirot scoase un strigăt răgușit.

— Repede, Hastings! Repede! Am fost atât de orb! De imbecil! Un taxi! Imediat!

L-am privit stupefiat cum flutură brațele în aer.

— Un taxi, imediat!

Opri unul care trecea pe lângă noi și am urcat în grabă.

— Îi știi adresa?

— Carlotei Adams?

— Mais oui, mais oui! Repede, Hastings, repede! Fie-care minut este prețios. Nu-ți dai seama?

— Nu, deloc, am replicat.

Poirot înjura printre dinți.

— În cartea de telefoane? Nu, n-ar fi listată acolo. Teatrul!

La teatru nu s-au arătat foarte dispuși să ne comunice adresa Carlotei, dar Poirot reuși să o obțină. Locuia într-un apartament dintr-o clădire în apropiere de Sloane Square. Am mers cu taxiul până acolo, Poirot neputând să-și stăpânească nerăbdarea.

— Să sperăm că nu ajung prea târziu, Hastings. Să sperăm că nu ajung prea târziu!

— Ce e cu graba asta? Nu te înțeleg. Ce-nseamnă toate astea?

— Înseamnă că n-am reacționat când trebuia și mi-a luat prea mult timp să văd ce era evident. Ah, mon Dieu! Să sperăm că ajungem la timp!

Capitolul 9

A doua crimă.

Chiar dacă nu înțelegeam motivul agitației lui Poirot, îl cunoșteam destul de bine ca să-mi dau seama că era întemeiată.

Când am ajuns la Rosedew Mansions, Poirot sări din mașină, îi plăti șoferului și dispăru în clădire. Apartamentul domnișoarei Adams se afla la primul etaj, după cum am putut vedea pe lista locatarilor.

Poirot urcă scările în grabă fără să mai aștepte liftul oprit la unul dintre etajele superioare.

Bătu la ușă și sună. După un scurt moment, ușa fu deschisă de o femeie între două vârste, cu părul prins strâns într-un coc la spate. Pleoapele ochilor îi erau înroșite de parcă plânsese.

— Domnișoara Adams? Întrebă Poirot nerăbdător.

Femeia îl privi nedumerită.

— Nu ați aflat?

— Să aflu? Ce să aflu?

Poirot se albi dintr-odată la față și, în acel moment, mi-am dat seama că orice se întâmplase era exact de ce se temea prietenul meu.

— E moartă, continuă femeia, scuturând din cap. Moartă în somn! Este îngrozitor!

Poirot se rezemă de tocul ușii, neputincios.

— Prea târziu, murmură el.

Agitația sa era atât de evidentă, încât femeia îl privi cu și mai mare atenție.

— Scuzați-mă, domnule, dar sunteți un prieten de-al dânzei? Nu-mi amintesc să vă fi văzut pe aici până astăzi.

Poirot ignoră remarcă ei. În schimb, o întrebă:

— A văzut-o vreun doctor? Ce a spus?

— Că a luat o doză puternică de somnifere. O, sărăcuța de ea! O tânără doamnă atât de drăguță! Medicamentele astea sunt atât de periculoase. Doctorul a spus că a fost veronal.

Poirot se ridică dintr-odată și atitudinea sa se schimbă complet.

— Trebuie să intru, spuse el.

Femeia devenise cu siguranță bănuitoare și suspicioasă.

— Nu cred că..., începu ea.

Dar Poirot trebuia să-și facă voia și se legă de singurul lucru care l-ar fi ajutat să obțină rezultatul dorit.

— Trebuie să mă lași să intru, spuse el. Sunt detectiv și trebuie să investighez circumstanțele morții stăpânei tale.

Femeia suspină, se dădu la o parte și el păși în apartament.

Din acel moment, Poirot preluă controlul situației.

— Ceea ce ți-am spus, i se adresă el femeii pe un ton autoritar, este strict confidențial. Nu trebuie să mai spui asta nimănui. Toată lumea trebuie să creadă în continuare că moartea domnișoarei Adams a fost accidentală. Dă-mi te rog numele și adresa doctorului pe care l-ai chemat în dimineața aceasta.

— Doctor Heath, Carlisle Street nr. 17.

- Și numele duminică care este?
- Bennett - Alice Bennett.
- Din câte observ, ai fost atașată de domnișoara Adams.

— O, da, domnule. Era o tânără atât de drăguță! Sunt în serviciul ei de anul trecut, când a venit la Londra. Nu seamănă deloc cu celelalte actrițe. Era o adevărată domnișoară, plină de bun-simț și pretindea același lucru de la cei de lângă ea.

Poirot asculta cu atenție și înțelegere și nu arăta deloc că s-ar grăbi. Mi-am dat seama că cea mai bună modalitate de a obține informații de la cineva era să te porțiești în cel mai gentil mod cu putință.

— Trebuie să fi fost foarte tulburător pentru dumneata, observă el cu blândețe.

— O, da, domnule. Pe la nouă și jumătate, ca de obicei, i-am adus în cameră ceaiul și ea era întinsă acolo. Inițial m-am gândit că încă doarme. Am pus tava pe masă și am tras draperiile. Unul dintre inele se prinsese și a trebuit să trag mai tare, producând zgomot. Când m-am întors spre ea am rămas surprinsă că nu se trezise. Și-apoi, deodată, ceva mi-a atras atenția, felul în care era întinsă în pat. M-am apropiat de pat și i-am atins mâna. Era rece ca gheața, domnule, și am scos un țipăt.

Femeia se opri din povestire și își șterse ochii înlăcrimați.

— Gata, gata, rosti Poirot cu blândețe. Trebuie să fi fost teribil pentru dumneata. Domnișoara Adams obișnuia să ia somnifere ca să adoarmă?

— Mai lua din când în când ceva pentru durere de cap, domnule. Niște pastile mici dintr-un flacon. Dar aseară se pare că a luat altceva, sau cel puțin așa a spus doctorul.

— A avut vreun vizitator aseară?

— Nu, domnule. A ieșit aseară.

— V-a spus cumva unde a mers?

— Nu, domnule. A plecat în jur de ora șapte.

— A! Și cum era îmbrăcată?

— Purta o rochie neagră. O rochie și o pălărie negre.

Poirot mă privi cu subînțeles.

— Purta vreo bijuterie?

— Doar colierul ei de perle, domnule.

— Și mănuși... Gri?

— Da, domnule. Mănușile ei erau gri.

— A! Fii amabilă și spune-mi care era starea ei de spirit. Era veselă?

Emoționată? Tristă? Agitată?

— Mi s-a părut mulțumită de ceva, domnule. Tot zâmbea pentru sine ca și cum ar fi făcut cuiva o glumă.

— Pe la ce oră s-a întors?

— Puțin după ora douăsprezece, domnule.

— Și-atunci? Cum ți s-a părut? La fel?

— Era foarte obosită, domnule.

— Dar nu supărată sau tulburată?

— O, nu, domnule. Părea mulțumită de ceva, dar în același timp obosită, dacă înțelegeți ce vreau să spun. A vrut să telefoneze cuiva, dar a renunțat și a zis că e prea târziu ca să mai deranjeze și că va cere legătura a doua zi dimineață.

— A! Ochii lui Poirot străluceau. Se aplecă spre femeie și își reluă întrebările pe un ton neutru. Ai auzit numele persoanei cu care a vrut să vorbească?

— Nu, domnule. A cerut numai numărul și a așteptat o clipă. Centralista i-a răspuns ca de obicei: „încerc să vă fac legătura”. Domnișoara Adams a spus „Foarte bine” și-apoi, brusc, a căscat și a spus: „O! Nu pot să deranjez! Sunt atât de obosită”, a închis și a început să se dezbrace.

— Ce număr a cerut? Ți-1 amintești oare? Gândește-te! Poate fi important!

— Îmi pare rău, dar nu-1 știu, domnule. Îmi amintesc doar că era un număr de Victoria. Nu am ascultat cu atenție.

— A mâncat sau a băut ceva înainte de culcare?

— Un pahar cu lapte cald, ca de obicei.

— Cine l-a pregătit?

— Chiar eu, domnule.

— Și n-a vizitat-o nimeni în timpul serii?

— Nimeni, domnule.

— Nici în timpul după-amiezii?

— Nu-mi amintesc să fi venit cineva. Domnișoara Adams a luat prânzul și ceaiul în oraș. S-a întors în jur de ora șase.

— Când a sosit laptele? Laptele din care a băut aseară?

— Ieri după-amiază. Era proaspăt, domnule. Băiatul îl pune întotdeauna la ușă la ora 4. Dar, domnule, sunt sigură că nu era nimic rău cu el. Am băut și eu chiar azi-di-mineață la ceai. Și doctorul a spus că era absolut sigur că ea a luat ceva.

— Este posibil să mă înșel, zise Poirot. Da, este foarte posibil să mă înșel. Voi vorbi și cu medicul. Dar, vezi dumneata, domnișoara Adams avea dușmani. Lucrurile sunt diferite în America față de aici...

Ezită o clipă, dar Alice Bennett îi pică în cursă.

— O, știu, domnule. Am citit despre Chicago și despre pistolarii de acolo. Trebuie să fie o țară periculoasă și mă-ndoiesc că poliția de acolo este cinstită. Nu ca a noastră.

Poirot mulțumi cerului că șovinismul lui Alice Bennett îl scutea de alte explicații și lăsa baltă subiectul.

Privirea îi pică pe o valijoară ce semăna mai degrabă cu o trusă, așezată pe un scaun.

— Domnișoara Adams a luat această geantă cu ea când a ieșit aseară?

— Nu, a luat-o cu ea ieri-dimineață, domnule. Nu o avea cu ea când s-a întors după-amiază, dar a adus-o înapoi azi-noapte.

— Îmi dai voie să o deschid?

Alice Bennett i-ar fi permis orice. Ca orice femeie prudentă și suspicioasă, odată ce-i câștigai încrederea, putea fi manipulată ca un copil. Nu i-ar fi refuzat nimic lui Poirot.

ValiJoara nu era încuiată și Poirot o deschise. M-am apropiat și am privit peste umărul lui.

— Vezi, Hastings, vezi? Murmură el emoționat.

Conținutul geții era cu siguranță sugestiv. Cuprindea o cutie de machiaj, două obiecte care puse în pantofi înălțau o persoană cu câțiva centimetri, o pereche de mănuși gri și, împăturită într-o hârtie specială, o perucă aurie, lucrată cu măiestrie, de aceeași nuanță ca părul lui Jane Wilkinson și cu aceeași pieptănătură ca a ei: cărare pe mijloc și cârlioniți la ceafă.

— Te mai îndoiești acum, Hastings? Mă întrebă Poirot.

Recunosc că până în acel moment avusesem îndoielile mele, dar acum nu mai aveam nici un motiv să mă împotrivesc.

Poirot închise valiza și se întoarse spre cameristă.

— Știi cumva cu cine a cinat domnișoara Adams ieri-seară?

— Nu, domnule.

— Știi cu cine a luat prânzul sau ceaiul?

— Nu știu nimic despre ceai, dar cred că a luat prânzul cu domnișoara

Driver.

— Domnișoara Driver?

— Da, prietena ei cea mai bună. Este patroana unui magazin de pălării din Moffat Street, chiar vizavi de Bond Street. Se numește Genevieve.

Poirot își notă adresa în carnețel imediat sub cea a medicului.

— Încă o întrebare, madame. Ți amintești ceva... Orice... Din ceea ce mademoiselle Adams a spus sau a făcut când s-a întors la ora 6 și care ți s-a părut neobișnuit sau deosebit?

Camerista se gândi pentru un moment sau două.

— N-aș putea spune, domnule, răspuse ea într-un târziu. Am întrebat-o dacă vrea ceai și mi-a răspuns că a băut deja.

— O! Luase ceaiul deja, o întrerupse Poirot. Pardon. Continuă!

— Și-apoi a scris scrisori până aproape de momentul când a trebuit să plece.

— Scrisori? Știi cumva către cine?

— Da, domnule. A fost o singură scrisoare către sora ei din Washington. Îi scria regulat de două ori pe săptămână. A luat scrisoarea cu ea să o pună la poștă, dar a uitat.

— Și-atunci e încă aici?

— Nu, domnule. Am pus-o eu la poștă. Și-a amintit de ea seara trecută, chiar înainte să se culce. Și eu i-am zis că mă duc eu. Punând încă un timbru și prinzând poșta de noapte putea să plece la timp.

— A! Și e departe?

— Nu, domnule, e chiar după colț.

— Ai închis ușa cu cheia în urma dumată?

Alice Bennett îl privi fix.

— Nu, domnule. Nu o închid niciodată când lipsesc atât de puțin. Poirot vru să spună ceva, dar se abținu.

— Vreți să o vedeți? Întrebă camerista cu lacrimi în ochi. E atât de frumoasă!

Am urmat-o în dormitor.

Carlotta Adams arăta liniștită și mult mai tânără decât în seara de la Savoy. Ca un copil obosit care în sfârșit se odihnea.

Expresia întipărită pe fața lui Poirot, uitându-se la ea, mi se păru stranie. L-am văzut făcându-și cruce și, în timp ce coboram scările, îmi zise:

— J'ai fait un serment, Hastings.

Nu l-am întrebat care era acela căci îl ghiceam, fără îndoială.

Un minut mai târziu adăugă:

— M-am liniștit într-o privință măcar. Nu am putut să o salvez. La momentul la care noi aflam despre decesul lordului Edgware, ea era deja moartă. Asta mă liniștește. Da, mă consolează foarte mult.

Capitolul 10

Jenny Driver.

Următorul lucru pe care-l aveam de făcut era să mergem la medicul a cărui adresă ne fusese dată de cameristă.

Se dovedi a fi un bătrânel agitat, cu atitudine cam nehotărâtă. Îl cunoștea pe Poirot după reputație și își exprima plăcerea de a-l întâlni în carne și oase.

— Așadar, ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Poirot? Întrebă el după o scurtă introducere.

— Ați fost chemat în această dimineață, le docteur, la căpătâiul unei domnișoare pe nume Carlotta Adams.

— A, da! Biata fată! O actriță talentată. Am fost de două ori la spectacolul ei. Păcat că a sfârșit astfel! De ce ajung oare fetele astea să ia droguri, nu-mi pot închipui.

— Credeți, așadar, că era dependentă de droguri.

— Profesional, n-aș putea s-o spun. În orice caz, nu le lua pe cale injectabilă. Nu am găsit urme de ac. Se pare că și le administra pe cale orală. Camerista a afirmat că nu avea probleme cu somnul, dar ce știu cameristele? Presupun că nu lua veronal în fiecare seară, dar e evident că lua de mult timp.

— Ce vă face să credeți asta?

— Această... Drace, unde l-am pus? Scotoci într-o geantă mică. Iat-o! Și scoase o mică poșetă de seară.

— Va urma cu siguranță o anchetă. Și am luat asta cu mine de frică să nu-și bage nasul camerista.

Scoase din poșetă o micuță cutie de aur, pe care se puteau citi inițialele C. A., încrustate în rubine. O bagatelă valoroasă și scumpă. O deschise și am putut vedea că era aproape plină cu o pudră albă.

— Veronal, explică el pe scurt. Priviți ce scrie înăuntru.

Pe interiorul capacului era gravat:

Pentru C. A. de la D, Paris, 10 noiembrie. Vise plăcute.

— 10 noiembrie, murmură Poirot gânditor.

— Exact, și acum suntem în iunie. Asta ne indică faptul că lua veronal de cel puțin șase luni și cum pe cutie nu apare anul, ar putea fi chiar și 18 luni sau 2 ani și jumătate.

— Paris, D, repetă Poirot încruntându-se.

— Da. Înseamnă ceva pentru dumneavoastră? Apropo, nu v-am întrebat în ce calitate vă interesează acest caz. Presupun că aveți motive întemeiate. Ați vrea să știți dacă este vorba de sinucidere? Ei bine, n-aș putea să vă spun cu exactitate. Nimeni nu poate. Conform declarației cameristei, domnișoara era într-o dispoziție foarte veselă ieri. Asta mă face să mă gândesc că ar putea fi un accident și, dacă vreți opinia mea, eu înclin să-l declar un accident. Veronalul este o substanță foarte înșelătoare. E posibil ca o doză foarte mare să nu-ți facă nimic și o doză infimă să te ucidă. Din această cauză este foarte periculos. Fără îndoială că la anchetă vor concluziona că a fost o moarte accidentală. Mă tem că nu vă pot ajuta mai mult decât atât.

— Îmi permiteți să examinez poșeta domnișoarei?

— Bineînțeles. Bineînțeles.

Poirot goli poșeta pe masă: o batistă fină cu inițialele C. M. A. brodate într-un colț, o pensulă pentru pudră, un ruj, o hârtie de o liră sterlină și ceva mărunțiș, și un pince-nez.

Poirot îl examinează cu multă atenție. Avea ramele aurite și părea mai degrabă a fi purtat de o persoană severă și autoritară.

— Curios, spuse Poirot. Nu știam că domnișoara Adams purta ochelari. Probabil că sunt pentru citit.

Doctorul îi luă și-i studie.

— Nu, aceștia sunt ochelari pentru distanță, afirmă el. Au dioptriile destul de mari. Persoana care purta acești ochelari trebuie să fi fost foarte mioapă.

— Știți cumva dacă domnișoara Adams...?

— Azi e prima oară când am examinat-o. Am mai fost chemat o singură dată ca să tratez degetul infectat al cameristei. În rest, n-am fost niciodată în apartament. Domnișoara Adams, pe care am văzut-o atunci doar pentru o clipă, nu purta ochelari.

Poirot i-a mulțumit doctorului și am plecat. Pe fața prietenului meu se putea vedea o expresie de intrigare.

— Se pare să mă fi înșelat, admise el.

— În privința substituției?

— Nu, nu. Acest fapt e dovedit deja. Nu, mă refer la decesul ei. Este evident că veronalul era în posesia ei. Oare este posibil ca, fiind obosită aseară, să fi vrut să se asigure că va dormi bine?

Apoi se opri brusc, speriindu-i pe trecători, și bătu din palme.

— Nu, nu, nu! Declară el cu emfază. De ce să se producă acest accident într-un moment atât de propice? Nu e vorba de nici un accident și nici de sinucidere! Nu, ea și-a jucat rolul și, astfel, și-a semnat condamnarea la moarte. Este posibil ca veronalul să fi fost ales pur și simplu pentru că se știa că ea îl folosește din când în când și că îl avea în posesia ei. Dar chiar și-așa,

criminalul trebuia să fie o persoană care o cunoștea foarte bine. Cine este D, Hastings? Aș da orice să știu cine este D.

— Poirot, i-am spus eu, privindu-l cum rămăsese postat în mijlocul trotuarului. Nu ar fi mai bine să mergem? Toată lumea se uită la noi.

— Poftim? Probabil că ai dreptate. Cu toate că pe mine nu mă deranjează. Nu-mi afectează absolut deloc șirul gândurilor.

— Oamenii au început să râdă de noi, am murmurat eu.

— Nu are nici o importanță.

Nu eram de acord cu el. Aveam oroare de situațiile jenante de acest fel. Singurul lucru care-l preocupă pe Poirot este posibilitatea fie a unei călduri înăbușitoare, fie a unei umezeli care i-ar strica aspectul mustății lui faimoase.

— Să luăm un taxi, spuse Poirot și, agitând din baston, opri unul care tocmai trecea pe lângă noi.

Ne-am urcat în el și Poirot îi ceru șoferului să ne ducă la Genevieve, în Moffat Street.

Genevieve se dovedi a fi unul dintre acele magazine care, la parter, expuneau într-o vitrină o pălărie de o formă nedefinită și o eșarfă, în timp ce adevăratul centru al operațiunilor se afla la etaj. Am urcat un rând de scări mirosind a mucegai și am ajuns la o ușă pe care scria „Genevieve. Poftiți înăuntru, vă rog!” Am intrat într-o cămăruță burdușită cu pălării și ne-am trezit în fața unei creaturi blonde, cu statură impunătoare, care îi aruncă lui Poirot o privire bănuitoare.

— Domnișoara Driver? Întrebă Poirot.

— Nu știu dacă doamna vă poate primi. Ce doriți, vă rog?

— Spune-i, te rog, domnișoarei Driver că un prieten de-al domnișoarei Adams dorește să îi vorbească.

Blonda nici nu apucă să transmită mesajul că o draperie de catifea neagră se dădu la o parte și apăru o femeie micuță, vivace, cu părul roșu aprins.

— Ce este? Întrebă ea.

— Sunteți domnișoara Driver?

— Da. Ce-i cu Carlotta?

— Ați aflat vestea tristă?

— Ce veste tristă?

— Domnișoara Adams a murit în somn azi-noapte. O supradoză de veronal.

Femeia căscă ochii mari.

— Ce îngrozitor! Exclamă ea. Biata Carlotta! Nu-mi vine să cred. Cum așa? Era atât de plină de viață ieri!

— Din păcate, acesta este adevărul, mademoiselle, spuse Poirot. Acum, e în jur de ora 1. Permiteți-mi, vă rog, să vă invit la prânz împreună cu prietenul meu. Aș vrea să vă pun mai multe întrebări.

Tânăra îl măsură din cap până în picioare. Se vedea că este genul de femeie combatantă, și-mi amintea de o rasă de câini agresivi.

— Dumneavoastră cine sunteți? Întrebă direct.

— Numele meu este Hercule Poirot. Acesta este prietenul meu, căpitanul Hastings.

M-am înclinat.

Privirea ei se opri câte puțin la fiecare din noi.

— Am auzit de dumneavoastră, spuse ea brusc. Vă urmez. O strigă pe blondă: Dorothy!

— Da, Jenny.

— Doamna Lester va veni pentru pălăria Rose Descartes pe care o facem pentru ea. Încearcă mai multe feluri de pene. Am plecat, nu voi lipsi mult, cred.

Își așază pe cap o pălărie mică, neagră, își pudră nasul și apoi se întoarse spre Poirot.

— Sunt gata.

Cinci minute mai târziu, ne aflam într-un mic restaurant pe Dover Street. Poirot dăduse comanda ospătarului și, în fața noastră, aveam cocktailurile.

— Acum, spuse Jenny Driver. Vreau să știu ce înseamnă toate acestea. În ce încurcătură a intrat Carlotta?

— Atunci, știți ceva de vreo încurcătură, mademoiselle?

— Ei, cine pune întrebările aici, eu sau dumneavoastră?

— Scuzați-mă, dar intenția mea era ca eu să o fac, răspuse Poirot zâmbind. Am înțeles că erați prietene foarte bune.

— Corect.

— Eh bien, mademoiselle, vă rog să îmi permiteți să vă asigur că tot ceea ce fac acum este în interesul prietenei dumneavoastră.

După un moment de reflecție, Jenny Driver ne dădu acordul printr-o ușoară înclinare a capului.

— Vă cred. Continuați. Ce doriți să aflați de la mine?

— Mademoiselle, am fost informați că ieri ați luat prânzul împreună.

— Așa e.

— V-a spus ceva în legătură cu programul ei de aseară?

— Nu tocmai.

— Atunci a menționat ceva?

— Mi-a povestit ceva ce cred că are legătură cu motivul vizitei dumneavoastră. Însă nu uitați că tot ce mi-a spus e cu titlu de confidență.

— E de la sine înțeles, domnișoară.

— Să vedem. Cred că mai bine vă explic toate acestea în stilul meu.

— Vă rog.

— Ei bine, iată, Carlotta era foarte încântată și emoționată cum n-am văzut-o de multe ori. De obicei, este foarte reținută. N-a vrut să-mi povestească nimic, pentru că își dăduse cuvântul să țină secret, dar sunt sigură că punea ceva la cale. Ceva de genul unei farse inimaginabile.

— O farsă?

— E cuvântul pe care l-a folosit. Nu a precizat cum, când sau unde. Doar..., făcu o pauză, ridicând din sprân-cene. Ei bine, Carlotta nu e genul de persoană căreia să-i faci plăcere glumele nevinovate, farsele sau lucrurile de

felul acesta. Are mai degrabă un caracter serios, cuviincios, dedicat în întregime muncii sale. Ce vreau să spun este că e evident că cineva a împins-o la această cascadorie. Și mai cred... Nu că ea ar fi afirmat asta, țineți minte...

— Înțeleg perfect, domnișoară. La ce v-ați gândit?

— Cred, sunt aproape sigură, că a făcut-o pentru bani. Nimic nu o entuziasma pe Carlotta cu excepția banilor. Așa era ea. Avea un simț ascuțit pentru afaceri. Nu ar fi fost atât de încântată decât dacă era vorba despre bani la mijloc, o sumă foarte mare de bani. Am impresia că făcuse un pariu și că era aproape sigură că îl va câștiga. Și totuși, e posibil să mă înșel. Carlotta nu era genul de persoană care să se dedea la pariuri. Oricum, într-un fel sau altul, sunt sigură că la mijloc erau banii.

— A afirmat ea asta?

— Nu. A spus doar că e capabilă să facă asta, și altele pe viitor. Voia să o aducă pe sora ei din America și să se întâlnească apoi cu ea la Paris. Își adora sora mai mică, o ființă fragilă, cred, și cu înclinații muzicale. Asta e tot ce știu. E suficient?

Poirot făcu un semn afirmativ din cap.

— Da. Îmi confirmă teoria. Recunosc că am sperat să aflu mai multe. Am presupus că domnișoara Adams promisese să țină secretul, dar, fiind femeie, mi-am imagi-nat că n-ar fi considerat o indiscreție să-1 împărtășească prietenei ei celei mai bune.

— Am încercat să o fac să vorbească, recunosc Jenny. Dar a râs și a spus doar că îmi va povesti cândva.

Poirot tăcu pentru un moment, apoi reluă:

— Ați auzit vorbindu-se despre lordul Edgware?

— Poftim? Bărbatul care a fost asasinat? Am văzut un titlu în ziare acum vreo jumătate de oră.

— Da. Știți cumva dacă domnișoara Adams îl cunoștea?

— Nu cred. Sunt sigură că nu. A, dar așteptați!

— Da, mademoiselle, răspunse Poirot nerăbdător.

— Oare cum a fost? Se încruntă, încercând să-și amin-tească. Da, asta e. Carlotta i-a menționat numele o dată pe un ton foarte dușmănos.

— Dușmănos...

— Da. A spus... Cum a fost exact? Că bărbaților ca el nu ar trebui să li se permită să distrugă viața altor oameni prin cruzimea și egoismul lor. A spus că era genul de om a cărui moarte ar însemna un bine pentru omenire.

— Și când se întâmpla asta, mademoiselle?

— O, acum vreo lună, cred.

— Și care a fost motivul discuției?

Jenny Driver se forță să își amintească pentru câteva minute și, într-un târziu, scutură din cap.

— Nu-mi pot aminti, se confesă ea. Numele lordului Edgware a apărut în conversație dintr-un motiv sau altul. Probabil se scrisese ceva prin ziare. În orice caz, îmi amin-tesc că mi s-a părut ciudat să o aud pe Carlotta atât de pornită împotriva unui om pe care nu-1 cunoștea.

— E într-adevăr curios, fu de acord Poirot, gânditor. Apoi întrebă: Știți cumva dacă domnișoara Adams avea obiceiul să ia veronal?

— Nu țin minte să o fi făcut. N-am văzut-o niciodată să ia și nici n-am auzit-o menționând asta.

— Ați văzut vreodată în poșeta ei o cutiuță aurită cu inițialele C. A. Încrustate cu rubine?

— O cutiuță aurită? Nu. Sunt sigură de asta.

— Știți unde se afla domnișoara Adams în noiembrie anul trecut?

— Lăsați-mă să-mi amintesc. În noiembrie, s-a întors în State, cred, spre sfârșitul lunii. Înainte de asta fusese la Paris.

— Singură?

— Bineînțeles! Scuzați-mă... Probabil că nu ați spus-o în sensul acela. Nu înțeleg de ce orice aluzie la Paris implică ce e mai rău, pentru că este un loc încântător și atât de respectabil. Însă Carlotta nu era genul care să umble după aventuri, dacă la asta v-ați referit.

— Acum, mademoiselle, aș vrea să vă adresez o între-bare foarte importantă. Era domnișoara Adams interesată de vreun bărbat în mod special?

— Răspunsul este cu siguranță nu, rosti Jenny încet. De când o cunosc eu, Carlotta s-a dedicat în întregime muncii ei și grijii pentru sora ei. Avea genul ăla de atitudine de „cap al familiei de care depinde totul”. Răspunsul este NU - vorbind foarte strict.

— Și, vorbind mai puțin strict?

— Nu m-ar mira dacă... În ultima perioadă, Carlotta ar fi fost implicată într-o mică idilă sentimentală.

— Ah!

— Țineți seama, vă rog, că aici este vorba doar de bă-nuia mea. Și asta din cauza comportamentului ei. În ultima vreme, era... Diferită... Nu neapărat visătoare, mai mult absentă. Și arăta cumva altfel. N-aș putea să vă explic.

E unul dintre acele lucruri pe care doar noi, femeile, le simțim și, bineînțeles, putem să ne înșelăm în totalitate. Poirot încuviință din cap.

— Vă mulțumesc, mademoiselle. Încă un lucru. Domnișoara Adams avea vreun prieten al cărui nume începea cu D?

— D, rosti Jenny Driver gânditoare. D? Nu, îmi pare rău. Nu-mi vine niciunul în minte.

Capitolul 11

Egoista.

Nu cred ca Poirot se aștepta la un alt răspuns. În același timp, dădu trist din cap și se cufundă în gânduri. Jenny Driver se aplecă spre el, cu coatele sprijinite pe masă.

— Și acum, întrebă ea, îmi spuneți și mie ce se întâmplă?

— Mai întâi, mademoiselle, îi răspunse Poirot, dați-mi voie să vă felicit.

Răspunsurile dumneavoastră au fost cu siguranță folositoare și la obiect. Sunteți o femeie foarte inteligentă. Mă întrebați dacă vă voi dezvălui câteva

lucruri din afacerea aceasta și, din păcate, nu vă pot spune foarte multe. Pentru moment, vă voi face cunoscute doar unele fapte de necontestat.

După o pauză, vorbi pe un ton calm:

— Noaptea trecută, lordul Edgware a fost asasinat în biblioteca reședinței sale. La ora 10 ieri-seară, o femeie, care cred că a fost prietena dumneavoastră, domnișoara Adams, s-a prezentat la el acasă și a cerut să-1 vadă pe lordul Edgware, pretinzând că este chiar soția lui. Purta o perucă blondă și era machiată întocmai ca adevărata Lady Edgware, pe care, probabil, o știți - nu e alta decât celebra actriță Jane Wilkinson. Domnișoara Adams, dacă ea era, nu a stat decât vreo câteva minute. A părăsit casa lordului Edgware la 10 și 5 minute, însă nu s-a întors acasă decât după miezul nopții. A mers la culcare după ce a luat o doză puternică de veronal. Acum, domnișoară, vedeți probabil legătura cu unele dintre întrebările puse de mine mai înainte.

Jenny inspiră adânc.

— Da, spuse ea. Înțeleg acum și cred că aveți dreptate, domnule Poirot. Ea trebuie să fi fost cea care a mers la lordul Edgware. Mai ales că ieri a cumpărat de la mine o pălărie nouă.

— O pălărie nouă?

— Da. A spus că vrea să-i ascundă partea stângă a feței.

În acest moment, permiteți-mi să opresc puțin șirul istorisirii pentru a da câteva explicații, pentru că nu știu când vor fi citite aceste rânduri. Până acum, am văzut deja succedându-se mai multe mode ale pălăriilor feminine: moda cloș, care îți ascunde aproape total fața, încât face foarte greu recunoașterea chiar și de către o prietenă; toca, adusă pe frunte; pălăria prinsă pe ceafă; bascul, și multe altele. În acest an, în iunie, pălăria la modă avea forma unei farfurii de supă întoarse și se purta fixă, pe o ureche, lăsând cealaltă parte a figurii și a capului libere privirilor.

— Aceste pălării nu se poartă oare pe partea dreaptă? Observă Poirot. Micuța modistă confirmă cu un semn al capului.

— Da, dar rezervăm întotdeauna câteva modele ce pot fi purtate pe partea stângă, explică ea. Unele cliențe consideră că le avantajează mai bine profilul privit din partea dreaptă decât din partea stângă sau au obiceiul să-și facă o cărare doar într-o parte a capului. Avea Carlotta vreun motiv anume pentru a alege o pălărie care să-i ascundă partea stângă?

Mi-am amintit că ușa de la intrarea casei din Regent Gate se deschidea spre stânga, astfel încât vizitatorul nu putea scăpa în partea asta de privirea atentă a majordo-mului. Mi-am amintit, de asemenea, și că Jane Wilkinson (așa cum observasem cu o seară înainte) avea o aluniță mică la colțul ochiului stâng.

I-am comunicat cu înfrigurare gândurile mele lui Poirot, care mă aprobă.

— E adevărat. Vous avez parfaitement raison, Hastings. Da, iată de ce ar fi cumpărat o astfel de pălărie.

— Domnule Poirot, exclamă deodată Jenny, încordându-și spatele. Doar nu bănuți că... Nu v-ați gândit nici un moment... Carlotta ar fi făcut-o? Să-1

ucidă, adică. Nu puteți crede așa ceva! Nu pentru că a vorbit rău despre el în fața mea, o dată.

— Nu, deloc. Dar este foarte curios, în același timp, că v-a făcut aceste confidențe. Aș vrea să cunosc motivul resentimentului ei față de lordul Edgware. Ce ar fi putut el face... Ce știa ea despre acest om încât să-i inspire o astfel de judecată?

— Nu știu, dar nu ea l-a omorât. Ea e... o! Ea era... Ei bine... Prea rafinată.

— Da, da, o aprobă Poirot. V-ați exprimat foarte bine. Este un detaliu important într-un caz de crimă. Sunt de acord. Și, în cazul nostru, crima a fost mai degrabă științifică decât rafinată.

— Științifică?

— Criminalul știa exact unde trebuie să lovească pentru a atinge centrii nervoși vitali de la baza craniului, acolo unde începe măduva spinării.

— Pare mai degrabă un medic, observă Jenny.

— Domnișoara Adams cunoștea vreun medic? Vreau să spun, vreunul dintre prietenii ei era medic?

Jenny înclină capul.

— În nici un caz, nu. Nu în Anglia, cel puțin.

— Încă o întrebare: domnișoara Adams purta ochelari?

— Ochelari? Niciodată!

— A! Pufni Poirot.

În acel moment îmi răsări în minte imaginea unui doctor, mirosind a medicamente, cu ochii miopi măriți de niște lentile groase de ochelari. Era absurd!

— Apropo, domnișoara Adams îl cunoștea pe Bryan Martin, actorul de film?

— O, da. Mi-a spus că l-a cunoscut în copilărie. Totuși, nu cred că se vedeau prea des, ci doar din când în când. Carlotta găsea că devenise foarte plin de el. Jenny se uita la ceas și scoase un strigăt. Dumnezeu! Trebuie să plec. V-am fost cât de cât de folos, domnule Poirot?

— Fără nici o îndoială. Voi mai apela la serviciile dumneavoastră zilele acestea.

— Oricând doriți. Cineva a regizat toată afacerea aceasta și trebuie neapărat să aflăm cine a fost.

Ne strânse mâna repede, dinții ei albi arătându-se într-un zâmbet fermecător, și ne părăsi în grabă.

— O tânără foarte interesantă, comentă Poirot în timp ce achita nota de plată.

— Îmi e simpatică, am spus eu.

— Întotdeauna e plăcut să vorbești cu o femeie așa de spirituală.

— Poate un pic cam dură, am reflectat eu. Moartea prietenei sale nu a bulversat-o atât de tare cum m-aș fi așteptat.

— Evident, nu este genul de femeie care să verse lacrimi din orice, remarcă Poirot pe un ton sec.

— Ai reușit să obții din această întâlnire tot ce te-a interesat?

Poirot scutură din cap.

— Nu. Contam pe ceva mai mult... Speram să identific personalitatea lui D, cel care i-a oferit cutia aurită Carlotei Adams. Aici nu am reușit. Din păcate, Carlotta Adams a fost o femeie discretă, care nu își bârfea prietenele sau posibilele aventuri sentimentale. Pe de altă parte, persoana care a sugerat farsa poate să nu fi fost deloc apropiată, ci doar o cunoștință care a făcut propunerea, invocând un motiv distractiv oarecare și oferindu-i o sumă importantă de bani. Această persoană a avut ocazia să vadă cutia aurită în geanta Carlotei și a făcut în așa fel încât să descopere ce conținea.

— Dar cum a reușit să o convingă să ia o doză atât de puternică? Și când?

— Păi ar fi momentul în care ușa apartamentului a rămas descuiată, când camerista a ieșit să ducă scrisoarea la poștă. Nu că ipoteza aceasta m-ar satisface, pentru că lasă mult prea mult loc neprevăzutului. Așa că să ne întoarcem la treabă. Avem încă două indicii posibile.

— Care?

— Primul este telefonul la numărul de Victoria. Carlotta ar fi putut să sune la întoarcere pentru a-și anunța succesul. Pe de altă parte, unde s-a aflat între 22.05 și miezul nopții? Poate că s-a întâlnit cu instigatorul păcălelii și, în acest caz, apelul telefonic a fost adresat vreunui prieten.

— Și al doilea?

— A, aici chiar am mari speranțe! Scrisoarea, Hastings. E vorba de scrisoarea trimisă de Carlotta surorii sale. E posibil - am zis doar posibil - ca în această scrisoare, Carlotta să fi povestit toată întâmplarea. Nu ar fi considerat-o o încălcare a promisiunii, având în vedere că scrisoarea ar fi fost citită o săptămână mai târziu și, mai ales, într-o altă țară.

— Ar fi minunat!

— Să nu ne punem mari speranțe în chestia asta, Hastings. E doar o șansă, atâta tot. Însă, pentru moment, trebuie să ne ocupăm de un alt aspect al crimei.

— Ce-nțelegi prin alt aspect?

— Un studiu atent al celor care puteau profita într-o anumită măsură de decesul lordului Edgware.

Am ridicat din umeri.

— În afară de nepotul său și de soția lui...

— Și cel cu care soția sa voia să se recăsătorească, adăugă Poirot.

— Ducele? E la Paris.

— Corect. Totuși, nu poți nega că n-ar avea nici un interes în această poveste. Mai rămâne personalul casei... Majordomul... Servitorii. Cine știe ce nemulțumiri puteau să aibă împotriva stăpânului lor? Însă, mai întâi, am face bine s-o revedem pe mademoiselle Jane Wilkinson. Este șireată. Poate ne va da vreo sugestie.

Ne-am întors la Savoy. Am găsit-o pe Jane Wilkinson înconjurată de numeroase cutii și ambalaje fine și mățăsuri negre, de calitate foarte bună, aruncate pe spatele fiecărui scaun din cameră. Jane avea o expresie

preocupată și serioasă, probând în fața toaletei sale a nu știu câta pălărie neagră.

— A, domnule Poirot. Fiți amabil și așezați-vă. Asta dacă găsiți un scaun liber. Ellis, mai strânge din lucruri, te rog.

— Sunteți fermecătoare, madame, îi spuse Poirot.

Ea rămase serioasă.

— N-aș vrea să par ipocrită, domnule Poirot. Totuși, trebuie să te conformezi conveniențelor, nu credeți? Vreau să spun că ar trebui să mă comport mai cu grijă. Apropo, am primit cea mai încântătoare telegramă de la ducele de Merton.

— De la Paris?

— Da, de la Paris. Foarte reținută, evident, și plină de condoleanțe, dar scrisă într-o asemenea manieră, încât am putut citi printre rânduri.

— Madame, felicitările mele!

Jane Wilkinson își împreună mâinile și vocea sa se-ndulci. Arăta ca un înger pe cale să rostească gândurile cele mai sacre.

— Domnule Poirot, m-am tot gândit. Totul pare atât de miraculos, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Iată-mă, toate necazurile mele au dispărut. Nu mai există nici neplăcerile unui divorț, nici o grijă. Doar o cale fără obstacole și liberă să merg mai departe. Toate acestea mă fac să mă simt chiar profund religioasă, mă înțelegeți, nu-i așa?

Mi-am ținut respirația, Poirot o privi, cu capul plecat ușor într-o parte, și parcă nevenindu-i să creadă că vor-bește serios.

— Aceasta este impresia dumneavoastră, madame?

— Totul s-a aranjat de minune, rosti Jane pe un ton reverențios. Mi-am zis de atât de multe ori în ultima vreme: ce bine ar fi dacă lordul Edgware ar muri... Și iată! E mort! Ai putea spune că Dumnezeu mi-a îndeplinit rugăciunea.

Poirot își drese vocea.

— Doamnă, n-aș putea spune că văd lucrurile la fel ca dumneavoastră. Cineva v-a ucis soțul.

Jane încuviință din cap.

— Asta e evident.

— Nu v-ați întreat deloc cine ar putea fi vinovatul?

Actrița îl privi nedumerită pe Poirot.

— Ce importanță are? Adică, ce legătură are cu persoana mea? Eu și ducele ne vom putea căsători în patru sau cinci luni...

Poirot se controlă cu mare greutate.

— Știu, madame, dar în afară de asta, nu ați fost nici măcar pentru o clipă curioasă cine ar fi putut să-1 ucidă pe soțul dumneavoastră?

— Nu.

Păru surprinsă că Poirot se aștepta la așa ceva de la ea și chiar se gândi puțin la idee.

— Nu v-ar interesa să știți? Întrebă Poirot.

— Nu neapărat, o mărturisesc. Bănuiesc că poliția va descoperi făptașul. Au oameni capabili, nu-i așa?

— Așa se zice. Eu însumi mi-am luat angajamentul să găsesc asasinul.

— Chiar? Ce ciudat!

— De ce credeți că ciudat?

— Ei bine, nu știu.

Privirea i se întoarce înspre hainele de doliu, îmbracă un mantou din satin și se studie în fața oglinzii.

— Nu aveți nimic împotriva? O întrebă Poirot, clipind repede.

— O, bineînțeles că nu, domnule Poirot. Aș fi foarte mulțumită ca dumneavoastră să dezlegați misterul. Vă doresc din toată inima să reușiți.

— Dar, madame, vă cer mai mult decât urări de bine. Am nevoie de opinia dumneavoastră.

— Opinia mea? Răspunse Jane absentă, privind-1 peste umăr. Cu privire la ce?

— Cine, după dumneavoastră, l-ar fi omorât pe lordul Edgware?

— N-am nici o idee, zise ea, scuturând din cap.

Trase de umeri pentru a încerca să vadă cât de fix era paltonul și merse până la toaletă de unde luă o oglindă în mână.

— Doamnă! Făcu Poirot, cu o voce puternică. CINE CREDEȚI CĂ L-A UCIS PE SOȚUL DUMNEAVOASTRĂ?

De data asta își atinse scopul. Jane tresări și-i aruncă o privire surprinsă.

— Geraldine, fără îndoială, răspunse ea.

— Cine-i această Geraldine?

Din nou atenția lui Jane zbură în altă parte.

— Ellis, ridică un pic umărul drept. Așa. Ce spuneți, domnule Poirot?

Geraldine e fiica lordului Edgware. Nu, Ellis, umărul drept Așa e mai bine. Plecați deja, domnule Poirot? Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine, și anume, pentru divorțul meu, chiar dacă nu mai este necesar până la urmă. Voi considera pentru totdeauna că ați fost extraordinar.

N-am mai revăzut-o pe Jane Wilkinson decât de două ori după aceea. O dată pe scenă și a doua oară la un dejun, când s-a întâmplat să fiu așezat chiar în fața ei. Însă mi-o voi aminti întotdeauna așa cum am văzut-o în cursul ultimei noastre vizite, absorbită de probarea noilor toalete, aruncând la întâmplare câte un răspuns la întrebările lui Poirot, răspunsuri ce urmau să-i influențeze acestuia mersul anchetei, cu mintea concentrată puternic asupra admirației proprii persoane.

— Epatant! Exclamă Poirot cu admirație, când am ajuns în stradă.

Capitolul 12

Fiica lordului.

Întorși la hotel, am găsit pe masă o scrisoare. Poirot o ridică, o deschise cu dexteritate și, după ce o citi fugitiv, râse.

— Cum se spune? „Vorbești de lup”? Ia uită-te, Hastings. I-am luat biletul din mână.

Hârtia avea imprimată adresa Regent Gate 17 și era scrisă de mână, într-un stil foarte drept, a cărui lectură pare ușoară la prima vedere, dar, în realitate, oferă reale dificultăți.

Dragă domnule, Am aflat că azi-dimineață ați fost aici, împreună cu domnul inspector. Îmi pare rău că nu am avut ocazia să vorbesc cu dumneavoastră. Dacă sunteți disponibil, v-aș rămâne recunoscătoare dacă mi-ați acorda câteva minute din timpul dumneavoastră azi după-amiază.

Cu multă stimă, Geraldine Marsh

— Curios, am replicat. Mă întreb de ce vrea să te vadă?

— Ți se pare curios că vrea să mă vadă? Nu ești deloc politicoș, dragul meu.

Poirot are obiceiul acesta enervant de a glumi pe seama ta în cele mai nepotrivite momente.

— Vom merge la ea de îndată, bunul meu prieten, spuse el și, înlăturând o urmă invizibilă de praf de pe pălărie, și-o puse pe cap.

Sugestia deloc gândită a lui Jane Wilkinson că Geraldine și-ar fi ucis tatăl îmi părea, cel puțin mie, absurdă. Doar o persoană fără minte ar fi putut sugera așa ceva și i-am împărtășit această opinie lui Poirot.

— Minte, minte... Ce înseamnă de fapt pentru noi acest termen? După tine, Jane Wilkinson ar avea un creier de iepure. Astfel nu faci decât să discreditezi specia iepurelui. Căci dacă stai și cumpănești puțin lucrurile, iepurele există și se înmulțește, nu-i așa? Și asta, în natură, este semnul unei superiorități mentale. Pe când încântătoarea Lady Edgware nu cunoaște istorie sau geografie, și nici măcar clasicii, fără îndoială. Numele lui Lao Tse îi evocă probabil un pechiniez premiat, iar cel al lui Moliere o casă de modă. Însă când vine vorba despre alegerea unor toalete, măritatul cu un bărbat bogat și cu o poziție înaltă în societate și satisfacția ei personală, succesul ei este fenomenal. Opinia unui filosof asupra identității ucigașului lordului Edgware nu-mi folosește la nimic. Căci motivul crimei din punctul de vedere al unui filosof ar avea legătură cu cel mai mare bine și avantajul cât mai multor persoane și, astfel, intervine dificultatea deciziei. De altfel, prea puțini filosofi au fost și ucigași. În schimb, opinia fără minte a lui Lady Edgware ar putea fi utilă pentru că pleacă de la un punct de vedere materialist, bazat pe cunoașterea celei mai urâte laturi a naturii umane.

— Poate că ai dreptate, am fost de acord.

— Am ajuns, zise Poirot. Sunt curios să aflu de ce tânăra domnișoară dorește să mă vadă atât de urgent.

— E o dorință naturală, i-am replicat, vrând să-1 tachinez un pic și să-i plătesc pentru intervenția de mai devreme. Ai spus-o chiar tu acum un sfert de oră. Dorința naturală de a vedea de aproape ceva unic.

— Probabil că dumneata, dragul meu prieten, ești cel care i-a lăsat o impresie atât de puternică ieri, îmi răspunse Poirot, sunând la ușă.

Mi-am amintit chipul surprins al tinerei, încremenită în dreptul ușii. Încă puteam să-i revăd ochii negri profunzi ce contrastau cu tenul ei palid. Acel moment fugitiv avusese un impact deosebit asupra mea.

Am fost conduși la etaj, într-un imens salon, și după câteva minute apăru și Geraldine Marsh.

Impresia de intensitate pe care o remarcasem înainte mi se păru și mai puternică decât prima dată. Această tânără, înaltă, suplă, cu tenul alb și ochii negri profunzi era genul de persoană pe care o uiți cu greu.

În ciuda tinereții sale, era remarcabil de reținută și de calmă.

— Sunteți foarte amabil că ați răspuns atât de repede la rugămintea mea, domnule Poirot, spuse ea. Regret că nu v-am putut vedea azi-dimineață.

— Dormeați?

— Da. Domnișoara Carroll, secretara tatălui meu, a insistat să mă odihnesc. A fost foarte drăguță.

Tonul vocii sale îmi dădu impresia că dezmente cuvintele spuse mai înainte.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară? Întrebă Poirot.

Ea ezită o clipă apoi continuă:

— Cu o zi înainte de asasinatul tatălui meu ați venit să-1 vedeți?

— Exact, domnișoară.

— De ce? V-a... Chemat el?

Poirot nu îi răspunse imediat. Părea că se întreabă dacă e bine să îi spună. Mă gândesc acum că această tăcere a fost o mișcare isteț calculată din partea lui, pentru a o face pe tânără să dezvăluie mai multe. Își dăduse seama imediat că era genul de persoană nerăbdătoare, care vrea ca totul să se facă repede.

— Avea vreo temere? Spuneți-mi! Spuneți-mi! Trebuie să aflu! De cine îi era teamă? De ce? Ce v-a spus? O, dar vorbiți, vă rog!

M-am gândit atunci că atitudinea sa rece de la început nu fusese firească și, acum, dispărea încet, încet. Era aplecată în față, frământându-și nervos mâinile în poală.

— Discuția dintre mine și lordul Edgware a avut un caracter confidențial, spuse în sfârșit Poirot, pe un ton liniștit.

Privirea sa nu părăsi nici o clipă figura lui Geraldine.

— Deci a avut legătură cu... Adică, trebuie să fi fost ceva strict legat... De familie. O! Tăcerea dumneavoastră mă omoară. De ce nu-mi spuneți? Este important pentru mine să știu. Trebuie! Vă implor!

Din nou, foarte încet, Poirot clătină din cap, aparent pradă unei imense perplexități.

— Domnule Poirot, se îmbățoșă ea. Sunt fiica lui. Am tot dreptul să știu ce-1 neliniștea pe tatăl meu cu o zi înainte de a muri. Nu e corect să-mi ascundeți acest lucru. Nu e corect față de el.

— Așadar, v-ați iubit atât de mult tatăl, mademoiselle? Întrebă Poirot cu grijă.

Se retrase ca și cum ar fost înțepată.

— Dacă l-am iubit? Șopti ea. Dacă l-am iubit? Eu... Eu...

Și deodată, își pierdu orice control. Izbucni în hohote de râs, se rezemă cu spatele de scaun și râse, râse fără să se mai oprească.

— E atât de amuzant, rosti ea pe nerăsuflăte. Atât de amuzant... Să mă întrebați asta.

Râsul ei isteric nu trecu neobservat. Ușa se deschise și apăru domnișoara Carroll cu atitudinea ei fermă și eficientă.

— Ei, Geraldine dragă, nu se cuvine să faci asta. Nu, nu. Încetează acum. Insist. Nu. Încetează! Încetează imediat!

Tonul ei autoritar își avu efectul scontat. Geraldine se calmă. Își șterse ochii și își reveni.

— Îmi cer scuze, rosti ea cu o voce joasă. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva niciodată.

Domnișoara Carroll continua să o privească insistent.

— Sunt în regulă acum, domnișoară Carroll. A fost o nesăbuiță din partea mea.

Zâmbi dintr-odată, un zâmbet mai degrabă ciudat și trist care-i strâmbă buzele. Se așeză dreaptă în fotoliul ei și nu mai privi pe nimeni.

— M-a întrebat dacă mi-am iubit tatăl, explică ea cu o voce clară și rece.

Domnișoara Carroll scoase un zgomot nedefinit ce marca o nehotărâre din partea ei. Geraldine continuă, de data aceasta, cu timbrul vocii puternic și disprețuitor:

— Mă întreb dacă e mai bine să mint sau să spun adevărul? Fără îndoială, adevărul e de preferat. Nu îmi iubeam tatăl. Îl uram!

— O! Geraldine!

— De ce să pretind contrariul? Dumneavoastră nu l-ați urât pentru că nu vă putea face nimic. Erați printre puținii oameni din lume de care nu se putea atinge și era pentru dumneavoastră doar un angajator care vă plătește o anu-mită sumă pe an. Furiile și ciudățeniile sale nu vă interesau și-atunci le ignorați. Știu ce veți spune: „în viață există și dezavantaje!” Erați veselă și dezinteresată. Sunteți o femeie puternică și mai cred că nici nu sunteți prea umană. Și apoi, puteați părăsi casa asta oricând aveți chef. Eu nu puteam. Eu trebuia să rămân aici.

— Zău, Geraldine, nu văd necesitatea de a intra în astfel de detalii. Neînțelegerile dintre tată și fiică sunt ceva obișnuit. Însă am învățat din experiență că, de fapt, cu cât se vorbește mai puțin despre asta, cu atât e mai bine.

Geraldine îi întoarse spatele și i se adresă lui Poirot:

— Domnule Poirot, mi-am urât tatăl! Mă bucur că este mort! Moartea sa îmi aduce libertatea și independența! Descoperirea ucigașului său nu mă interesează câtuși de puțin! Din câte știm, persoana care a făcut-o trebuie să fi avut motive puternice și întemeiate care să-i justifice actul.

Poirot o privi gânditor.

— Mademoiselle, atitudinea dumneavoastră mi se pare mai degrabă periculoasă.

— Spânzurarea vinovatului îl aduce în viață pe tatăl meu?

— Nu, răspunse Poirot pe un ton sec, dar poate salva alte persoane nevinovate.

— Nu vă înțeleg.
— Mademoiselle, o persoană care a ucis o dată, o va face aproape cu siguranță și a doua oară, și câteodată de mai multe ori.
— Nu cred. Nu... Cel puțin nu o persoană normală.
— Vreți să spuneți... Nu un maniac ucigaș? Dar e adevărat, din păcate. O viață este îndepărtată... Urmează probabil în conștiința ucigașului o luptă interioară puternică. Apoi, pericolul lovește din nou, și a doua crimă devine mai ușoară din punct de vedere moral. La cea mai mică ame-nințare sau suspiciune urmează și cea de-a treia. Și, încetul cu încetul, apare și mândria artistică... Crima... Devine o meserie. Și uite așa, ajunge să fie făcută chiar din plăcere.

Tânăra își ascunde obraji în mâini.

— Îngrozitor! E îngrozitor! Nu poate fi adevărat.
— Atunci ce părere ați avea dacă v-aș spune că s-a întâmplat deja? Că, pentru a se salva, ucigașul a comis deja a doua crimă?

— Cum așa, domnule Poirot? Strigă domnișoara Carroll. Încă un asasinat? Unde? Cine?

Poirot își plecă puțin capul.

— A fost doar un exemplu. Vă cer scuze.
— O, înțeleg! Pentru o clipă, am crezut... Acum, Geraldine, dacă ai terminat de debitat absurdități crase...

— Văd că suntem de aceeași părere, îi zise Poirot domnișoarei Carroll, înclinând ușor din cap.

— Nu sunt de acord cu pedeapsa capitală, obiectă aceas-ta. În rest, sunt de acord cu dumneavoastră. Societatea trebuie protejată.

Geraldine se ridică, netezindu-și ușor părul pe spate.

— Mă scuzați, spuse ea, mi-e teamă că m-am făcut un pic de râs mai devreme. Și totuși, refuzați să-mi spuneți de ce v-a chemat tatăl meu la el?

— Chemat? Repetă domnișoara Carroll, mirată.

— Ați interpretat greșit cuvintele mele, domnișoară Marsh. Nu am refuzat să vă răspund.

De data aceasta, Poirot fu forțat să dezvăluie motivul vizitei.

— Am vrut doar să-mi dau seama până unde discuția purtată ar putea să-și păstreze caracterul confidențial. Domnișoară, tatăl dumneavoastră nu m-a chemat, eu am fost cel care i-am solicitat o întrevedere în numele unui client. Acel client a fost Lady Edgware.

— O! Înțeleg.

O expresie stranie i se întipări pe chip. Mai întâi am luat-o ca o decepție, apoi mi-am dat seama că era vorba de o ușurare.

— M-am comportat prosteste, spuse ea încet. Am crezut că tatăl meu se simțea amenințat de vreun pericol oarecare. A fost stupid din partea mea.

— Știți, domnule Poirot, mi-ați creat o adevărată emoție, interveni domnișoara Carroll, când ați insinuat că această femeie ar fi comis o a doua crimă.

Poirot nu-i răspunse, dar i se adresă tinerei fete:

— Credeți că Lady Edgware a comis crima?

Geraldine scutură din cap.

— Nu, nu cred. Mi se pare incapabilă de un asemenea act. E prea...
Cum să spun... Prea superficială.

— Nu văd pe altcineva capabil să o facă, interveni domnișoara Carroll.
Și nu cred că femeile de genul ei au vreun strop de conștiință.

— Nu putea să fie ea, replică Geraldine. Putea să vină până aici și doar să vorbească puțin cu el și să plece. Adevăratul ucigaș ar putea fi vreun nebun oarecare care a pătruns în casă după aceea.

— Toți criminalii sunt bolnavi mintal... De asta sunt sigură, spuse domnișoara Carroll. Există la ei un dezechilibru în secreția glandelor.

În acel moment, ușa se deschise și intră un bărbat care se opri brusc încurcat.

— Mă scuzați, spuse el. Nu știam că e cineva aici.

Geraldine îl prezentă mecanic:

— Vărul meu, lordul Edgware, domnul Poirot. Este în regulă, Ronald. Nu ne-ai deranjat.

— Ești sigură, Dina? Ce mai faceți, domnule Poirot? Celulele dumneavoastră cenușii sunt oare puse la treabă pentru dezlegarea misterului ce ne înconjoară familia?

Am încercat să-mi amintesc unde am văzut această figură rotundă, plăcută, chipul distrat, ochii sub care se conturau pungi fine și mustața mică, neagră, așezată ca o insulă în mijlocul feței.

A! Era însoțitorul Carlotei Adams din seara cinei luate în apartamentul lui Jane Wilkinson.

Căpitanul Ronald Marsh. Acum, lord Edgware.

Capitolul 13

Nepotul.

Noul lord Edgware avea ochiul ager, căci remarcă imediat surprinderea mea.

— A! V-ați prins! Spuse el foarte amabil. Micul dineu de la mătușica Jane. Eram un pic amețit, nu-i așa? Sper că nu s-a observat prea tare.

Poirot își luă rămas-bun de la Geraldine Marsh și domnișoara Carroll.

— Vă conduc, spuse Ronald și coborî scările înaintea noastră, continuând să vorbească. Curios... Ce ți-e și cu viața asta? Aruncat afară într-o zi și stăpân al casei a doua zi. Unchiul meu, a cărui dispariție n-o plânge nimeni, m-a dat afară din casă acum trei ani. Știați, nu-i așa, domnule Poirot?

— Am auzit menționându-se acest lucru, replică Poirot pe un ton calm.

— Normal. Un asemenea detaliu este sigur că iese la iveală. Cel mai bun copoi nu-și poate permite să-1 treacă totuși cu vederea.

Pe chip îi apăru un râșnet.

Deschise ușa sufrageriei și continuă:

— Nu vreți un strop înainte de a pleca?

Poirot refuză, și eu, de asemenea. Însă tânărul își pregăti un pahar și continuă să vorbească:

— Beau în cinstea crimei! Spuse el vesel. Într-o singură noapte, m-am transformat dintr-un creditor disperat în speranța comerciantului. Ieri, mă

confruntam cu ruina și astăzi, cuvântul de ordine este abundența. Să trăiască mătușica Jane!

Goli paharul dintr-o înghițitură, apoi, schimbându-și atitudinea, i se adresează lui Poirot.

— Destul cu gluma! Domnule Poirot, ce căutați aici? Acum patru zile, mătușa Jane declama pe un ton dramatic: „Cine mă va scăpa de acest tiran?” Și, pe nepusă-masă, iată că e liberă! Sper că n-ați ajutat-o dumneavoastră, nu-i așa? Ha, ha... Crima perfectă, de Hercule Poirot, fost copoi!

Poirot zâmbi.

— Am venit aici în după-amiaza aceasta pentru că m-a rugat domnișoara Geraldine Marsh.

— Vă felicit pentru discreția dumneavoastră, domnule Poirot. Și totuși, ce faceți aici cu adevărat? Dintr-un motiv sau altul sunteți interesat de moartea unchiului meu.

— Pe mine mă interesează întotdeauna crimele, lord Edgware.

— Însă nu le comiteți personal. Sunteți foarte precaut. Ar trebui să-i dați câteva lecții de prudență mătușii Jane, prudență și discreție. Scuzați-mă că îi spun așa, dar mă amuză teribil. I-ați văzut surprinderea pe chip când am făcut-o acum două nopți? Nici măcar nu-și imagina cu cine vorbește.

— En venté?

— Sunt sigur. Am fost dat afară din casă cu trei luni înainte să vină ea.

Expresia relaxată de pe fața lui dispăru pentru o clipă și el continuă pe același ton vesel:

— Frumoasă femeie! Dar lipsită de subtilitate. Metodele ei sunt cam crude, nu credeți?

Poirot ridică din umeri.

— Posibil.

Ronald îl privi curios.

— Atunci, o credeți nevinovată? Aha, deci v-a prins și pe dumneavoastră în plasa ei.

— Am o admirație pentru tot ce e frumos, declară Poirot pe un ton neutru. Dar, în același timp, și pentru tot ce înseamnă dovezi.

— Dovezi? Strigă lordul Edgware.

— Poate că n-ați aflat, lord Edgware, dar Lady Edgware a fost la o petrecere în Chiswick aseară, tocmai în momen-tul în care se presupune că a avut loc crima.

Ronald înjură cu voce tare.

— Deci a mers până la urmă! Ce femeie nemaipome-nită! La șase se fandosea, afirmând încoace și-ncolo că nimic pe lume n-ar convinge-o să meargă și, presupun, zece minute mai târziu, s-a răzgândit. Învățătură de minte... Când plănuiești o crimă să nu te bazezi niciodată pe ce spune o femeie că va face. Uite-așa până și cele mai bune planuri se duc pe apa sâmbetei. Nu fiți așa de sigur, domnule Poirot, că eu sunt vinovatul. Da, da, îmi pot da seama ce vă trece acum prin minte. Cine e suspectul principal? Bine-cunoscutul nepot, un om bun de nimic.

Se lăsă pe spate în scaun și chicoti.

— Domnule Poirot, mă văd obligat să vă protejiez micile celule cenușii. Nu e nevoie să întrebați pe alții dacă eram prin preajmă când mătușica Jane declara că niciodată, nici în ruptul capului, nu ar ieși din casă în acea noapte. Eram acolo. Așadar, întrebați-vă acum dacă nu cumva nepotul mișel a venit aseară deghizat cu o perucă blondă și o pălărie franțuzească.

Părea că se distrează copios și ne observă pe amândoi, pe rând. Poirot cu capul aplecat într-o parte, îl privea cu atenție, în timp ce eu începeam deja să mă simt oarecum stânjenit.

— Motive am avut destule. O, da! Recunosc! Și vă voi oferi drept cadou și o informație foarte valoroasă și importantă. Ieri-dimineață i-am făcut o vizită unchiului meu. De ce? Ca să-i cer bani. Așa, devine interesant... Să-i CER BANI. Și am plecat cu buzunarele la fel de goale cum am venit. Și în seara aceleiași zile, lordul Edgware moare. E un titlu bun de carte, apropo. Lordul Edgware moare. Ar arăta bine pe raftul librăriei.

Făcu o pauză. Poirot rămase la fel de tăcut.

— Mă simt flatat de atenția dumneavoastră, domnule Poirot. Căpitanul Hastings arată de parcă ar fi văzut o nălu-că sau mai are puțin și vede una. Relaxează-te, dragul meu prieten. Nu am ajuns încă la loviturile de teatru. Așa, unde rămăsesem? A, da, cazul împotriva nepotului nevrednic. Mătușica prin căsătorie va pica drept țap ispășitor. Nepotul, aclamat la scenă deschisă cândva pentru roluri feminine, face un ultim efort artistic. Cu o voce feminină, se prezintă ca Lady Edgware și se strecoară pe lângă majordom cu pași mici. Nici o bănuială până aici. „Jane!” strigă dragul meu unchi. „George!” strig eu subțire. Îl înconjur drăgăstos cu brațele și îi înfig briceagul în ceafă. Următoarele detalii sunt pur științifice și le putem omite. Falsa doamnă pleacă și merge la culcare după o zi de muncă atât de plină.

Râse, se ridică, își turnă încă un pahar de whisky cu sifon și se întoarse încet pe scaunul său.

— Cum vi se pare până acum? Sună bine? Dar vedeți voi, iată că vine și esența poveștii noastre. Dezamăgirea! Senzația enervantă că ai fost dus de nas. Căci, domnule Poirot, ajungem la alibi.

Își goli paharul.

— Mi-au plăcut întotdeauna alibiurile, remarcă el. De fiecare dată când citesc un roman polițist, aștept cu nerăbdare momentul când apare alibiul. Și, în cazul de față, avem un alibi foarte bun. Trei martori serioși, și evrei pe deasupra. Ca să scurtez suspansul: domnul, doamna și domnișoara Dortheimer, oameni foarte bogați și melomani înfocați. Au o lojă la Covent Garden unde invită tinerii cu perspective avantajoase. Iar eu, domnule Poirot, sunt un tânăr cu perspective... ca oricare altul, am putea spune, pe care speră să-1 acapareze. Dacă îmi place opera? Sincer, nu. Dar îmi face plăcere o cină excelentă în Grosvenor Square înainte de spectacol și, de asemenea, nu refuz nici o mică gustare în altă parte după aceea. Chiar dacă pentru acestea trebuie să dansez cu Rachel Dortheimer și să am mâna înțepenită două zile. Așa că, domnule Poirot, v-am elucidat misterul. În timp ce viața unchiului meu se stinge, eu șopteam ineptii amuzante la urechea plină de diamante a brunetei Rachel, într-o lojă la Covent Garden. Nasul ei evreiesc

tremura de emoție. Și vedeți acum, domnule Poirot, de ce îmi permit să fiu atât de franc?

Se afundă în scaun.

— Sper că nu v-am plictisit. Aveți vreo întrebare pentru mine?

— Fiți sigur că nu m-ați plictisit deloc, făcu Poirot. Și pentru că sunteți atât de amabil, permiteți-mi să vă pun o mică întrebare.

— Cu plăcere.

— Lord Edgware, de cât timp o cunoașteți pe Carlotta Adams?

Întrebarea lui Poirot nu era cu siguranță ceea ce aștepta tânărul bărbat. Se îndreptă dintr-odată de spate cu o expresie de mare surprindere pe chip.

— De ce naiba ați vrea să știți asta? Ce legătură are cu ce am vorbit până acum?

— Eram curios, doar atât. În ceea ce privește cealaltă chestiune, ați explicat cu atât de multe amănunte totul, încât este de prisos să vă mai pun vreo întrebare.

Ronald îi aruncă o privire scurtă. Era ca și cum nu-i convenea amabilitatea lui Poirot și ar fi preferat ca acesta să fie mult mai suspicios.

— Carlotta Adams? Păi să vedem, cam de acum un an, poate chiar mai mult. Am cunoscut-o anul trecut când a dat prima ei reprezentație la Londra.

— O cunoașteți bine?

— Destul de bine. Ați observat și dumneavoastră că nu e genul de persoană pe care ajungi să o cunoști prea bine, fiind așa de rezervată și discretă.

— Dar țineți la ea?

Ronald îl privi fix.

— Aș vrea totuși să știu de ce sunteți atât de interesat de această doamnă. E din cauză că m-ați văzut cu ea alaltăseară la cină? Dacă țineți morțiș să știți, da, îmi place foarte mult de ea. E foarte drăguță, știe să te asculte și te face să simți că valorezi ceva.

— Înțeleg, spuse Poirot încuviințând din cap. Atunci vă va părea nespus de rău.

— Îmi va părea rău? Din ce cauză?

— Pentru că e moartă.

— Poftim? Ronald sări în picioare de surprindere. Carlotta e moartă?

Arăta pur și simplu trăsnet la auzul acestor vești.

— Glumiți, domnule Poirot. Carlotta se simțea foarte bine ultima oară când am văzut-o.

— Și când a fost asta? Întrebă Poirot repede.

— Alaltăieri, cred. Nu-mi amintesc exact.

— Tout de même, Carlotta Adams a murit.

— Trebuie să se fi întâmplat foarte brusc. Ce a fost? Un accident pe stradă?

Poirot privi spre tavan.

— Nu. A înghițit o doză prea mare de veronal.

— O! Am înțeles. Biata de ea! Cât de trist!

— N'est ce pas?

— Îmi pare nespus de rău. Începuse să-i meargă atât de bine. Voia să o aducă pe sora ei mai mică aici și își făcuse tot felul de planuri. Drace! Chiar mă întristează foarte mult această veste!

— Da, replică Poirot. Este trist să mori când ești tânăr, când încă nu ești pregătit să mori... Când viața e toată înaintea ta și ai toate motivele să trăiești.

Ronald îl privi curios.

— Nu vă înțeleg, domnule Poirot.

— Nu?

Poirot se ridică și întinse mâna.

— Probabil că mă exprim puțin cam dur. Pentru că nu-mi place să văd cum unei vieți tinere i se ia dreptul de a trăi, lord Edgware. Moartea asta mă doare enorm. La revedere.

— O... Da... La revedere.

Ronald îl privea șocat.

Deschizând ușa, aproape că ne ciocnirăm de domnișoara Carroll.

— A! Domnule Poirot, mi s-a spus că nu ați plecat încă. Aș vrea să vă vorbesc câteva minute, dacă nu vă supărați. Dacă nu vă deranjează, urcați, vă rog, în biroul meu. Este vorba despre Geraldine, spuse ea după ce am intrat în birou și închise ușa.

— Vă ascult, mademoiselle.

— A spus o grămadă de lucruri fără noimă în această după-amiază. Vă rog, nu mă întrerupeți! Absurdități! Așa consider eu și asta au și fost. E doar deprimată.

— Am putut observa că este foarte afectată, rosti Poirot cu blândețe.

— Ei bine, ca să vă spun adevărul, ea nu a avut o viață prea fericită.

Nu, nimeni nu poate pretinde asta. Sincer, domnule Poirot, lordul Edgware era un bărbat ciudat, nu tipul de om care ar avea vreo legătură cu creșterea copiilor, în realitate, o teroriza pe Geraldine.

Poirot încuviință din cap.

— Da, mi-am imaginat ceva de acest fel.

— Era un om mai deosebit. El... Nici nu știu cum să mă exprim... Lui îi plăcea să vadă că oamenilor le era frică de el. Părea că-i dă o plăcere morbidă.

— Se înțelege.

— Era un om extrem de inteligent și foarte cultivat, dar în alte privințe, ei bine, eu nu am văzut această față a lui, dar era acolo. Nu sunt prea surprinsă că soția sa l-a părăsit. Mă refer la ultima lui soție, pe care o știți și dumneavoastră. Nu îi aprob purtarea, țineți seama. Nici nu mă preocupă prea mult persoana ei. Dar prin căsătoria cu lordul Edgware a câștigat tot ce și-a dorit și chiar mai mult decât merita. Ei bine, ea l-a părăsit... Și pagubă-n ciuperci, cum se mai spune. Dar Geraldine nu putea să plece. Pentru perioade îndelungate, părea că a uitat de ea, și apoi, brusc, își amintea. M-am gândit uneori... Poate n-ar trebui să spun...

— Ba da, mademoiselle, vă rog!

— M-am gândit uneori că se răzbuna împotriva felului cum plecase mama sa, o femeie atât de bună și de dulce.

Am compătimit-o întotdeauna. N-aș fi făcut aluzie la toate astea, domnule Poirot, dacă n-ar fi fost ieșirea lui Geraldine de mai devreme. Lucrurile pe care le-a spus, că-și urăște tatăl, pot părea ciudate pentru cineva care nu știe toate acestea.

— Vă mulțumesc foarte mult, mademoiselle. Lordul Edgware, îmi închipui, ar fi făcut mult mai bine dacă nu s-ar fi căsătorit vreodată.

— Categoriec.

— Nu s-a gândit niciodată să se recăsătorească pentru a treia oară?

— Cum ar fi putut? Soția sa trăia încă!

— Dacă îi reda ei libertatea, și-ar fi redat-o și lui însuși.

— Cred că a întâmpinat destule greutăți cu cele două neveste, replică domnișoara Carroll foarte serioasă.

— Deci, după dumneavoastră, nici nu era vorba de o a treia căsătorie. Chiar deloc? Gândiți-vă bine, domnișoară! Niciuna?

Domnișoara Carroll roși ușor.

— Nu văd de ce insistați pe acest punct. Normal că nu exista nimic în acest sens.

Capitolul 14

Cinci întrebări

— De ce ai întrebat-o pe domnișoara Carroll despre posibilitatea unei a treia căsătorii a lordului Edgware? Am întrebat cu vădită curiozitate, în timp ce ne întorceam la hotel.

— Pentru că mi-a trecut prin minte ideea că s-ar fi putut gândi la așa ceva, mon ami.

— Pentru care motiv?

— Am tot căutat o explicație pentru schimbarea bruscă a atitudinii lordului Edgware cu privire la divorț. E ceva ciudat aici, dragul meu.

— De acord, i-am răspuns gânditor. E destul de ciudat.

— Vezi, Hastings, lordul Edgware a confirmat spusele lui Jane Wilkinson. Mai întâi, ea a angajat tot soiul de avocați, dar el nici n-a vrut să audă. Nimic, nu voia să îi acorde divorțul. Apoi, brusc, a acceptat.

— Sau așa a afirmat el, i-am amintit eu.

— Ai dreptate, Hastings. Observația ta este corectă. Așa a afirmat el. Nu avem nici o dovadă că scrisoarea aceea a fost scrisă vreodată. Așadar, avem de o parte lordul care ne minte. Dintr-un motiv oarecare inventează această poveste, nu-i așa? Din ce cauză? Poate nu vom ști niciodată. Dar, dacă a scris-o într-adevăr, nu a făcut-o fără vreun motiv. Și motivul care se impune minții mele în mod logic e că a întâlnit pe cineva, o posibilă candidată la căsătorie. Asta explică perfect schimbarea deciziei sale și, prin urmare, mi se pare normal să pun întrebări.

— Dar domnișoara Carroll a refuzat această posibilitate de o manieră categorică.

— Da. Domnișoara Carroll..., zise Poirot cu un aer visător.

— Unde vrei să ajungi? Am replicat, exasperat.

Poirot excelează în a produce îndoieli oamenilor prin unicul ton al vocii sale. Am adăugat:

— Pentru ce motiv ne-ar fi mințit?

— Pentru ...niciunul. Totuși, Hastings, mi se pare destul de greu să pun preț pe cuvintele ei.

— Crezi că minte? De ce? Mi se pare o persoană foarte cinstită.

— Tocmai de aceea. Este destul de dificil uneori să faci distincția între minciuna deliberată și eroarea involuntară.

— Explică-te.

— A minți deliberat... E un lucru. Dar, a fi sigur de ceea ce știi, fapte, idei și adevărul lor esențial, astfel încât detaliile nu mai contează, iată, prietene, caracteristica oamenilor cinștiți. Nu uita că domnișoara Carroll ne-a mințit deja, o dată. A afirmat că a văzut chipul lui Jane Wilkinson, când, de fapt, nu era posibil așa ceva. Cum s-a întâmplat? Iată o variantă. A privit aplecată peste balustradă și a văzut-o pe Jane Wilkinson în hol. În mintea ei nu există nici o îndoială că acea femeie era Jane Wilkinson. O știe cu siguranță și afirmă că i-a văzut chipul foarte clar pentru că, fiind convinsă de ceea ce știe, detaliile exacte ale momentului nu mai contează. I se demonstrează că nu avea cum să vadă figura lui Jane Wilkinson, nu-i așa? Ei bine, ce mai contează dacă i-a văzut fața sau nu... Era Jane.

Wilkinson. Și exemplul poate continua cu alte întrebări la care ea ne-a răspuns. Ea știe. Și astfel, răspunde la întrebări pe baza a ceea ce știe și nu conform modului în care s-au desfășurat lucrurile. Martorul absolut sigur de ceea ce spune trebuie întotdeauna privit cu suspiciune, dragul meu prieten. Martorul nesigur care nu-și amintește exact se va gândi un minut și... A! Da, iată cum s-a petrecut... Și va fi de mii de ori mai de încredere decât celălalt.

— Ah! Poirot! Am replicat iritat. Îmi dai peste cap toate ideile mele cu privire la mărturia!

— Ca răspuns la întrebarea pe care i-am pus-o în legătură cu a treia căsătorie a lordului Edgware, domnișoara Carroll a găsit această idee ridicolă, pur și simplu pentru că nu i-a trecut niciodată prin cap. Nici măcar nu s-a oboșit să-și amintească vreun amănunt nesemnificativ care ar fi putut indica asta. Prin urmare, am ajuns de unde am plecat.

— Dacă mă gândesc bine, n-a părut deloc surprinsă când i-ai demonstrat că nu avea cum să vadă chipul lui Jane Wilkinson, am remarcat gânditor.

— Deloc. Din această cauză am decis că este una dintre acele persoane cinstite care se înșală asupra faptelor, mai degrabă decât o mincinoasă deliberată. Pentru că nu văd de ce ne-ar fi mințit, decât... Stai, iată o idee!

— Ce idee? Am întrebat plin de curiozitate.

Dar Poirot clătină din cap.

— O idee ce s-a născut în mintea mea. Dar pare impo-sibil... Da, prea imposibil!

Și refuză să spună mai multe.

— Se pare că este foarte atașată de tânăra fată, am observat.

— Da. Era foarte hotărâtă să asiste la întrevvedereea noastră. Hastings, ce părere ai despre onorabila Geraldine Marsh?

— Mi-a fost milă de ea...

— Ai avut întotdeauna o inimă mare, Hastings. Frumu-seșea nefericite te emoționează de fiecare dată.

— Nu ai simțit același lucru?

Poirot dădu din cap foarte serios.

— Ba da. Nu a avut o viață prea fericită și asta și-a lăsat amprenta pe chipul ei.

— În orice caz, am adăugat cu convingere, îți dai seama acum cât de absurdă a fost sugestia lui Jane Wilkinson... Că ar fi avut vreo legătură cu asasinatul tatălui ei.

— Alibiul ei este, fără îndoială, satisfăcător, cu toate că Japp nu m-a informat încă.

— Dragul meu Poirot, vrei să insinuezi cumva că, și după ce ai văzut-o și ai stat de vorbă cu această fată, nu ești mulțumit și ai nevoie de un alibi?

— Bunul meu prieten, spune-mi, te rog, care este rezultatul întâlnirii noastre cu ea? Am putut descoperi că a dus o viață foarte tristă, a recunoscut că își ura tatăl și că se bucură de moartea lui, și este foarte preocupată să afle ce ne-a zis ieri-dimineată tatăl ei. Și după toate astea, ai im-presia că un alibi e inutil?

— Doar francheștea ei e suficientă pentru a o disculpa, am replicat cu căldură.

— Francheștea este una dintre calitățile familiei. Ai văzut cu câtă franchește și-a etalat cărțile pe masă noul lord Edgware.

— Ai dreptate aici, i-am răspuns și am zâmbit amintindu-mi momentul. O metodă foarte originală.

— Ne-a... Cum se spune? Tăiat craca dinaintea picioarelor, încuviință Poirot.

— De sub picioare, l-am corectat eu. Da... Ne-a făcut să ne simțim cam ridicol.

— Ce idee ciudată! Poate tu, căci eu nu m-am simțit nici o clipă ridicol și nici nu cred că am arătat așa. Dimpotrivă, dragul meu, cred că l-am cam descumpănit.

— Oare? Am spus cu îndoială în glas, pentru că nu-mi aminteam să fi remarcat asta.

— Da, da. L-am ascultat în tăcere și când a terminat de vorbit, i-am pus o întrebare despre un subiect cu totul diferit. Și poate că ai remarcat ce încurcat a fost domnul nostru în momentul ăla. Nu ai observat, Hastings?

— Am crezut că oroarea și stupefacția sa la aflarea morții Carlotei Adams au fost adevărate, am replicat. Vei pretinde, bineînțeles, că a jucat teatru.

— Greu de știut. Dar sunt de acord cu tine că reacția sa a părut reală.

— De ce crezi că ne-a aruncat în față toate acele fapte, într-o manieră atât de cinică? Doar pentru a se amuza?

— E posibil. Voi, englezii, aveți un umor foarte ciudat. Dar ar fi putut fi și pură diplomație din partea lui. Faptele disimulate câștigă o importanță suspectă, pe când cele povestite fără ascunzișuri tind să fie privite cu mai puțină atenție decât s-ar cuveni.

— Te referi la cearta cu unchiul său?

— Exact! Știe că mai devreme sau mai târziu va ieși la iveală. Și atunci, se laudă cu ea.

— Nu-i așa de prost pe cât pare!

— O! Nu e deloc prost! E îndeajuns de inteligent atunci când are neapărată nevoie. Știe exact care îi este situația și, așa cum am mai spus, joacă acum cu cărțile la vedere. Hastings, tu joci bridge. Spune-mi, te rog, când se proce-dează așa?

— Și tu joci, am observat râzând. Știi la fel de bine ca și mine... Când ai toate atuurile în mână și n-are rost să pierzi timpul și vrei să treci la mâna următoare.

— E adevărat, mon ami. Dar, uneori, mai folosim această metodă și din alt motiv. Am observat-o de vreo două ori când am jucat cu les dames. Chiar dacă are o ușoară îndoială, la dame își aruncă senin cărțile, spunând: „Restul e pentru mine”, și adună cărțile și le împarte pentru runda următoare. Și, de cele mai multe ori, ceilalți jucători sunt de acord, în special dacă sunt mai puțin experimentați. Trucul nu e evident, ține minte. Necesită doar o urmărire atentă a jocului. Pe la jumătatea împărțirii cărților pentru runda următoare, unuia dintre jucători îi trece prin minte: „Da, dar ar fi trebuit să câștige și a patra mână de romb cu mâna moartă, chiar dacă voia sau nu și, apoi, să iasă cu o treflă mică și nouarul meu ar fi câștigat mâna”.

— Crezi?

— Cred, Hastings, că o bravadă excesivă este foarte interesantă. Și mai cred de asemenea că este timpul să cinăm. Une petite omelette, n9est ce pas? După care, pe la 9, mai vreau să fac încă o vizită.

— Unde?

— Haide să mâncăm întâi, Hastings. Și până nu ne vom bea cafeaua, nu vom mai discuta despre acest caz. În timpul mesei, creierul ar trebui concentrat asupra digestiei și nu asupra altor lucruri.

Poirot se ținu de cuvânt. Am mers într-un mic restau-rant din Soho unde era foarte cunoscut și unde ni se servi o omletă delicioasă, calcan, pui și o savarină cu rom, foarte apreciată de Poirot.

Apoi, în timp ce ne sorbeam cafeaua, Poirot îmi spuse, cu un zâmbet plin de afecțiune:

— Dragul meu prieten, spuse el, îmi ești mai util decât crezi!

Complimentul lui neașteptat mă lăsă confuz și plăcut impresionat. Nu-1 mai auzisem niciodată pe Poirot vorbindu-mi astfel și recunosc că uneori mă simțisem puțin jignit văzând cât de repede îmi critica facultățile mentale.

Chiar dacă era evident faptul că spiritul lui era mai viu ca niciodată, am realizat instantaneu că, probabil, ajunsese să depindă de ajutorul meu mai mult decât și-ar fi închipuit.

— Da, adăugă Poirot pe un ton visător, poate nu înțelegi întotdeauna cum reușești, dar se întâmplă adesea să mă pui pe calea cea bună.

Nu puteam să-mi cred urechilor. Am roșit de bucurie.

— Zău, Poirot, m-ai făcut fericit. Am învățat foarte multe în compania ta, fără îndoială.

— Mais non, ce n'est pas ça, îmi tăie el avântul clătinând din cap. N-ai învățat nimic!

— O! Am strigat șocat.

— Așa și trebuie să fie mersul firesc al lucrurilor. Nici o ființă umană nu ar trebui să învețe de la alta. Fiecare individ trebuie să-și descopere propriile calități, fără a le imita pe ale celui alt. Nu-mi doresc ca tu să ajungi un al doilea și un inferior Poirot, ci incomparabilul Hastings! Și ești incomparabil! În tine găsesc modelul perfect al omului normal.

— Cel puțin, bine că nu sunt un anormal!

— Nu, nu. Ești un echilibru perfect și minunat, rațiunea însăși! Înțelegi ce înseamnă asta pentru mine? Dacă un criminal se decide să comită un omor, încearcă, mai întâi, să înșele. Și pe cine încearcă să înșele? Pe cel care repre-zintă - În mintea lui - omul normal. Probabil că nici nu există o astfel de persoană... E mai mult o ipoteză matematică. Dar tu te apropii foarte mult de ea. În unele momente, ai scipiri de inteligență care te ridică peste media inteligenței, în altele (scuză-mi sinceritatea, dragul meu) atingi uimitoare praguri ale ineptiei. Dar, crede-mă, ești perfect normal. Și iată cum mă ajuți: citesc în tine, ca într-o oglindă, ceea ce asasinul vrea să mă facă să cred. Și acest lucru mi-e mult mai prețios ca orice alt ajutor.

În realitate, nu înțelegeam prea bine. Mi se părea însă că Poirot fusese departe de a-mi adresa un compliment. Dar mi-am corectat imediat impresia.

— M-am exprimat prost, încercă el să adauge. Tu ai, dragul meu, un instinct ce-ți permite să intri în mintea unui criminal* lucru care mie îmi lipsește cu desăvârșire. Îmi arăți ceea ce el dorește să mă facă să cred. Și asta e un talent extraordinar.

— Instinct, am rostit gânditor. Da, probabil că posed așa ceva.

M-am uitat la el, așezat în fața mea la masă, fumându-și una dintre minusculele țigări și privindu-mă afectuos.

— Cher Hastings, murmură el, țin foarte mult la tine.

M-am simțit mulțumit, dar, în același timp, și foarte încurcat, așa că m-am grăbit să schimb subiectul.

— Haide, i-am spus pe un ton oficial, să ne întoarcem la ancheta noastră.

— Eh bien?

Poirot își dădu capul pe spate și ochii săi mici se îngus-tară. Scoase încet un fum.

— Je me pose des questions, adăugă el.

— Da? Am replicat nerăbdător.

— Și tu de asemenea, fără îndoială.

— Normal, am zis. Și, rezemându-mă de speteaza scaunului și privindu-l concentrat, l-am întrebat repede: Cine l-a ucis pe lordul Edgware?

Poirot se îndreptă și scutură din cap cu energie.

— Nu! Nu! Nu e bine. Asta te întrebi tu? Semeni cu cititorul de romane polițiste care, încă de la început, ia pe rând fiecare personaj și îl consideră vinovat fără a avea vreo noimă sau vreun motiv. Odată, recunosc, am fost nevoit să procedez și eu astfel, într-un caz excepțional despre care îți voi povesti poate într-una din zilele astea. Mi-a dat ceva de furcă. Dar unde rămăsesem?

— La întrebările pe care ți le pui, i-am răspuns sec.

Îmi stătea pe vârful limbii să-i sugerez că, în mintea lui, adevăratul meu scop era să-i țin companie și să aibă cui se lăuda, dar m-am abținut. Dacă voia să mă instruiască, fie, n-avea decât!

— Haide, i-am spus, să le auzim!

Vanitatea lui fu perfect satisfăcută, astfel că se sprijini de speteza scaunului și își reluă atitudinea dinainte.

— Prima întrebare despre care am discutat deja a fost: De ce și-a schimbat părerea lordul Edgware cu privire la divorț? Întrevăd aici una sau două explicații, din care pe una o cunoști.

Cea de-a doua întrebare pe care mi-o pun: Ce s-a în-tâmplat cu scrisoarea? Cine avea interesul ca soții Edgware să rămână căsătoriți?

A treia întrebare: Ce însemna expresia pe care ai văzut-o pe chipul său ieri-dimineață, când părăseam biblioteca? Ai vreo sugestie, Hastings?

— Nu, și am scuturat din cap. Nu-mi pot închipui ce ar putea însemna.

— Ești sigur că n-a fost doar rodul imaginației tale? Uneori, dragul meu Hastings, imaginația ta este un peu vif.

— Nu, nu. Sunt sigur că nu m-am înșelat.

— Bine. Asta rămâne de explicat. A patra întrebare privește ochelarii. Nici Jane Wilkinson și nici Carlotta Adams nu poartă ochelari. Atunci ce căutau aceștia în geanta Carlotei Adams?

Și ajungem la a cincea întrebare: De ce a telefonat cineva ca să afle dacă Jane Wilkinson era la Chiswick, și care-i este identitatea?

Iată, prietene, întrebările care nu-mi dau pace. Dacă aș putea să le găsesc răspuns, m-aș simți mai fericit. Dacă aș putea măcar emite o teorie care m-ar ajuta să le explic satisfăcător, amorul meu propriu nu s-ar mai simți atât de șifonat.

— Ar mai exista și altele, am spus.

— Cum ar fi?

— Cine a îndemnat-o pe Carlotta să joace această păcăleală? Unde se afla ea înainte și după 10 seara? Cine e acest misterios „D” care i-a oferit cutia aurită?

— Întrebările tale sunt evidente și nu au pic de subti-litate. Sunt pur și simplu lucruri pe care nu le cunoaștem, întrebări faptice. E posibil să le aflăm răspunsul cât de curând. Pe când, întrebările mele, mon ami, sunt de ordin psihologic. Micile celule cenușii ale creierului...

Am simțit că trebuie să-1 opresc cu orice preț. Nu mai aveam răbdarea necesară de a-1 mai asculta încă o dată vorbind despre celulele lui cenușii.

— Poirot, 1-a întrerupt brusc, vorbeai de o vizită în seara asta?

Poirot se uită la ceas.

— E adevărat, replică el. Voi telefona să văd dacă ne poate primi. Se îndepărtă și reveni după câteva minute. Totul e bine, îmi spuse. Însoțește-mă!

— Unde mergem?

— La Sir Montagu Corner, la Chiswick. Aș dori să știu mai multe despre telefonul primit de Jane Wilkinson.

Capitolul 15

Sir Montagu Corner.

Era aproape 10 când am ajuns la Sir Montagu Corner, la Chiswick, pe malul Tamisei. Casa, magnifică, trona în mijlocul unui parc. Am fost introduși într-un minunat hol în lambriuri. La dreapta noastră, am zărit, printr-o ușă deschisă, sufrageria, cu o masă lungă luminată de lumânări.

— Vă rog să mă urmați, ne spuse majordomul și ne conduse la primul etaj, pe o scară spațioasă, într-o încăpere lungă, cu vedere spre Tamisa. Domnul Hercule Poirot, anunță el pompos.

Era o cameră cu proporții minunate, ce-ți amintea de vremurile de odinioară, grație lămpilor îngrijit voalate, într-un colț, în fața unei ferestre deschise, patru persoane erau așezate în jurul unei mese de bridge. La intrarea noastră, una dintre persoane se ridică și se îndreptă spre noi.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnule Poirot.

L-am studiat cu interes pe Sir Montagu Corner. Avea o figură tipic evreiască, cu ochi mici, negri, sclipitori și inteligenți, și o meșă aranjată cu grijă. Avea cel mult 1,70 m, iar manierele sale lăsau să se întrevadă o oarecare afectare.

— Dați-mi voie să vi-i prezint pe prietenii mei: domnul și doamna Widburn.

— Ne cunoaștem deja, anunță doamna Widburn veselă.

— Și domnul Ross.

Ross era un tânăr de vreo douăzeci și doi de ani, cu o figură plăcută și părul bălai.

— Vă deranjez de la joc. Mii de scuze, zise Poirot.

— Nici o problemă. Încă nu am început. Doar ce împărțeam cărțile. Vă rog să luați o cafea, domnule Poirot.

Poirot refuză, dar acceptă un pahar cu coniac vechi, care ne fu adus în niște cupe imense.

În timp ce ne sorbeam coniacul, Sir Montagu se puse pe povestit.

Ne vorbi de stampele japoneze, de lacurile chinezești, de covoarele persane, de impresioniștii francezi, de muzica modernă și de teoriile lui Einstein.

Când isprăvi, se rezemă în fotoliu și ne privi încântat. Se vedea că era mândru de reprezentația sa și, în lumina slabă, arăta ca un duh din timpuri medievale. În jurul nostru, camera era înțesată de exemple deosebite ale artei și culturii.

— Și acum, Sir Montagu, îi spuse Poirot, nu vreau să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră, astfel că voi trece direct la obiectul vizitei mele.

Sir Montagu flutură din mâna care semăna curios cu o gheară.

— Nu e nici o grabă. Timpul este infinit.

— În această casă ai întotdeauna senzația asta, suspină doamna Widburn. E atât de minunată!

— N-aș trăi la Londra nici pentru un milion de lire sterline! Declară Sir Montagu. Aici, putem respira at-mosfera timpurilor trecute pe care... Vai! Am uitat-o în vremurile noastre agitate.

Un gând diabolic îmi trecu deodată prin minte că, dacă cineva i-ar fi oferit lui Sir Montagu un milion de lire sterline, ar fi renunțat într-o clipită la liniștea vremurilor de altădată, dar m-am străduit să-mi reprim astfel de sentimente neortodoxe.

— Ce reprezintă banii până la urmă? Murmură doamna Widburn.

— A! Rosti domnul Widburn gânditor, în timp ce zdrăngăni absent câteva monede aflate în buzunarul pantalonului.

— Charles, îl apostrofă doamna Widburn cu reproș.

— Scuză-mă, draga mea, îi replică domnul Widburn și se opri.

— Să vorbești despre o crimă într-o astfel de ambianță, mi se pare de neiertat, începu Poirot.

— Nu chiar, zise Sir Montagu fluturând grațios din mână. O crimă poate fi o operă de artă, iar un detectiv, un artist. Bineînțeles, nu mă refer la polițiști. Astăzi, a fost aici un inspector. Curios tip! Vă puteți imagina că n-a auzit niciodată de Benvenuto Cellini?

— A venit să se informeze despre Jane Wilkinson? Întrebă plină de curiozitate doamna Wildburn.

— Doamna a avut un mare noroc că s-a aflat ieri-seară aici, spuse Poirot.

— Așa s-ar zice, răspuse Sir Montagu. Am invitat-o aici știind că este o femeie frumoasă și talentată și sperând că o pot ajuta cumva. Se gândea să preia conducerea unui teatru. Dar se pare că am fost destinat să-i fiu de folos în cu totul altă direcție.

— Jane e născută sub o stea norocoasă, zise doamna Wildburn. Voia de mult să scape de Edgware și iată că cineva i-a făcut un serviciu și a salvat-o de probleme. Se va recăsători acum cu tânărul duce de Merton. Toată lumea vorbește despre asta. Mama lui e înnebunită de idee.

— Mi-a lăsat o impresie foarte bună, observă Sir Montagu. A emis câteva păreri foarte inteligente despre arta greacă.

Am zâmbit, încercând să mi-o imaginez pe Jane răspunzând cu vocea ei minunată și răgușită, cu „da” și „nu” și „e nemaipomenit”. Sir Montagu era tipul de per-soană care considera că inteligența se caracterizează prin cât de bine știi să ascuți, cu atenția potrivită la propriile lui remarci.

— Edgware era un individ tare bizar, orice s-ar zice, comentă Widburn. Aș îndrăzni să afirm că avea ceva dușmani.

— E adevărat, domnule Poirot, că cineva i-a înfipt un briceag în ceafă? Întrebă doamna Widburn.

— Foarte adevărat, doamnă. Lovitura a fost dată cu o siguranță și o precizie aproape științifice.

— Nu mă pot abține să nu vă observ plăcerea artistică, domnule Poirot, spuse Sir Montagu.

— Acum, îi întrerupse Poirot, să ne întoarcem la obiectul vizitei mele. Lady Edgware a fost chemată la telefon în timpul mesei. Aș vrea să strâng câteva informații cu privire la acest subiect. Îmi permiteți să vă interoghez personalul de serviciu?

— Bineînțeles. Bineînțeles. Ross, sună, te rog.

Majordomul apăru imediat. Era un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, cu o alură aproape clerică.

Sir Montagu îi explică atunci ceea ce se aștepta de la el. Majordomul se întoarse spre Poirot și îi acordă întreaga sa atenție.

— Cine a răspuns la telefon? Întrebă Poirot.

— Chiar eu, domnule. Telefonul se află într-o firidă, cum ieși din hol.

— Persoana care a sunat a cerut să vorbească cu Lady Edgware sau cu Jane Wilkinson?

— Cu Lady Edgware, domnule.

— Ce a spus exact?

Servitorul se gândi un moment.

— Atât cât pot să-mi amintesc, domnule, eu am spus: „Alo!” Apoi, o voce m-a întrebat dacă e Chiswick 43434. Am răspuns „Da”. Am fost rugat să aștept. O altă voce a întrebat de asemenea dacă e Chiswick 43434, și la răspunsul meu afirmativ, a adăugat: „Lady Edgware e acolo?” Am spus că Lady Edgware se afla într-adevăr aici la cină. Vocea a reluat: „Aș vrea să-i vorbesc, dacă se poate”. Am mers s-o informez să vină la telefon. Ea s-a ridicat și am condus-o la aparat.

— Și apoi?

— Doamna a luat receptorul și a spus: „Alo! Cu cine vorbesc?” Apoi, după câteva momente: „Chiar ea. Lady Edgware la aparat”. Începusem să mă îndepărtiez când doamna m-a chemat și mi-a spus că legătura s-a întrerupt. A mai precizat că interlocutorul ei izbucnise în râs și că închisese. M-a întrebat dacă și-a dat vreun nume. I-am răspuns că nu. Iată tot ce s-a întâmplat, domnule.

Poirot se încruntă.

— Credeți că telefonul are vreo legătură cu asasinatul, domnule Poirot? Întrebă doamna Widburn.

— Imposibil de afirmat cu siguranță, madame. Este doar o coincidență curioasă.

— Oamenii mai sună uneori pentru glume de genul acesta. Mi s-a întâmplat chiar mie.

— C'est toujours possible, madame. Poirot i se adresa din nou majordomului: Era o voce de bărbat sau de femeie?

— Cred că o voce feminină, domnule.

— Ce fel de voce... Joasă sau ascuțită?

— Joasă, domnule. Rară și foarte distinctă. Făcu o pauză. Se poate să mă înșel, dar s-ar putea spune că era o persoană străină pentru că r-urile erau foarte sonore.

— Era probabil vreun scoțian, Donald, zise doamna Widburn zâmbind către Ross.

Ross izbucni în râs.

— Nu sunt eu vinovatul. Eram aici la masă.

Poirot îi vorbi din nou majordomului:

— Crezi că ai recunoaște vocea dacă ai auzi-o din nou? Întrebă el.

Majordomul ezită.

— N-aș putea să afirm asta, domnule. E posibil. Cred că da.

— Mulțumesc, prietene.

— Mulțumesc, domnule.

Majordomul înclină discret din cap și se retrase, păstrându-și ținuta demnă.

Sir Montagu Corner continuă să se comporte foarte prietenos și să-și joace rolul de gazdă și insistă să rămânem pentru a juca o partidă de bridge. M-am scuzat... Mizele erau mai mari decât mi-ar fi convenit. Tânărul Ross păru ușurat că cineva îi putea lua locul și amândoi am stat și am privit jocul. Seara se încheie cu un câștig considerabil pentru Poirot și Sir Montagu.

Mulțumindu-i gazdei noastre, am plecat. Ross decise să ne însoțească.

— Ce omuleț ciudat! Comentă Poirot în timp ce ne îndepărtam.

Noaptea era splendidă, așa că ne-am hotărât să ne plimbăm puțin până să găsim un taxi, în loc să telefonăm pentru unul.

— Da, un omuleț ciudat, repetă Poirot.

— Un omuleț foarte bogat, răspuse Ross cu convingere.

— Presupun că da.

— Se pare că este interesat de persoana mea, zise Ross. Și sper ca acest capriciu să dureze cât mai mult. Cu influența unui asemenea om, poți să-ți croiești un drum în viață.

— Sunteți actor, domnule Ross?

Ross răspuse afirmativ. Păru puțin deranjat că nu i-am recunoscut numele. Tocmai obținuse un mare succes într-o oarecare dramă sumbră, tradusă din rusă.

Când eu și Poirot am reușit să-i liniștim orgoliul, Poirot îl întrebă pe un ton neutru:

— Fără îndoială că o cunoșteați pe Carlotta Adams?

— Nu. Am aflat de moartea ei din ziarele de astă-seară. O doză puternică de cine știe ce medicament. Idiot obicei și-au mai format actrițele astea tinere!

— Da, e foarte trist. Era, de asemenea, și foarte talentată.

— Probabil.

Răspunsul lui purtă marca aceluși dezinteres caracteristic pe care-l arată orice artist cu privire la performanțele altuia.

— Ați văzut-o vreodată jucând?

— Nu. Genul ei de reprezentație nu-mi place deloc. Publicul e încântat pe moment, dar nu cred că o să dureze.

— A! Făcu Poirot. Iată un taxi.

Îi făcu semn șoferului cu bastonul.

— Eu cred că mă voi mai plimba puțin, anunță Ross. Voi lua un metrou de la Hammersmith direct spre casă. Spunând acestea, izbucni dintr-odată într-un râs nervos. Ciudat lucru! Spuse el. Dineul de ieri-seară.

— Poftim?

— Eram treisprezece la masă. Un invitat a renunțat în ultimul moment și n-am observat numărul nostru decât spre sfârșitul mesei.

— Și cine s-a ridicat primul de la masă? L-am întrebat. Din nou, avu un mic râs ciudat.

— Eu, răspuse.

Capitolul 16

Discuții.

Sosiți la hotel, l-am găsit pe Japp care ne aștepta.

— M-am gândit să vă fac o vizită scurtă și să vorbim puțin înainte de a încheia ziua, domnule Poirot, ne spuse el vesel.

— Eh bien, bunul meu prieten, cum merge?

— Nu foarte bine, dacă chiar vreți să știți. Și asta e sigur. Părea tulburat. Mă puteți ajuta cu ceva, domnule Poirot?

— Ei bine, aș avea vreo idee sau chiar două pe care aș dori să ți le prezint, zise Poirot.

— Dumneata și ideile dumitale! În unele privințe, știți foarte bine, sunteți o pacoste. Nu că n-aș vrea să le aud. Dimpotrivă. Întotdeauna a ieșit ceva bun din căpșorul ăla cu formă ciudată al dumitale.

Poirot îi primi complimentul puțin cam rece.

— Aveți vreo idee despre apariția aceleiași femei în două locuri diferite? Iată despre ce aș dori să aud, domnule Poirot! Ce părere aveți? Cine era cealaltă femeie?

— Este exact subiectul despre care voiam și eu să îți vorbesc, îi răspuse Poirot, și apoi îl întrebă dacă auzise vreodată despre Carlotta Adams.

— Numele mi se pare cunoscut, dar n-aș putea spune sigur de unde.

Poirot îi explica despre cine era vorba.

— Ea! O actriță care face imitații reușite pe scenă! Dar ce oare v-a făcut să vă gândiți la ea? Ce legătură are ea cu toată povestea asta?

Poirot îi dădu detalii privind propria noastră investi-gație și îi prezentă concluziile la care ajunseserăm.

— Dumnezeule, este posibil să aveți dreptate. Hainele, pălăria, mănușile etc. Și peruca blondă. Da, trebuie că așa s-a întâmplat. Domnule Poirot, sunteți nemaipomenit! Ați făcut o treabă excelentă! Totuși, nu cred că aveți prea multe dovezi care să susțină ipoteza că a fost folosită și apoi suprimată. Pare un pic cam exagerat. Trebuie să recunosc că nu vă împărtășesc părerea. Teoria dumneavoastră este cam fantastică, după părerea mea, și am mai multă experiență decât dumneavoastră în astfel de treburi. Nu cred în povestea asta cu răufăcătorul din spatele cortinei. Carlotta Adams e vinovată de asasinat, nici o îndoială în această privință. A mers la lordul Edgware din propriile motive... Șantaj, probabil, gândindu-se că va primi banii ceruți. Au avut o ceartă. El s-a enervat, ea s-a enervat și 1-a

omorât. Odată întoarsă acasă, a realizat ce a făcut și a apucat-o disperarea. Nu a intenționat să-1 omoare. Și cred că a luat o doză puternică de veronal gândindu-se că este calea cea mai ușoară de a se salva.

— Credezi că explicația asta justifică toate faptele?

— Bineînțeles. Normal că mai există încă detalii pe care nu le știm, dar este o ipoteză bună pentru a continua ancheta. Cealaltă explicație ar fi că păcăleala și crima nu au nici o legătură una cu alta, ci este vorba doar de o coin-cidență nenorocită.

Poirot nu împărtășea aceeași părere, o știam. Totuși, răspunse, fără a se implica:

— Mais oui, c'est possible.

— Sau, iată, ce părere aveți despre asta? Farsa a fost inocentă, doar că altcineva a aflat despre asta și s-a gândit că i-ar putea servi interesele. Nu e o idee rea. Făcu o pauză și apoi reluă: Dar, eu, personal, prefer prima explicație. Raporturile dintre lord și tânăra actriță le vom afla noi mai devreme sau mai târziu.

Poirot îi vorbi despre scrisoarea trimisă de Carlotta Adams surorii sale din America, iar Japp opină că această epistolă ar putea fi de un real ajutor.

— Mă voi ocupa de asta imediat, spuse, notându-și în agendă. Înclin să cred din ce în ce mai mult că ea a fost criminala, pentru că oricât m-aș chinui, nu mă pot gândi la nimeni altcineva, continuă el, punând agenda în buzunar. Căpitanul Marsh, acum actualul lord, are un motiv greu de ignorat și o reputație destul de proastă. Încăpățânat și nu foarte scrupulos când vine vorba de bani. Mai mult, a avut o ceartă cu unchiul său ieri-dimineață. Mi-a spus-o chiar el și recunosc că mi-a cam luat din avânt. Da, ar putea fi suspectat, dar are un alibi pentru ieri-seară. A fost la operă cu niște evrei bogați, Dortheimer, în Grosvenor Square. Am verificat și se confirmă. A cinat cu ei înainte de operă, apoi au mers la spectacol și după aceea s-au dus la supeu la restaurantul Sobranis. Iată.

— Și domnișoara?

— Vreți să spuneți, fiica lordului Edgware? Ea, de asemenea, era plecată. A luat masa cu niște indivizi pe nume Carthew West, care au condus-o la operă și apoi acasă, pe la douăsprezece fără un sfert. Și asta o scoate din calcul. Secretara lordului Edgware pare în regulă, o femeie cinstită și eficientă. Și mai e majordomul. Nu pot să afirm că-mi place prea mult. Nu e normal ca un bărbat să arate atât de bine. Și ceva scârțâie referitor la modul în care a intrat în serviciul lordului Edgware. Încă mai verific informațiile despre el, dar nu văd ce motiv ar fi avut să-și omoare stăpânul.

— N-a mai apărut nici o noutate?

— Ba da, una sau două. E destul de greu să le cântărești importanța. Mai întâi, cheia lordului Edgware lipsește.

— Cheia de la ușa de la intrare?

— Da.

— Asta pare interesant, fără îndoială.

— Cum v-am spus, poate însemna multe sau nimic. Depinde. Ce mi se pare mie mult mai important e faptul că lordul Edgware a încasat un cec ieri,

nu o sumă mare, doar o sută de lire. A cerut banii în bancnote franțuzești. E și motivul pentru care a scos banii, datorită plecării sale la Paris. Ei bine, această sumă a dispărut.

— Cine v-a spus?

— Domnișoara Carroll. Chiar ea a încasat cecul și a luat banii, și a menționat acest lucru. Apoi am descoperit că banii nu mai erau.

— Unde se aflau ieri-seară?

— Domnișoara Carroll nu știe. I-a dat lordului Edgware, ieri, pe la trei și jumătate, într-un plic de bancă. În acel moment, el se afla în bibliotecă. A luat plicul și l-a așezat pe masă, lângă el.

— Asta complică lucrurile, explică Poirot.

— Sau le simplifică. Apropo... Rana...

— Da?

— Doctorul nu crede că a fost făcută cu un briceag oarecare. Ceva asemănător, dar cu o formă diferită și lama foarte ascuțită.

— Nu un brici?

— Nu, nu. Mult mai mic.

Poirot avu un aer gânditor.

— Noul lord Edgware, reluă Japp, insistă în gluma sa, care nu e prea nostimă. Se amuză cam mult de faptul că e bănuțit de omor. Și a avut și grijă să ne facă să-1 suspectăm. Nu-i cam ciudat?

— Ar putea fi un simplu gest inteligent.

— Mai mult o conștiință încărcată. Moartea unchiului său e providențială pentru el. Apropo, s-a și instalat în casă.

— Unde locuia înainte?

— În Martin Street, Saint George's Road. Nu e un cartier prea grozav.

— Ar fi bine să notezi asta, Hastings.

Așa am și făcut, cu toate că m-am întrebat puțin de ce. Dacă Ronald se mutase în Regent Gate, de ce am fi avut nevoie de adresa dinainte?

— După părerea mea, domnișoara Adams e vinovată, zise Japp ridicându-se. Ați făcut o treabă excelentă, domnule Poirot, că ați descoperit asta. Dar, bineînțeles, e din cauză că sunteți un om umblat pe la teatre și obișnuit să se distreze. Astfel, sunt lucruri pe care dumneavoastră le vedeți și care mie nici nu-mi trec prin minte. Păcat că nu avem și un motiv evident care ar fi îndreptat-o pe această femeie spre crimă, dar puțin efort detectivist din partea noastră va aduce lumină și în treaba asta, fără îndoială.

— Mai există o persoană care avea un motiv temeinic, dar înspre care nici măcar nu ți-ai îndreptat atenția, remarcă Poirot.

— Cine anume?

— Domnul care, după cum se zvonește, ar vrea s-o ia de soție pe nevasta lordului Edgware. Mă refer la ducele de Merton.

— Da, presupun că ar avea un motiv, spuse Japp, râzând. Dar un om de valoare sa nu poate să se coboare la a comite un asasinat. Și, în orice caz, el e la Paris.

— Așadar, nu îl consideri un suspect plauzibil?

— Dar dumneavoastră, domnule Poirot?

Și amuzându-se pe absurditatea unei asemenea idei, Japp ne părăsi.

Capitolul 17

Majordomul.

A doua zi fu una de oarecare odihnă pentru noi și de activitate intensă pentru Japp, care veni să ne vadă pe la ora ceaiului.

Era roșu la față și părea furios.

— Am făcut o tâmpenie.

— Imposibil, dragul meu, încercă Poirot să-l liniștească.

— Ba da, din păcate. L-am lăsat pe acest... (cuvântul rostit de el nu se cade să-l reproducem) de valet să-mi scape printre degete.

— A dispărut?

— Da. Și-a luat tălpășița. Și ce mă face să-mi dau palme ca unui idiot este că nu l-am suspectat nici măcar o clipă.

— Calmează-te... Te rog, calmează-te.

— Ușor de zis. N-ați fi atât de calm dacă vi s-ar fi tras un perdaf cum am primit eu la sediul central. O! Canalia! Nu este prima oară când se întâmplă așa ceva. E un expert!

Japp își șterse fruntea asudată și luă un aer cam amărât. Poirot încercă să-l compătimizească, dar nu reuși decât să scoată niște sunete asemănătoare cu cele făcute de găină când se ouă. Familiarizat cu caracterul englezilor, am umplut un pahar cu whisky și sifon pentru inspector și i l-am dat. Imediat se însenină la față.

— Ei bine, zise el, asta nu-i de refuzat.

Bău și continuă să vorbească pe un ton mai vesel:

— Nu sunt sigur nici acum că el este ucigașul. Fără îndoială, fuga lui este suspectă, dar poate fi explicată și altfel. Vedeți, ajunsesem prea aproape de el. Se pare că frecvența câteva cluburi de noapte de cea mai proastă reputație. Nimic din ceea ce ați mai întâlnit până acum, ci un anturaj mult mai periculos și căutat. Pe scurt, tipul e o adevărată canalie.

— Tout de même, dar asta nu înseamnă neapărat că el este ucigașul, replică Poirot.

— Aveți dreptate! Poate să fi fost implicat în vreo afacere necurată, dar nu neapărat crimă. Nu, sunt din ce în ce mai mult convins că domnișoara Adams e vinovată, chiar dacă nu am nici o dovadă încă. Astăzi, am trimis oameni să-i percheziționeze apartamentul, dar n-au descoperit nimic util. Era destul de șireată. Nu păstra corespondența, în afară de câteva scrisori de afaceri privind acorduri financiare, toate aranjate în ordine, și două scrisori de la Washington, de la sora sa. Totul normal și la vedere. Câteva piese de bijuterie valoroase, de modă veche, nimic nou și costisitor. Nu ținea un jurnal. Pașaportul și carnetul de cecuri nu arată nimic ieșit din comun. Drace, fata asta pare să nu fi avut deloc o viață privată!

— Era foarte discretă, spuse Poirot gânditor. Pentru noi e regretabil.

— Am vorbit cu femeia care a servit-o. N-am scos nimic de la ea. Am văzut-o și pe tânăra patroană a unui magazin de pălării și care, se pare, era una dintre prietenele ei.

— A! Și ce părere ai despre domnișoara Driver?

— E o persoană de o inteligență foarte vie. Din nefericire, nu mi-a fost de nici un ajutor! Nu că nu m-aș fi așteptat la asta. În toate cazurile de dispariții ale unor tinere fete, pe care le-am investigat personal, familia și prietenii lor au spus de fiecare dată aceeași placă. „Era inteligentă și devotată și nu știu să fi fost atașată de vreun bărbat în mod deosebit.” Și niciodată nu se dovedește a fi adevărat. Nici măcar nu este normal. Tinerele fete ar trebui să aibă prieteni de sex opus. Dacă nu e așa înseamnă că este ceva în neregulă cu ele. Loialitatea idioată a anturajului și a familiei face ca viața unui detectiv să devină foarte dificilă.

Făcu o pauză să-și tragă răsuflarea și am profitat de ocazie să-i reumplu paharul.

— Îți mulțumesc, capitane Hastings, nu refuz un asemenea tratament. În sfârșit, iată-mă forțat să scotocesc în cele mai mici cotloane. Domnișoara Adams a cinat și a dansat cu vreo duzină de tineri, dar nu a dat semne că ar fi atașată de vreunul în defavoarea celorlalți. Unul dintre ei era actualul lord Edgware, apoi domnul Bryan Martin, vedeta de cinema, și încă o jumătate de duzină... Dar nimeni în special. Ideea dumneavoastră, domnule Poirot, că altcineva ar fi în spatele acestei povești este complet greșită. Eu sunt convins că a jucat pe cont propriu și, în prezent, mă interesează să găsesc legătura dintre ea și victimă, pentru că trebuie să fie una. Cred că va trebui să mă duc la Paris, pentru că „Paris” era înscris pe cutiuța aurită și defunctul lord a mers de multe ori acolo toamna trecută pentru a asista la licitații de artă și a cumpăra bizarerii, conform spuselor domnișoarei Carroll. Da, trebuie să merg la Paris. Ancheta oficială va fi mâine. O voi amâna, bineînțeles, și mă voi îmbarca pe vaporul de mâine după-amiază.

— Ești plin de energie debordantă, Japp. Mă uimești.

— Da. În schimb, dumneavoastră leneviți. Nu faceți altceva decât să stați aici și să gândiți... Să vă folosiți micile celule cenușii, cum spuneți dumneavoastră. Și la ce bun?!

Trebuie să te duci în mijlocul lucrurilor, pentru că ele nu vor veni la tine!

Mica servitoare deschise ușa și anunță:

— Domnul Bryan Martin, domnule. Sunteți ocupat sau îl puteți primi?

— Eu vă părăsesc, domnule Poirot, zise Japp, pregătindu-se de plecare.

Toate stelele de cinema par să vină să vă ceară sfatul.

Poirot ridică din umeri încercând să arate modest și Japp râse.

— Trebuie să fiți deja milionar acum, domnule Poirot. Ce faceți cu banii? Îi economisiți?

— Fiți sigur că îi folosesc cu chibzuială. Și pentru că vorbim despre împărțirea banilor, cum și-a distribuit averea lordul Edgware?

— A lăsat fiicei proprietățile ce nu țineau de titlu, cinci sute de lire domnișoarei Carroll, și asta-i tot. Nici o altă moștenire. Un testament dintre cele mai simple, după cum vedeți.

— Și când a fost întocmit?

— După plecarea soției sale... Acum vreo doi ani și ceva. Apropo, o exclude în mod expres din moștenire.

— O natură răzbunătoare! Murmură Poirot mai mult pentru sine.

Cu un,Pe curând!” vesel, Japp ne părăsi.

Bryan Martin intră. Îmbrăcat de o manieră impecabilă, arăta foarte bine, doar că îmi dădu impresia că e mai degrabă istovit decât vesel.

— Mă tem că nu vă aduc nici o noutate, domnule Poirot, zise el pe un ton de scuze. Și, după toate acestea, am abuzat și de timpul dumneavoastră degeaba.

— En vérité?

— Da. M-am întâlnit cu doamna despre care v-am vorbit. Am rugat-o, chiar m-am certat cu ea, dar fără nici un rezultat. Refuză categoric de a vă face părtaș la secretul nostru. Și, în acest caz, mă tem că trebuie să lăsăm totul baltă. Regret nespun că v-am deranjat...

— Nu face nimic, replică Poirot pe neașteptate. Mă așteptam la asta.

— Poftim? Făcu actorul surprins. Știați, deci? Întrebă el încurcat.

— Mais oui. Încă de când ați dorit să cereți acordul prietenei dumneavoastră puteam să vă spun că acesta va fi rezultatul.

— Așadar, aveți vreo teorie?

— Domnule Martin, un detectiv are întotdeauna o teorie formată în minte. E ceea ce se așteaptă de la el. Însă eu, de obicei, nu o numesc teorie, ci mai degrabă, o idee. Aceasta este prima etapă.

— Și a doua etapă?

— Dacă ideea se dovedește corectă, atunci știu! Este foarte simplu, după cum vedeți.

— Aș dori totuși să-mi împărtășiți teoria... Sau ideea dumneavoastră. Poirot clătină încet din cap.

— Iată o altă regulă: un detectiv trebuie să știe să tacă.

— Nu puteți nici măcar să-mi dați o sugestie?

— Nu. Vă voi spune doar că mi-am format o părere din momentul în care mi-ați vorbit despre bărbatul cu dintele de aur.

Bryan Martin îl privi surprins.

— Mă uimiți din ce în ce mai mult, declară el. Unde vreți să ajungeți? Dacă mi-ați da măcar un indiciu...

Poirot zâmbi și clătină din cap.

— Haideți să schimbăm subiectul conversației.

— Cum doriți, dar mai întâi vă rog să-mi spuneți cât vă datorez.

Poirot dădu din mână.

— Pas un sou! N-am făcut nimic pentru dumneavoastră.

— Dar v-am ocupat timpul...

— Când mă interesează un caz, trec peste problema banilor. Și cazul dumitale mă interesează chiar foarte mult.

— Mă bucur, răspunse actorul un pic jenat și fără să arate deloc fericit.

— Haide, îi zise Poirot cu blândețe, să vorbim despre altceva.

— Adineauri, pe scări, nu era inspectorul de la Scotland Yard?

— Ba da, inspectorul Japp.

— Lumina era atât de scăzută, că n-am fost sigur că e el. Apropo, a fost pe la mine ca să mă interogheze despre sărmana Carlotta Adams, care a murit din cauza unei supradoze de veronal.

— Ați cunoscut-o bine pe domnișoara Adams?

— Nu foarte bine. Am cunoscut-o în copilărie în America. M-am mai întâlnit cu ea o dată sau de două ori aici la Londra, dar n-am văzut-o prea des. M-a întristat foarte mult moartea ei.

— O plăceați?

— Da. Era o persoană cu care puteai într-adevăr discuta.

— O personalitate foarte empatică, da, sunt de acord cu dumneata.

— Presupun că ei cred că este vorba despre o sinucidere, nu-i așa? N-am putut să-i dau inspectorului nici o informație utilă. Carlotta a fost întotdeauna o persoană foarte rezervată.

— Nu cred că a fost sinucidere, replică Poirot.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Pare mai degrabă un accident. Poirot făcu o pauză, apoi adăugă:

— Nu credeți că misterul morții lordului Edgware se cam complică?

— E adevărat. Știți ceva... au vreo idee... Cine a făcut-o... Acum că Jane este în afara oricărei suspiciuni?

— Bineînțeles. Au deja o teorie foarte interesantă.

Bryan Martin păru incitat.

— Adevărat? Referitor la cine?

— Majordomul lordului Edgware a dispărut. Vă puteți da seama? Fuga este la fel de bună cu o confirmare a vinovăției.

— Majordomul? Sunt surprins!

— Un bărbat atât de frumos și de puternic. Il vous ressemble un peu/ zise Poirot înclinând ușor din cap.

Bineînțeles! De-abia acum am realizat de ce fața majordomului îmi păruse familiară la prima noastră vizită.

— Mă flatați! Replică Bryan Martin cu un mic surâs.

— Nu, nu, nu. Nu toate tinerele domnișoare, servitoare, fetișcane, secretare, femei de societate îl adoră pe Bryan Martin? Există cineva care poate să-i reziste?

— Mai multe, așa zice eu, răspuse Martin și se ridică brusc. Ei, vă mulțumesc foarte mult, domnule Poirot. Și permiteți-mi să mă mai scuz încă o dată pentru deranj.

Ne strânse mâinile la amândoi și am remarcat deodată că arăta mult mai bătrân și privirea-i posomorâtă devenise și mai evidentă.

Plin de curiozitate, de îndată ce vizitatorul închise ușa în urma lui, am sărit asupra lui Poirot cu întrebări.

— Poirot, chiar te așteptai ca el să revină și să renunțe la orice încercare de a investiga acele întâmplări ciudate din America?

— M-ai auzit spunând asta, Hastings?

— Dar atunci..., am încercat să găsesc o logică în această poveste. Înseamnă că tu știi cine este tânăra misterioasă căreia trebuia să-i ceară permisiunea de a vorbi?

Poirot zâmbi.

— Dragul meu, am o mică idee. Cum ți-am spus deja, totul a început când a pomenit de dintele de aur și, dacă ipoteza mea se justifică, știu cine e

tânăra în cauză și de ce i-a interzis lui Bryan Martin să mi se destăinuiească. Cunosc adevărul despre întreaga afacere. Și l-ai cunoaște și tu dacă ți-ai pune la treabă mintea pe care ți-a dat-o bunul Dumnezeu. Uneori, sunt tentat să cred că, din greșeală, te-a sărit.

Capitolul 18

Pretendentul.

Nu-mi propun să descriu nici ancheta oficială asupra morții lordului Edgware și nici cea privind-o pe Carlotta Adams. Pentru cea din urmă decizia fu moarte accidentală, în cazul lordului Edgware, ancheta fu amânată, după expunerea dovezilor de identificare și a rezultatului examenului medical. Analiza conținutului stomacului stabili că decesul avusese loc la aproximativ o oră de la terminarea cinei, poate chiar două ore, dar nu mai mult de atât. Asta însemna că crima fusese comisă între orele zece și unsprezece seara, mai degrabă imediat după ora zece.

Detaliile privind substituția dintre Jane Wilkinson și Carlotta Adams nu fură dezvăluite. Ziarele publicară semnalmamentele majordomului căutat și toată lumea crezu că el e ucigașul. Mărturia lui privind vizita lui Jane Wilkinson fu privită ca o minciună nerușinată și se omise faptul că era coroborată cu acea a secretarei. Toate ziarle cuprindeau coloane întregi cu informații despre crimă, dar puține dintre ele aduceau detalii reale.

În acest timp, eram sigur că Japp se mișca rapid. Inerția lui Poirot mă irita puțin și bănuiala că atitudinea lui are de-a face cu faptul că îmbătrânea îmi trecu prin minte de mai multe ori și nu era pentru prima oară. Scuzele lui nu-mi părură prea convingătoare.

— La vârsta mea, e bine să-ți păstrezi energia pentru lucruri mai importante, îmi explică el.

— Dar, dragul meu Poirot, nu trebuie să te consideri bătrân, am protestat eu.

M-am gândit că are nevoie de îmbărbătare și am abordat un tratament pe care-l știam la modă – puterea sugestiei.

— Ești mai plin de vigoare decât ai fost vreodată, i-am zis sincer. Poirot, ești în floarea vieții, în plenitudinea puterilor tale. Ai putea foarte ușor merge și dezlega acest caz numai dacă ai vrea.

Poirot îmi răspunse că preferă să facă asta stând acasă.

— Dar nu poți face asta!

— Nu în întregime. Aici ai dreptate.

— Ce vreau eu să spun este că stăm degeaba și Japp face toată treaba.

— Ceea ce mă aranjează de minune!

— Pe mine, nu! Vreau să văd că te implic!

— Păi asta și fac.

— Adică?

— Aștept.

— Ce aștepți?

— Pour que mon chien de chasse me rapporte le gibier, răspunse Poirot, făcându-mi cu ochiul.

— Ce înțelegi prin asta?

— Fac aluzie la bunul Japp. De ce să ai un câine și să latri tot tu? Japp vine aici cu rezultatele energiei sale debordante pe care o admiri atât. Dispune de mijloace pe care eu nu le am. Și, fără îndoială, că nu va întârzia să ne aducă vești.

Poirot avea dreptate că Japp, datorită investigației sale tenace, aduna încetul cu încetul informațiile necesare. Nu aflase nimic la Paris, dar, două zile mai târziu, ne vizită arătând foarte satisfăcut de el însuși.

— Ancheta cere timp și răbdare, spuse el, dar în sfârșit începem să-i dăm de capăt!

— Felicitările mele, dragul meu. Ce mai e nou?

— Am descoperit că, în seara crimei, în jur de ora 9, o doamnă blondă a depus o valioară la bagaje în gara Euston. Funcționarului i-a fost arătată valioara domnișoa-rei Adams și a recunoscut o, mai ales că este fabricată în America și, astfel, diferă de produsele locale.

— Euston! A! Da, cea mai apropiată stație de Regent Gate. Fără îndoială că a mers acolo, și-a schimbat înfățișarea la toaletă și apoi a lăsat valiza. Când a fost retrasă geanta?

— La 10 și jumătate, după spusele funcționarului, și de către aceeași persoană.

Poirot încuviință cu un semn al capului.

— Și am mai făcut încă o descoperire, continuă Japp. Am toate motivele să cred că domnișoara Carlotta Adams se găsea la Lyons Corner House, în Ștrand, la ora 11.

— A! Iată ceva interesant! Cum ai ajuns să descoperi asta?

— Păi, mai mult sau mai puțin din întâmplare. Cum știți, toate ziarele vorbesc despre cutiuța aurită cu inițialele incrustate în rubine. Un reporter a scris despre asta într-un articol legat de folosirea din ce în ce mai des a drogurilor de către tinerele actrițe. Genul de articol potrivit ziarelor de duminică, menționând cutiuța aurită cu conținutul ei letal și schițând portretul patetic al tinerei fete cu toată viața la picioare. Autorul se întreba unde își petrecuse ultima seară, cum se simțise și așa mai departe.

Ei bine, se pare că una dintre chelnerițele de la Corner House a citit articolul și și-a amintit că o doamnă pe care o servise în acea seară avusese o astfel de cutie în mână. Și-a amintit chiar și inițialele C. A. de pe ea. Și, entuziasmată de descoperire, a povestit despre asta tuturor prietenilor ei, sperând că ziarul i-ar da o recompensă.

Un tânăr ziarist a trecut imediat la treabă și amănuntele picante vor apărea într-un articol din următorul număr din Strigătul serii. Ultimele ore ale regretatei actrițe: așteptarea unui bărbat, care n-a venit la întâlnire, și puțin despre intuiția actriței privind unele probleme pe care le-ar putea avea sora ei. Cunoașteți genul acesta de nimicuri, nu-i așa, domnule Poirot?

— Și cum de povestea asta a ajuns la urechile dumatiale atât de repede?

— Ei, suntem în relații foarte bune cei de la ziar. Tânărul ziarist care s-a ocupat de această știre mi-a dat pontul când încerca să afle de la mine și alte detalii. Așa că m-am grăbit să merg în Corner House imediat...

Da, mi-am spus că Japp a procedat foarte bine și am simțit, în același timp, o împunsătură de milă pentru Poirot. De-o parte era Japp, obținându-și informațiile proaspete direct de la martori și, după opinia mea, pierzând din vedere poate detalii importante, și, de cealaltă parte, Poirot, care se mulțumea cu vești răsuflăte.

— Am văzut-o pe chelneriță, continuă Japp, și nu cred că avem de ce ne îndoii. Nu a putut să o recunoască pe Carlotta Adams din fotografie, dar a spus că nu acordase o atenție specială chipului femeii. După spusele fetei, era o tânără brunetă, suplă și îmbrăcată elegant, avea pe cap una dintre pălăriile acelea la modă. Mi-aș dori câteodată ca femeile să observe mai bine trăsăturile semenelor lor și nu pălăriile acestora.

— Fizionomia domnișoarei Adams nu era ușor de re-marcate, comentă Poirot, căci avea mobilitate, sensibilitate, calități ce-o făceau deosebită.

— Vă dau dreptate. Eu nu prea pierd timpul cu analize de acest tip. Chelnerița a mai spus că doamna era îmbrăcată în negru și avea la ea o valijoară, ceea ce i s-a părut ciudat la momentul respectiv, pentru că valijoara nu prea se potrivea cu ținuta elegantă a femeii. A comandat o omletă și cafea, dar, după părerea martorei, părea mai degrabă că trăgea de timp și aștepta venirea cuiva, căci își consulta în permanență ceasul de mână. Cutiuța aurită a observat-o când a venit să-i aducă nota de plată. Tânăra o scosese din geantă și o pusese pe masă. Chelnerița și-a amintit că a văzut-o ridicându-i capacul și apoi închizându-l la loc, zâmbind de parcă și-ar fi imaginat un vis frumos. A observat-o și pentru că i-a plăcut foarte mult, și chiar i-a spus clienței că și-ar dori și ea să aibă o cutie aurită cu inițialele în rubine pe ea. Se pare că domnișoara Adams a mai rămas ceva timp după ce a plătit consumația și apoi, într-un final, s-a mai uitat încă o dată la ceas și a plecat îngândurată.

Poirot ridică din sprânceană.

— Era vorba de un rendez-vous, murmură el. O întâlnire cu cineva care n-a mai venit. Oare Carlotta Adams s-o fi întâlnit mai târziu cu această persoană? Sau s-a întors acasă și a încercat să-i telefoneze? O, ce-aș vrea să știu!

— Asta este teoria dumneavoastră, domnule Poirot. Bărbatul misterios. E un mit! Nu spun că nu e posibil să fi așteptat pe cineva, căci ar fi o variantă. Să fi stabilit o întâlnire cu cineva în acel local după ce discuția cu lordul s-ar fi terminat cu bine. Dar, mai știm și ce s-a întâmplat. Și-a pierdut mințile și l-a înjunghiat. Însă nu a întârziat în a-și regăsi sângele rece. A mers la gară, și-a schimbat înfățișarea, a luat valijoara cu ea, a mers la întâlnire și, apoi, s-a întâmplat ceea ce numesc psihologii o „reacție”. A cuprins-o oroarea gândindu-se ce a făcut și, cumulată cu absența prietenului ei de la întâlnire, a clacat. E foarte posibil ca prietenul ei să fi știut de vizita la Regent Gate din acea seară. Ea a simțit că totul s-a sfârșit, așa că și-a scos cutiuța cu veronal. O doză mai puternică și totul s-ar termina. În orice caz, n-ar muri spânzurată. Ei, e atât de evident că așa s-au petrecut lucrurile, mai ceva decât faptul că nasul dumneavoastră se află în mijlocul feței!

Poirot își duse instinctiv mâna la nas apoi și-o coborî la mustață, pe care o mângâie cu grijă și mândrie.

— Nu există nicăieri vreo dovadă despre bărbatul misterios, își reluă Japp discursul, încercând cu încăpățâ-nare să-și dovedească teoria. Nu am reușit să stabilesc încă legătura dintre Carlotta Adams și lordul Edgware, dar voi ajunge și acolo... E doar o chestiune de timp. Recunosc că sunt dezamăgit de călătoria mea la Paris, dar nouă luni sunt o perioadă destul de lungă și am lăsat pe cineva acolo să continue investigația. Ceva, ceva tot va apărea. Știu că nu sunteți de acord cu mine, domnule Poirot. Ați fost dintotdeauna un omuleț cam îndărătnic...

— Îmi insultă întâi nasul și acum asta?

— Ei, e doar un fel de a vorbi, încercă Japp să-1 calmeze. N-a fost intenția mea să vă jignesc.

— Și răspunsul logic ar fi, am intervenit eu, că n-a fost nici o jignire. Poirot, încurcat, se uită când la mine, când la Japp.

— Care sunt ordinele? Întrebă Japp ironic din ușa.

Poirot îi zâmbi cu un aer iertător.

— Nu am ordine... Dar totuși, o sugestie...

— Care? Haideți, spuneți-mi!

— Caută printre taxiuri și pune câteva întrebări. Găsește taxiul care a făcut o cursă sau poate mai multe, probabil două... Da, două curse... Din apropiere de Covent Garden pentru a merge la Regent Gate, în noaptea crimei. În pri-vința timpului, cred că era în jur de 22.40.

Ochii lui Japp se luminau dintr-odată. Arăta ca un câine trimis după vânat.

— Deci asta e sugestia! Spuse el. În regulă, mă voi ocupa. Nu văd ce rău ar face și, uneori, aveți idei bune.

Cum ieși inspectorul, Poirot se ridică și, plin de energie, începu să-și perie părul.

— Dragul meu, nu mă întreba nimic. Adu-mi în schimb puțină benzină. În dimineața aceasta mi-a picat o bucățică de omletă pe haină.

I-am adus.

— De data asta, i-am spus, nu simt nevoia să te întreb ceva. Pare destul de evident. Dar chiar crezi că e așa?

— Mon ami, momentan mă preocupă doar toaleta proprie. Și, dacă nu te superi, nu-mi place cravata pe care ți-ai pus-o.

— E o cravată excelentă! Am protestat.

— Posibil că a fost odată, dar arată de vârstă pe care ai fost atât de amabil să mi-o reamintești. Schimb-o te rog și perie-ți și mâneca dreaptă.

— Mergem să-i facem vreo vizită regelui George? L-am întrebat eu sarcastic.

— Nu. Am citit azi-dimineață în ziar că ducele de Merton s-a întors la reședința sa din Londra. Am înțeles că este un membru distins al aristocrației engleze și aș dori să mă prezint în fața lui în cea mai bună formă.

Poirot n-a fost niciodată un socialist convins.

— De ce mergem să-1 vedem pe ducele de Merton?

— Pentru că vreau să-1 cunosc.

Asta a fost tot ce am putut scoate de la Poirot. Când ținuta mea fu îndeajuns de decentă pentru ochiul critic al lui Poirot, am pornit spre Merton House.

La reședința ducelui, un lacheu ne întrebă dacă eram așteptați. Poirot răspunse negativ. Lacheul luă cartea de vizită și reapăru la puțin timp pentru a ne transmite regretele Excelenței Sale, care era foarte ocupat în acea dimineață pentru a ne putea primi. Însă Poirot se așeză imediat pe un scaun.

— Foarte bine, spuse el. Voi aștepta. Voi aștepta chiar și mai multe ore, dacă e nevoie.

Totuși, nu fu necesar. Cum mijlocul cel mai expeditiv de a scăpa de un musafir inoportun este de a-1 primi imediat, Poirot fu introdus la duce, fără întârziere.

Ducele avea în jur de 27 de ani. Nu părea foarte impunător, căci era slab și parcă cam fără vlagă. Părul, de o nuanță nedefinită, începuse să se rărească pe la tâmpile, gura mică avea colțurile lăsate a amărăciune și ochii fără strălucire păreau visători. În cameră erau mai multe crucifixe și diferite obiecte de artă religioasă. Una dintre polițele late ale bibliotecii părea să nu conțină altceva decât lucrări de teologie. Arăta mai degrabă ca un negustor neîngrijit de mărunțișuri, decât ca un duce. Din câte știam, fusese educat acasă datorită naturii sale foarte firave din copilărie. Deci acesta era bărbatul care-i căzuse pradă lui Jane Wilkinson! Situația era chiar extrem de ridicolă. Manierele sale erau arogante și primirea fu rece și la limita politeții.

— Mă cunoașteți poate după nume? Începu Poirot.

— Nu-mi amintesc să-1 fi auzit undeva.

— Mă consacru studiului psihologiei criminalistice.

Ducele păstră tăcerea, așezat în dreptul unui birou, cu o scrisoare neterminată în față. Bătu nerăbdător cu stiloul în masă.

— Care e motivul vizitei dumneavoastră? Întrebă el pe un ton foarte rece.

Poirot, așezat exact în fața lui, stătea cu spatele la fereastră și lumina zilei dezvelea perfect chipul ducelui.

— Sunt implicat în prezent în anchetarea circumstanțe-lor legate de moartea lordului Edgware.

Nici un mușchi nu se clinti pe fața palidă a ducelui de Merton.

— Adevărat? Nu l-am cunoscut pe lordul Edgware.

— Dar cred că îi cunoașteți soția, pe doamna Jane Wilkinson?

— Așa este.

— Sunteți conștient că se presupune că avea motive puternice ca să dorească moartea soțului său?

— Nu sunt deloc la curent cu nimic de genul acesta.

— Înălțimea Voastră, permiteți-mi să vă întreb direct. Intenționați să vă căsătoriți curând cu doamna Jane Wilkinson?

— Dacă mă hotărâm să mă însor, presa nu ar fi întârziat să anunțe această veste. Consider întrebarea dumneavoastră o impertinență. La revedere.

Se ridică. Poirot se ridică și el și, cu un aer încurcat, se bâlbâi:

— N-am avut intenția... Eu... Je vous demande pardon...

— La revedere, repetă ducele, puțin mai tare.

De data aceasta, Poirot renunță. Făcu un gest caracteristic de neputință și am ieșit, acoperiți de rușine.

Îmi păru rău de Poirot. Stilul lui bombastic obișnuit nu-1 ajutase în această situație. Pentru ducele de Merton, un mare detectiv merita probabil mai puțină atenție decât un cărăbuș.

— Nu ne-a mers prea bine, i-am spus lui Poirot cu simpatie. Ce om insolent și orgolios! De ce ai vrut să-1 vezi?

— Voiam să știu dacă într-adevăr Jane Wilkinson și cu el urmăreau să se căsătorească.

— Păi ne-a spus-o chiar ea!

— A, da, ne-a spus-o chiar ea. Dar îți dai seama că o femeie de genul ei afirmă orice i-ar servi interesele. Poate că ea a hotărât să-1 ia de bărbat și bietul de el nu știe nimic!

— În orice caz, te-a trimis la plimbare.

— Mi-a răspuns ca unui reporter. Da, chicoti Poirot. Dar acum știu! Știu exact cum stau lucrurile!

— Cum ai aflat? După atitudinea sa?

— Nicidecum. Ai observat că scria o scrisoare.

— Da.

— Ei bine, în timpul stagiului meu în poliția belgiană, am învățat că e foarte util să citești invers scrisul. Să-ți spun ce scria în scrisoare? „Draga mea Jane, adorată, înge-rul meu radios, cum aș putea să-ți arăt cât mi-ești de dragă? Ai suferit atât de mult! Natura ta delicată și generoasă...”

— Poirot! Am exclamat eu, scandalizat, oprindu-1 să continue.

— Doar atât am reușit să văd. „Natura ta delicată și generoasă... pe care doar eu o cunosc.”

Eram foarte furios. Părea atât de încântat de ceea ce făcuse.

— Poirot! Am strigat. Așa ceva nu se face! Să-ți bagi nasul într-o scrisoare intimă!

— Spui prostii, Hastings! E absurd să pretinzi că nu pot face ceva ce tocmai am făcut!

— Nu este... Nu este ca și când ai juca un joc!

— Dar eu nu mă joc deloc. Mă cunoști prea bine. Crima nu este un joc, ci ceva foarte serios. Și, în orice caz, Hastings, nu ar trebui să folosești un asemenea limbaj. Să nu mai vorbim despre asta. Am aflat ce am dorit să știu și cu asta, basta. Doar tinerii râd când aud așa ceva. Da. Tinerele atrăgătoare ar râde dacă te-ar auzi spunând că „joci un joc” în loc de „cricchet”.

Am tăcut, incapabil să înțeleg cum a putut Poirot să comită o astfel de indiscreție.

— A fost cu totul inutil, i-am spus. Dacă i-ai fi explicat că la rugămintea lui Jane Wilkinson ai mers să-1 vezi pe lordul Edgware, te-ar fi tratat cu totul altfel.

— A, dar nu puteam să fac asta. Jane Wilkinson a fost clienta mea. Nu pot să vorbesc despre afacerile clientei mele cu o altă persoană, pentru că ar însemna să-i trădez încrederea și nu ar fi deloc onorabil din partea mea.

— Onorabil!

— Exact.

— Dar urmează să se căsătorească totuși cu ducele!

— Asta nu înseamnă că nu poate avea secrete față de el. Părerile tale despre căsătorie sunt complet învechite. Nu, ceea ce sugerezi tu ar fi fost imposibil. Trebuie să-mi apăr onoarea de detectiv și nu e un lucru de ici, de colo.

— În fine, presupun că există mai multe feluri de onoare pe lume.

Capitolul 19

O mare doamnă.

A doua zi dimineață, am primit o vizită care, după părerea mea, fu cel mai surprinzător lucru din toată afa-cerea asta.

Mă aflu în salonaș, când Poirot intră fără zgomot, cu o strălucire ciudată în ochi.

— Prietene, avem un vizitator.

— Cine e?

— Ducesa de Merton!

— Extraordinar! Ce vrea?

— Însoțește-mă jos și o să vezi.

M-am grăbit să-l urmez și am intrat împreună în salon.

Ducesa era o femeie de statură mică, cu un nas ascuțit și ochi autoritari. Chiar dacă era mărunță și îndesată, n-ar fi îndrăznit nimeni s-o numească dolofană și, în ciuda îmbrăcăminții negre, fiecare centimetru al ei arăta că era cu adevărat o grande dame. Din prima clipă, îmi făcu impresia unei personalități fără scrupule. Era exact opusul fiului ei. Voința ei era înfricoșătoare. O puteai simți venind în valuri de forță dinspre ea. Nu e de mirare că această femeie îi dominase pe toți cei cu care venise în contact.

Își potrivește monoculul și ne studie, mai întâi pe mine, apoi pe prietenul meu. Pe urmă i se adresează lui Poirot cu o voce fermă și clară, obișnuită să comande și să fie ascultată.

— Dumneavoastră sunteți domnul Hercule Poirot?

Prietenul meu încuviință din cap.

— La dispoziția dumneavoastră, Madame la Duchesse.

Doamna își întoarce privirea spre mine.

— Acesta este prietenul meu, căpitanul Hastings. Îmi dă concursul său în diferite împrejurări.

Mă privi inițial cu îndoială, apoi își înclină capul a recunoaștere și acceptă scaunul oferit de Poirot.

— Am venit să vă consult într-o problemă foarte delicată, domnule Poirot. Și vă rog să considerați demersul meu cu totul confidențial.

— Nici nu încape îndoială, madame.

— Lady Yardly a fost cea care mi-a vorbit de dumnea-voastră. După cele ce mi-a zis și datorită recunoștinței ce v-o poartă, am simțit că sunteți singurul capabil să mă ajutați.

— Madame, fiți sigură că voi face tot ce e posibil.

Ducesa încă ezita. Apoi, în sfârșit, cu un efort vizibil, abordă subiectul ce o preocupa cu o ușurință ce-mi aminti, într-un mod ciudat, de Jane Wilkinson în acea memorabilă noapte de la hotelul Savoy.

— Domnule Poirot, vreau să mă ajutați să împiedic căsătoria fiului meu cu actrița Jane Wilkinson.

Dacă Poirot încercă un oarecare sentiment de mirare, se abține să-1 arate. O privi doar gânditor și îi răspunse după o scurtă pauză.

— Puteți să fiți mai precisă, madame, legat de ceea ce așteptați de la mine?

— Nu-i ușor. Sunt convinsă că acest mariaj ar fi un dezastru. Ar putea ruina viața fiului meu.

— Credeți, madame?

— Sunt sigură. Fiul meu e un idealist. Nu cunoaște prea bine lumea. Nu i-a părut niciodată de niciuna dintre tinerele din clasa noastră socială care i-au părut mai degrabă prostuțe și frivole. Însă, în ceea ce o privește pe această femeie... Ei bine, recunosc că e foarte frumoasă și are de asemenea puterea de a-i captiva pe bărbați. L-a fermecat pe fiul meu. Am sperat ca această infatuare să îi treacă în timp și datorită faptului că, din fericire, această femeie nu era liberă. Dar acum că soțul ei este mort...

Făcu o pauză.

— Intenționează să se căsătorească în câteva luni. Fericirea fiului meu este în joc. Continuă pe un ton poruncitor: Domnule Poirot, trebuie neapărat împiedicat așa ceva!

Poirot clătină din umeri.

— Nu spun că nu aveți dreptate, doamnă. Sunt de acord că acest mariaj nu este unul chiar potrivit. Dar, ce-aș putea face eu?

— Dumneavoastră trebuie să știți.

Poirot mișcă ușor din cap.

— Da, da, trebuie să mă ajutați.

— Madame, mă îndoiesc că s-ar putea face ceva. Fiul dumneavoastră, trebuie să vă avertizez, va refuza să audă orice împotriva acestei persoane. Și, de altfel, nu cred că avem de spus multe împotriva ei. Mă îndoiesc să existe ascuns în trecutul ei vreun incident care să o discrediteze. Ea a fost... Cum să vă spun... Discretă?

— Știu, murmură ducesa supărată.

— Aha! Deci ați întreprins deja o mică anchetă în acest sens?

Se înroși puțin la față sub privirea atentă a lui Poirot.

— Nu mă voi da înapoi de la nimic, domnule Poirot, pentru a-1 salva pe fiul meu de la această căsătorie! De la nimic! Repetă ea cuvintele cu hotărâre.

Făcu o scurtă pauză și apoi continuă:

— Bani nu contează în acest caz. Numiți orice sumă. Însă, mariajul trebuie oprit. Și numai dumneavoastră sunteți capabil să o faceți.

Poirot scutură din cap neîncrezător.

— Bani nu sunt o problemă aici. Nu pot să vă ajut cu nimic... Pentru un motiv pe care vi-l voi expune imediat. Dar, mai întâi, permiteți-mi să vă spun că nu văd ce ar putea fi făcut. Madame la Duchesse, îmi este imposibil să vă ajut. Totuși, ați considera o impertinență din partea mea dacă v-aș oferi un sfat?

— Care?

— Nu va opuneți fiului dumneavoastră. Are vârsta la care poate alege singur. Dacă această alegere nu cores-punde cu a dumneavoastră, nu înseamnă că dumneavoastră aveți dreptate. Dacă este o alegere nefericită... Atunci acceptați-o ca atare. Fiți gata să-i veniți oricând în ajutor, dacă are nevoie de dumneavoastră. Dar, nu-l întărați împotriva dumneavoastră.

— Nu mă înțelegeți...

Se ridică în picioare, cu buzele tremurând de indignare.

— Ba da, doamnă ducesă, vă înțeleg foarte bine inima de mamă. Nimeni nu înțelege mai bine ca mine, Hercule Poirot. Și vă sfătuiesc din experiență... Aveți răbdare! Fiți calmă și ascundeți-vă sentimentele. Mai există încă spe-ranța ca această problemă să se rezolve de la sine, în timp ce împotrivirea dumneavoastră n-ar face decât să mărească încăpățânarea fiului dumneavoastră!

— La revedere, domnule Poirot, zise ea cu răceală. Sunt cu adevărat decepționată.

— Madame, regret sincer că nu vă pot fi de folos. Mă aflu într-o poziție delicată. Vedeti dumneavoastră, Lady Edgware mi-a făcut deja onoarea de a mă consulta.

— A! Acum îmi dau seama. Vocea ei deveni tăioasă. Luptați pe frontul advers. Asta explică, fără îndoială, de ce Lady Edgware nu a fost încă arestată pentru asasinarea soțului ei.

— Comment, doamnă ducesă?

— Ați auzit foarte bine cuvintele mele. De ce e încă în libertate? A fost acolo în acea seară. A fost văzută intrând în casă... În biblioteca soțului ei. Nimeni altcineva nu s-a mai apropiat de el în afară de ea și el a fost găsit mort? Și totuși ea nu e arestată! Poliția noastră trebuie să fie coruptă până în măduva oaselor.

Își aranjă eșarfa în jurul gâtului cu mâinile tremurând și, după o tentativă de salut, ieși din cameră.

— Drace! Am comentat. Ce femeie autoritară! Trebuie să recunosc că o admir. Tu nu?

— Pentru că își dorește să aranjeze tot universul con-form propriei voințe?

— Se gândește doar la fericirea fiului ei.

Poirot încuviință din cap.

— E adevărat, Hastings. Și totuși, ar fi un lucru atât de rău ca ducele să se căsătorească oare cu Jane Wilkinson?

— De ce? Nu crezi că e într-adevăr îndrăgostită de el?

— Probabil că nu. Sunt aproape sigur că nu este. Dar e foarte îndrăgostită de situația sa și își va juca admirabil rolul. Este o femeie foarte frumoasă și foarte ambițioasă. Nu cred că această căsătorie e așa o mare catastrofă. Du-cele ar fi putut foarte bine să ia de soție o tânără de rangul său care l-ar fi acceptat din aceleași motive... Dar nimeni n-ar fi avut nimic de comentat despre asta.

— Poate că ai dreptate, dar...

— Și să presupunem că s-ar căsători cu o tânără care l-ar iubi la nebunie. Care ar fi avantajul? Am observat deseori că bărbatul care are o soție care-l iubește este un nefericit. Soția creează toate acele scene de gelozie, îl face să arate ridicol în public și insistă ca el să-i acorde din timpul și atenția sa. A, nu, nu e o fericire!

— Poirot, i-am spus. Ești un cinic incurabil.

— Deloc, prietene. Reflectez doar asupra vieții. Vezi tu, Hastings, în realitate sunt de partea mamei iubitoare.

Nu m-am putut abține să nu râd, auzindu-l vorbind astfel despre trufașa ducesă de Merton. Poirot rămase foarte serios.

— Nu ar trebui să râzi. Toate acestea sunt extrem de importante. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă gândesc îndelung.

— Nu văd ce ai putea face în acest caz, am replicat.

Poirot nu-mi dădu nici o atenție.

— Ai observat, Hastings, ce informată era ducesa? Și cât de răzbunătoare este? Era la curent cu toate dovezile împotriva lui Jane Wilkinson.

— În cazul acuzării, dar nu și dovezile în apărarea ei, i-am spus zâmbind.

— Cum de a aflat toate aceste lucruri?

— Jane i-a vorbit ducelui, care i-a povestit apoi mamei sale, am sugerat eu.

— E posibil. Totuși...

Sonera telefonului zbârnâi în acel moment și am ridicat receptorul.

În această conversație, rolul meu se limitează la a răspunde „da” la intervale variate. În final, am pus receptorul jos și m-am întors entuziasmat către Poirot.

— Era Japp. Mai întâi, ești nemaipomenit ca întotdeauna. În al doilea rând, a primit o telegramă din America. În al treilea rând, l-a găsit pe șoferul de taxi. În al patrulea rând, te întreabă dacă ai dori să mergi până acolo și să ascuți mărturia șoferului. Cinci: a repetat că ești un tip nemaipomenit și a spus că a fost convins tot timpul că ideea ta cu bărbatul din umbră avea un dram de adevăr. Am omis să-l informez că tocmai am avut o vizitatoare care este de părere că poliția e coruptă.

— Așadar, Japp e în sfârșit convins, murmură Poirot. E curios că teoria bărbatului misterios se dovedește a fi valabilă tocmai când eram tentat să adopt o altă ipoteză posibilă.

— Care?

— Cea în care motivul asasinatului n-ar avea nici o legătură cu lordul Edgware. Imaginează-ți că cineva o ura de moarte pe Jane Wilkinson, atât de mult încât ar fi făcut astfel încât să fie spânzurată pentru o crimă pe care n-a comis-o. C'est une idée, șa! Oftă... Apoi însuflețindu-se imediat: Haide, Hastings, să mergem să vedem ce mai are de spus Japp!

Capitolul 20

Șoferul de taxi.

L-am găsit pe Japp interogând un bărbat în vârstă, cu o mustață neîngrijită și purtând ochelari, cu o voce răgușită și mieroasă.

— A! Iată-vă! Zise Japp. Totul merge ca pe roate. Cred. Acest bărbat, pe nume Jobson, a luat în mașina sa două persoane din Long Acre în noaptea de 29 iunie.

— Exact, aprobă Jobson. Era o noapte superbă, cu lună... Tânăra doamnă și gentlemanul erau aproape de stația de metrou când mi-au făcut semn.

— Erau în haine de seară?

— Da, domnul în jiletcă albă și doamna în alb cu păsări brodate.

Probabil că ieșeau de la Opera Regală.

— Ce oră era?

— Aproape 11.

— Așa, și ce a urmat?

— Mi-au cerut să-i conduc la Regent Gate și că îmi vor indica ei casa odată ajunși acolo. Și mi-au mai spus să mă grăbesc. Toți oamenii îmi spun asta, de parcă aș avea chef să umblu haihui. Cu cât ajung mai repede la destinație și găsesc o altă cursă, cu atât este mai bine pentru mine. Nu vă gândiți niciodată la asta. Și, țineți minte, că dacă are loc vreun accident, voi sunteți acuzați de conducere periculoasă!

— Treci peste asta, îl întrerupse Japp nerăbdător. N-a fost nici un accident de data aceasta, nu-i așa?

— N... nu, fu de acord bărbatul pe un ton de parcă n-ar fi renunțat așa de ușor la supărarea lui. Nu, trebuie să re-cunosc că nu. Ei bine, am ajuns în Regent Gate... Nu mi-a luat mai mult de șapte minute... Și acolo domnul a bătut în geam și am oprit. Eram cam în față la numărul 8. Domnul și doamna au coborât. Domnul s-a oprit lângă mașină și mi-a spus să aștept. Doamna a traversat strada și a făcut cale întoarsă spre capătul ei, de-a lungul caselor de partea opusă. Domnul a rămas pe trotuar, cu mâinile în buzunare și cu spatele la mine, și s-a uitat după ea. Cam după vreo 5 minute l-am auzit exclamând și s-a îndepărtat și el. M-am uitat după el pentru că n-aveam de gând să fiu păcălit. Mi s-a mai întâmplat și altădată, așa că l-am urmărit cu atenție. A urcat scările unei case de pe partea cealaltă și a intrat.

— Când a deschis ușa, a împins-o?

— Nu, avea o cheie.

— Ce număr avea casa?

— Cred că era 17 sau 19. În fine, mi s-a părut cam ciudat că mi s-a spus să aștept acolo și am continuat să privesc cu atenție. Cinci minute mai târziu, domnul și tânăra doamnă au ieșit împreună, s-au întors la taxi și mi-au spus

să merg înapoi la opera din Covent Garden. M-au oprit puțin înainte de a ajunge acolo și m-au plătit destul de binișor, așa zice. Cu toate că mă așteptam să nu fie a bine... Se pare că mi-au provocat doar necazuri.

— Ești în regulă, zise Japp. Uită-te doar la aceste fotografii, te rog, și spune-mi dacă tânăra doamnă este printre ele.

Îi puse în față vreo jumătate de duzină de fotografii înfățișând femei asemănătoare, cam de același gen. Curios, m-am uitat cu interes peste umărul lui Japp.

— Iată-o, declară Jobson și indică fără ezitare o fotografie a lui Geraldine Marsh în toaletă de seară.

— Ești sigur?

— Foarte sigur. Avea tenul alb și părul negru.

— Și acum bărbatul?

I se arată un alt rând de fotografii.

Bărbatul se uită la ele atent și apoi scutură din cap.

— Nu știu ce să zic... Nu sunt sigur. Oricare din aceștia doi ar putea fi el.

Printre fotografii se afla și una a lui Ronald Marsh, dar Jobson nu o selectă. În schimb, indică alți doi bărbați care nu se deosebeau atât de mult de Marsh.

Jobson plecă și Japp aruncă fotografiile pe masă.

— Nu-i rău. Mi-aș fi dorit să obțin o identificare mai precisă a tânărului lord. N-am reușit să pun mâna decât pe o fotografie mai veche de-a lui, de acum vreo șapte sau opt ani. Aș avea nevoie de o identificare mai bună, dar și-așa cazul este destul de clar. Iată cum dispar câteva alibiuri. Domnule Poirot, foarte isteț din partea dumneavoastră.

Poirot luă un aer modest.

— Când am aflat că domnișoara Geraldine și verișorul său s-au aflat amândoi la operă în seara aceea, m-am gândit că era posibil ca ei să fi petrecut ceva timp împreună într-una din pauze. Bineînțeles că persoanele cu care erau au presupus că nu au părăsit nici o clipă incinta. Dar o pauză de o jumătate de oră este suficientă pentru a ajunge la Regent Gate și a te întoarce la operă. Auzindu-1 pe noul lord Edgware cu câtă siguranță vorbea despre alibiul său, am fost sigur că ceva nu era în regulă.

— Sunteți un tip cam suspicios, nu-i așa? Îi zise Japp cu afecțiune. Ei bine, de data asta ați avut dreptate. Dar nu poți fi prea suspicios într-o lume ca a noastră. Înălțimea Sa este cu siguranță vinovat. Uitați-vă la asta!

Îi întinse o hârtie lui Poirot.

— O telegramă de la New York. Au reușit să ia legătura cu domnișoara Lucie Adams. Scrisoarea pe care o căutam a ajuns la ea tocmai în dimineața aceasta. A refuzat să ne dea originalul, doar dacă ar fi fost absolut necesar, dar a permis ofițerului să facă o copie și să ne-o telegrafieze. Așa că iată-o, și dovezile sunt mai concludente decât ați fi sperat.

Poirot luă telegrama cu foarte mare interes și eu am citit-o peste umărul lui:

Textul scrisorii primite de Lucie Adams, datată 29 iunie, Rosedew Mansions nr. 8, Londra, S. W.3.

Draga mea surioară, Scuză-mă că ți-am scris o scrisoare atât de scurtă săptămâna trecută, dar am fost foarte ocupată. Ei bine, draga mea, am avut un succes răsunător! Articolele din ziar au fost nemaipomenite, sala plină și toată lumea foarte atentă cu mine. Mi-am făcut câțiva prieteni buni aici și la anul mă gândesc să iau un teatru pentru două luni. Scheciul dansatoarei ruse a plăcut foarte mult, la fel și americanca la Paris, însă cred că scenele din hotelul cosmopolit sunt încă favorite. Sunt atât de emoționată încât de-abia mă mai pot concentra asupra a ceea ce îți scriu și îți voi explica imediat de ce, dar mai întâi să-ți descriu ce s-a mai întâmplat. Domnul Hergsheimer, cu obișnuita-i amabilitate, mi-a promis să mă invite la masă pentru a-mi face cunoștință cu Sir Montagu Corner, care ar putea să mă ajute. Alaltăieri-seară, m-am întâlnit cu Jane Wilkinson care s-a arătat entuziasmată de spectacolul meu și de felul cum am imitat-o. Și iată că am ajuns și la motivul scrisorii mele. Trebuie să recunosc că nu o apreciez foarte mult, mai ales și pentru că în ultima vreme am auzit o grămadă de lucruri despre ea de la o persoană în care am încredere și pentru că s-a comportat, după părerea mea, crud și oarecum josnic, dar nu voi intra acum în amănunte. Știi că în realitate e soția lordului Edgware? Am auzit destule și despre el și pot să-ți spun cu siguranță că nici el nu este vreun sfânt. Și-a tratat nepotul, pe căpitanul Marsh despre care ți-am vorbit, într-un mod extrem de rușinos, dându-l efectiv afară din casă și refuzând să-i mai plătească alocația lunară. Mi-a povestit chiar el toate acestea și mi-a părut nespus de rău de el. Mi-a mai zis și că i-a plăcut foarte mult spectacolul meu: „Cred că l-ai păcăli chiar pe însuși lordul Edgware. Ascultă, cât ai vrea să mă ajuți cu un pariu?” Am râs și i-am răspuns: „Pe cât?” Draga mea Lucie, răspunsul său aproape mi-a tăiat respirația: zece mii de dolari. Zece mii de dolari! Gândește-te, și asta doar pentru a ajuta pe cineva să câștige un pariu inocent. „Ei bine, i-am spus, i-aș juca o farsă și regelui la Buckingham Palace, riscând să fiu acuzată de lezmajestate”. Atunci, ne-am pus mințile la lucru și am stabilit detaliile.

Îți voi povesti restul săptămâna viitoare... Fie că am fost descoperită sau nu. În orice caz, Lucie dragă, chiar dacă reușesc sau nu, voi primi cei zece mii de dolari. O, Lucie, surioară dragă, îți dai seama ce va însemna asta pentru noi? Nu mai am timp să-ți spun mai multe, căci trebuie să plec să-mi duc păcăleala la capăt. Multă, multă, multă dragoste, surioară dragă! A ta, Carlotta.

Poirot lăsă foaia pe masă. Scrisoarea îl impresionase, se putea vedea asta.

Japp, în schimb, reacționă complet diferit.

— L-am prins! Strigă el exaltat.

— Da, rosti Poirot cu o voce ciudat de seacă.

Japp îl privi cu curiozitate.

— Ce s-a întâmplat, domnule Poirot?

— Nimic, răspunse. Mărturisesc că nu e chiar așa cum mă așteptam. Doar atât. Poirot arăta foarte nefericit. Dar trebuie să fie așa, își spuse el ca pentru sine. Da! Așa trebuie să fie!

— Bineînțeles că este așa. Ce? Ați spus asta tot timpul!

— Nu, nu. M-ai înțeles greșit.

— Nu spuneți că cineva din umbră o convinsese pe tânăra fată să se implice în această poveste într-un mod cu totul inocent?

— Da, da.

— Și-atunci, ce vreți mai mult?

Poirot oftă și nu mai spuse nimic.

— Sunteți un individ foarte ciudat. Nimic nu vă mulțumește. După părerea mea, am avut noroc că domnișoara Adams a scris scrisoarea asta.

Poirot îi dădu dreptate cu și mai multă vigoare decât arătase până acum.

— Corect, și ucigașul nu a prevăzut asta nici un moment. Când domnișoara Adams a acceptat cei zece mii de dolari, și-a semnat condamnarea la moarte. Asasinul a crezut că și-a luat toate măsurile de precauție și totuși, fără să vrea, ea s-a dovedit mai deșteaptă decât el. Morții vorbesc. Da, uneori mai și vorbesc.

— N-am crezut niciodată că ea a făcut-o din proprie inițiativă, zise Japp fără să roșească.

— Nu, nu, răspunse Poirot absent.

— Ei bine, eu trebuie să mă apuc de treabă.

— Îl veți aresta pe căpitanul Marsh... Vreau să zic pe lordul Edgware?

— De ce nu? Cazul împotriva lui pare dovedit până la ultimul detaliu.

— E adevărat.

— Păreți foarte abătut, domnule Poirot. Adevărul este că vă place să complicați lucrurile. Iată că teoria dumnea-voastră se dovedește corectă, și totuși nu vă mulțumește. Vedeți vreun defect în dovezile pe care le avem?

Poirot înclină capul.

— Dacă domnișoara Marsh a fost complice sau nu, nu știu, zise Japp. Se pare totuși că știa, dacă a mers cu el în Regent Gate de la operă. Dacă nu a fost, de ce a luat-o cu el? În fine, vom afla ce au de spus despre asta.

— Îmi permiteți să fiu de față? Întrebă Poirot cu un aer aproape modest.

— Bineînțeles! Dumneavoastră vă datorez acest deznodământ.

Japp luă telegrama de pe masă.

Am profitat de moment și l-am tras pe Poirot deoparte.

— Ce ai, Poirot?

— Sunt foarte nefericit, Hastings. Totul pare simplu ca bună ziua și chiar mai mult. Dar totuși ceva nu-mi miroase a bine. Într-un fel sau altul, Hastings, ceva ne scapă. Toate faptele se potrivesc, este așa cum mi-am imaginat și totuși, prietene, ceva nu este în regulă.

Mă privi cu un aer lamentabil.

Nu am știut ce să-i răspund ca să-l consolez.

Capitolul 21

Mărturia lui Ronald.

Îmi venea greu să înțeleg atitudinea lui Poirot. Oare nu asta era ceea ce el prezisese tot timpul?

Tot drumul spre Regent Gate, Poirot rămase perplex și gânditor, neacordându-i nici o atenție lui Japp care nu contenea să se felicite singur.

În sfârșit, își reveni din visare cu un oftat.

— În orice caz, murmură el, vom auzi ce are de spus.

— Nimic, dacă are ceva minte, comentă Japp. Destui oameni au contribuit la propria spânzurare pentru că au fost prea dornici să facă o declarație. Și nici nu putem spune că îi avertizăm în legătură cu asta, chiar dacă suntem corecți în totalitate. Însă cu cât sunt mai vinovați, cu atât sunt mai nerăbdători să-ți înșire minciunile pregătite. Nu știu că ar trebui să vorbească mai întâi cu un avocat.

Oftă și continuă:

— Avocații și medicii legiști sunt cei mai mari dușmani ai poliției. De foarte multe ori mi s-a întâmplat să am un caz clar ca lumina zilei dat peste cap de medicul legist, care și-a băgat nasul și a lăsat vinovatul să scape. Pe avocați nu-i poți condamna atât de tare, cred eu. Până la urmă sunt plătiți pentru iscusința cu care interpretează lucrurile în favoarea lor.

Ajunși la Regent Gate, am aflat că cei vizați erau acasă. Familia încă mai lua prânzul. Japp își exprimă dorința de a-i vorbi lordului Edgware între patru ochi, așa că am fost conduși în bibliotecă.

Tânărul ne urmă în câteva minute, cu un zâmbet degajat, care se șterse imediat ce ne văzu chipurile. Buzele i se strânsură.

— Bună ziua, inspectore. Ce se întâmplă?

Japp îi expuse obiectul vizitei în limbajul său obișnuit.

— Aha, deci asta era, zise Ronald.

Își trase un scaun, se așeză și își scoase o țigară.

— Cred, inspectore, că aș vrea să vă fac o mărturisire.

— Cum doriți, milord.

— Știu că e o nebunie din partea mea. Cu toate acestea, o voi face. „Nu am motive să mă tem de adevăr”, parcă așa spun totdeauna eroii din romane, nu-i așa?

Japp nu-i răspunse și continuă să-1 privească pe Ronald fără nici un fel de reacție vizibilă.

— Iată o masă și un scaun la îndemână, continuă tânărul. Ajutorul dumneavoastră poate să se așeze și să stenografeze spusele mele.

Nu cred că Japp era obișnuit să i se pună la dispoziție toate aceste aranjamente cu atâta grijă, și sugestia lordului Edgware fu adoptată imediat.

— Pentru început, spuse tânărul, pentru că nu mi-am pierdut încă rațiunea, îmi închipui că alibiul meu perfect nu mai stă în picioare. Îi scot din cauză pe dragii Dorthheimeri. Șoferul de taxi, nu-i așa?

— Suntem la curent cu toate acțiunile dumneavoastră din acea seară, zise Japp, impassibil.

— Am o admirație foarte mare pentru Scotland Yard. Cu toate acestea, vedeți voi, dacă aș fi plănit cu adevărat o faptă atât de violentă, aș fi luat un

taxi care m-ar fi adus direct în fața casei și l-aș fi pus să mă aștepte? V-ați gândit la asta? A, văd că domnul Poirot a făcut-o.

— Mi-a trecut prin minte, da, răspuse Poirot.

— Nu se comite astfel o crimă premeditată, continuă Ronald. Punându-ți o mustață roșcată și o pereche de ochelari cu ramă de baga și luând o mașină până pe strada următoare și plătindu-1 pe șofer. Luând metrourl? Eh, mai bine mă opresc aici. Avocatul meu, pentru un onorariu de câteva mii de guinee, ar descrie toate astea mai bine decât mine. Bineînțeles, prevăd răspunsul dumneavoastră. Crima a fost un impuls neprevăzut. Iată-mă în taxi, așteptând etc., etc... Și brusc, îmi spun: „Acum, băiete, du-te și fă-o!”

Ei bine, vă voi spune adevărul. Aveam neapărată nevoie de bani. Nu cred că e vreun mister aici. Eram destul de disperat. Trebuia să fac rost de bani până a doua zi sau s-ar fi terminat totul. I-am cerut unchiului meu. Nu mă iubea prea mult, dar am sperat că ține totuși la onoarea numelui său. Bărbații între două vârste fac asta. Însă unchiul meu s-a dovedit mult mai modern în indiferența sa cinică.

Se părea că n-am altceva de făcut decât să suport consecințele cu un zâmbet. Mă bătea gândul să încerc să împrumut de la Dortheimeri, dar știam că n-aveam nici o șansă. Și nu puteam nici să mă căsătoresc cu fiica lor. E prea inteligentă ca să mă accepte. Apoi, din întâmplare, am întâlnit-o pe verișoara mea la operă. Nu o văd prea des, dar a fost întotdeauna drăguță cu mine când locuiam în casă. Din vorbă în vorbă m-am trezit că îi spun de necazurile mele. Auzise oricum și ea ceva de la tatăl ei. Și deodată și-a arătat curajul. Mi-a sugerat să iau perlele ei, care aparținuseră mamei ei.

Tânărul bărbat făcu o pauză. Îmi dădu impresia că în vocea sa se simțea o emoție reală. Sau își juca mai bine rolul decât ne-am fi așteptat.

— Am acceptat oferta acestei copile binecuvântate. Puteam obține pe perle suma de bani de care aveam nevoie și m-am jurat că le voi răscumpăra chiar dacă ar fi însemnat să muncesc pentru asta. Dar perlele erau acasă în Regent Gate. Așa că am decis că cel mai bun lucru de făcut era să mergem și să le luăm. Am sărit într-un taxi și am pornit la drum.

Am oprit mașina pe cealaltă parte a străzii în caz că cineva ar fi auzit taxiul în dreptul ușii. Geraldine a coborât și a traversat strada. Avea cheia cu ea și ar fi intrat neobservată, ar fi luat perlele și mi le-ar fi adus. Nu ne așteptam să se întâlnească însă cu nimeni, cu excepția poate a unui servitor. Domnișoara Carroll, secretara unchiului meu, mergea la culcare de obicei pe la nouă și jumătate. Unchiul meu probabil că se afla în bibliotecă.

Dina a plecat. Am rămas pe trotuar, fumând o țigară. Din când în când mai aruncam câte privire spre casă să văd dacă vine. Și acum, ajung la bucata din istorisirea mea pe care dacă vreți o credeți sau nu. Un bărbat a trecut pe lângă mine pe trotuar. M-am întors să mă uit după el și, spre surpriza mea, a urcat scările casei de la numărul 17, și a intrat. Cel puțin așa mi s-a părut, că era numărul 17, dar trebuie să recunosc că eram la ceva distanță de el. Mi se păru ciudat din două motive: în primul rând, avea o cheie, și, în al doilea rând, mi s-a părut că-l recunosc ca fiind un actor bine-cunoscut.

Eram atât de surprins, încât am decis să văd ce se întâmplă. Din întâmplare, aveam în buzunar cheia casei. O pierdusem sau am crezut că am pierdut-o acum vreo trei ani. Am dat de ea pe neașteptate cu o zi sau două înainte, și intenționeam să i-o înapoiez unchiului meu în acea dimineață. Dar, în focul discuției, am pierdut din vedere acest amănunt. Când m-am schimbat pentru operă, am transferat-o împreună cu celelalte lucruri din buzunar.

Rugându-l pe șoferul de taxi să aștepte, am străbătut cu pași mari trotuarul, am traversat șoseaua, am urcat treptele casei cu numărul 17 și am deschis ușa cu cheia. Holul era pustiu. Nu era nici urmă de vizitator. Am rămas un moment privind în jurul meu, apoi am mers spre ușa biblio-tecii. Poate că bărbatul acela era la unchiul meu și, dacă era așa, ar fi trebuit să aud voci. Am stat în dreptul ușii bibliotecii, dar nu am auzit nimic.

Am simțit brusc că mă comportasem cu adevărat prostește. Bărbatul probabil că intrase într-o altă casă... Cea de alături, poate. Regent Gate este puțin luminat în timpul nopții. M-am simțit ca un idiot. Ce naiba mă făcuse să-l urmăresc pe acel individ nu-mi puteam da seama. Mă adusese până aici și așa fi arătat ca un tâmpit dacă unchiul meu ar fi ieșit brusc din bibliotecă și m-ar fi găsit acolo. Așa fi băgat-o pe Geraldine în necazuri și Dumnezeu cu mila. Toate acestea doar pentru că ceva din ținuta unui bărbat m-a făcut să-mi închipui că făcea ceva necurat. Din fericire, nu m-a văzut nimeni pentru că am ieșit cât de repede am putut.

M-am întors pășind ușor spre ușa de la intrare și, în același moment, Geraldine a coborât scările cu perlele în mână.

A fost foarte surprinsă când m-a văzut acolo, bineînțeles. Am ieșit din casă și apoi i-am explicat ce s-a întâmplat.

Ronald făcu o scurtă pauză.

— Ne-am întors în grabă la operă. Am ajuns acolo tocmai când se ridica cortina. Nimeni n-a bănuțit că am plecat, pentru că, fiind o seară foarte călduroasă, mai multe persoane ieșiseră afară pentru a lua o gură de aer.

Tânărlul se opri iar.

— Știu ce veți spune: de ce nu ne-ai prezentat toate acestea imediat? Dar vă întreb pe dumneavoastră: Dacă ați fi fost în locul meu, cu un motiv evident de a comite crima, ați fi admis așa de ușor că ați fost în casă în noaptea crimei?

Sincer, am dat-o în bară! Chiar dacă am fi fost crezuți, tot ne așteptau o grămadă de probleme pe mine și pe Geraldine. N-aveam nimic de-a face cu crima, nu văzusem nimic, nu auzisem nimic. Am gândit că era evident că mătușica Jane a făcut-o. Și-atunci, de ce m-aș fi pus eu pe tavă? V-am spus despre ceartă și despre datoriile mele pentru că știam că le veți afla oricum și, dacă așa fi încercat să le ascund, așa fi apărut și mai suspect și mi-ați fi analizat alibiul cu mai multă atenție. Așa cum vedeam eu lucrurile, dacă mă lăudam destul cu acestea, v-aș fi făcut să vă gândiți că, în ciuda bravadei mele, totul e în regulă. Dortheimerii erau convinși că n-am părăsit Covent Garden, și faptul că petrecusem una din pauze în compania verișoarei mele nu avea de ce să trezească vreo suspiciune. Și ea putea spune oricând că a fost cu mine și că nu am părăsit clădirea.

— Domnișoara Marsh a fost de acord cu această... Tăinuire?

— Da. Imediat ce am aflat, am sunat-o și am sfătuit-o pentru binele ei să nu pomenească nimic de venirea noastră aici în timpul nopții. Am stabilit că am fost împreună amândoi în timpul ultimei pauze la Covent Garden. Am vorbit puțin în stradă și asta a fost tot. Ea a înțeles și chiar a fost de acord. Adăugă după o scurtă pauză: Știu că nu sună prea bine... Declarând toate acestea de-abia acum. Dar este adevărat tot ce v-am spus. Pot să vă dau chiar numele și adresa celui care mi-a dat banii pe perlele lui Geraldine în dimineața următoare. Și dacă o întrebați și pe ea, va confirma fiecare cuvânt de-al meu.

Se rezemă de spătarul scaunului și îl privi pe Japp care rămăsese impasibil.

— Spuneți că v-ați gândit că Jane Wilkinson a comis crima, lord Edgware? Întrebă Japp.

— Ei bine, nu ați crede același lucru? Mai ales după cele declarate de majordom?

— Ce ne puteți spune despre pariul dumneavoastră cu domnișoara Adams?

— Un pariu cu domnișoara Adams? Vreți să spuneți, Carlotta Adams? Asta ce vrea să-nsemne?

— Negați că i-ați oferit suma de zece mii de dolari pentru a se deghiza în Jane Wilkinson și a merge la unchiul dumneavoastră în acea seară?

Ronald ne privi surprins.

— I-am oferit zece mii de dolari? Prostii! Cineva face glume pe seama dumneavoastră. Nu aveam de unde să-i dau zece mii de dolari. Visați cai verzi pe pereți! Așa spune ea? O, drace! Am uitat! E moartă, nu-i așa?

— Da, răspunse Poirot încet, e moartă.

Ronald ne privi când pe unul, când pe celălalt. Înainte fusese binedispus, dar acum chipul său pălise și în ochi i se citea teama.

— Nu mai înțeleg nimic, răspunse el. V-am spus ade-vărul. Presupun că niciunul dintre dumneavoastră nu mă crede.

Și apoi, spre stupefacția mea, Poirot îi răspunse:

— Ba da. Eu vă cred.

Capitolul 22

Hercule Poirot se comportă ciudat.

Ne aflam în camerele noastre la hotel.

— Ce dracu'.? Am început eu.

Poirot mă întrerupse cu un gest mult mai extravagant decât îl văzusem vreodată făcând. Flutură ambele mâini în aer.

— Te implor, Hastings! Nu acum! Nu acum!

Și își luă pălăria, își trase o palmă peste frunte și ieși valvârtej din cameră. Nu se întorsese încă, când, o oră mai târziu, apărură Japp.

— Omulețul a ieșit? Întrebă el.

La răspunsul meu afirmativ din cap, se așeză și își șterse fruntea cu o batistă. Căldura era înăbușitoare.

— Ce naiba l-a apucat? Ascultă, Hastings, am rămas trăsnit când l-am văzut aplecându-se spre lordul Edgware și spunându-i: „Eu vă cred”. M-am simțit ca într-o melo-dramă romantică. Nu mai înțeleg nimic!

Mă aflu în aceeași situație și i-am împărtășit acest lucru lui Japp.

— Și apoi a părăsit casa în grabă, continuă Japp. Ce ți-a zis după aceea?

— Nimic, am replicat.

— Nimic, nimic?

— Absolut nimic. Când am vrut să-i vorbesc, mi-a oprit vorbele cu un gest. M-am gândit că e mai bine să-l las în pace. Când am ajuns aici, de-abia am apucat să scot o vorbă că a fluturat din mâini, și-a luat pălăria și a ieșit din nou în grabă.

Ne-am uitat unul la altul mirați. Japp își dădu una peste frunte ca și cum își adusesese aminte de ceva.

— Trebuie să fie..., spuse el.

De data aceasta, înclinam să fiu de acord cu el. Japp sugerase deseori că Poirot era ceea ce numea el „țicnit”. În acele cazuri, Japp nu înțelesese pur și simplu unde voia Poirot să ajungă. Acum, mărturisesc că nici eu nu-i puteam înțelege atitudinea. Dacă n-ar fi fost scrântit, atunci cu siguranță era ciudat de schimbător. Iată că i se confirma teoria într-un mod triumfător, și el, în loc să fie mulțumit, începea să se îndoiască de ea.

Era suficient pentru a-i demoraliza și exaspera până și pe cei mai înfocați susținători ai săi. Am scuturat din cap descurajat.

— A fost mereu un tip special, spuse Japp. A avut mereu modul lui deosebit de a privi lucrurile și... Cam ciudat după părerea mea. E un fel de geniu, trebuie să recunosc asta. Dar se spune întotdeauna că geniile sunt foarte aproape de granița nebuniei și o pot trece când nu te aștepti. I-a plăcut mereu să complice lucrurile. Un caz simplu n-a fost niciodată îndeajuns de bun pentru el. Nu, trebuie să-l faci să se frământa. E complet rupt de realitate și joacă un joc pe care numai el îl înțelege. E ca una dintre acele doamne bătrâne care se joacă lent cu răbdarea ta și când nu îi iese așa cum și-a dorit, trișează. Ei bine, cu Poirot e exact invers. Dacă lucrurile ies la iveală prea ușor, el trișează ca să le complice! Asta e părerea mea!

Nu am știut ce să-i răspund. Și eu, la rândul meu, găseam de neînțeles comportamentul lui Poirot și, pentru că mă simțeam foarte atașat de bunul meu prieten, mă îngrijora mai mult decât voiam să o arăt.

Rămăseserăm în tăcere, când Poirot intră în cameră.

Arăta mai calm acum și acest lucru mă bucură nespus.

Își scoase pălăria cu grijă, o puse pe masă împreună cu bastonul și se așeză în fotoliu.

— Iată-te, bunule Japp. Mă bucur. Tocmai mă gândeam că trebuie să te văd cât mai repede posibil.

Japp îl privi fără să-i răspundă. Își dădu seama că acesta era doar începutul discursului, așa că îl așteptă pe Poirot să-și explice purtarea. Ceea ce prietenul meu chiar și făcu, vorbind rar și cu grijă.

— Ascultă-mă, Japp. Ne-am înșelat. Ne-am înșelat complet. Mă doare să o spun, dar am făcut o greșală.

- E în regulă, replică Japp sigur pe el.
- Dar nu este în regulă! Este deplorabil! Mă doare sufletul.
- Nu trebuie să vă frământați pentru acel tânăr. Își merită din plin

soarta.

- Nu el mă neliniștește, ci dumneata.
- Eu? Nu trebuie să vă faceți griji din cauza mea.
- Ba da. Căci, vezi dumneata, cine te-a îndreptat spre această pistă? Hercule Poirot. Mais oui, eu sunt cel care ți-a arătat această cale. Ți-am atras atenția asupra Carlottei Adams, ți-am vorbit de scrisoarea ei către America. Eu sunt cel care ți-a ghidat fiecare pas!

— Aș fi ajuns și singur aici, i-o tăie Japp foarte rece. Sunteți doar cu un pas înaintea mea, asta-i tot.

— Cela ce peut. Dai asta nu mă consolează. Dacă te va afecta... Dacă îți vei pierde prestigiul din cauză că mi-ai ascultat ideile... Îmi voi reproșa asta pentru totdeauna.

Japp părea amuzat. Cred că îi atribuia lui Poirot motive nu foarte curate pentru această purtare. Își imagina că Poirot îl invidia pentru recunoașterea ce-o va primi pentru elucidarea acestei povești.

— E în regulă, zise el către Poirot și îmi făcu cu ochiul. Nu voi uita să fac cunoscut faptul că vă datorez o parte din lauri în această afacere.

— O, dar nu înțelegi nimic. Nu vreau recunoaștere și, mai mult, nici nu vei primi vreuna, căci totul este un adevărat fiasco pentru dumneata și eu, Hercule Poirot, sunt cel care l-a creat.

Japp izbucni în râs dintr-odată, văzând expresia îndure-rată de pe chipul lui Poirot, care se arătă jignit.

— Îmi cer scuze, domnule Poirot, îi spuse el, ștergându-și ochii de lacrimi, dar arătați atât de caraghios în disperarea dumneavoastră. Acum, liniștiți-vă și să uităm de această discuție. Sunt dispus să-mi asum laurii sau dizgrația pentru această afacere. Va face destulă vâvlă, aveți dreptate aici, dar eu mă voi strădui să obțin o con-damnare. Este posibil ca avocatul isteț al lordului să-l facă achitat... Nu știi niciodată la ce să te aștepti de la juriu. Dar chiar și-așa, nu mă va afecta cu nimic. Se va ști că am descoperit adevăratul vinovat chiar dacă nu va fi condamnat. Și dacă, din cine știe ce întâmplare, o apucă pe vreo cameristă isteriile și pretinde că ea l-a omorât, atunci voi accepta situația și nu mă voi plânge că m-ați condus pe un drum greșit. Cred că așa e corect.

Poirot îl privi cu blândețe și tristețe în același timp.

— Ești atât de încrezător... Întotdeauna încrezător! Nu te oprești nici o clipă să te întrebi... Dar oare este așa? Nu te îndoiești niciodată. Nu te gândești niciodată: „E prea ușor să fie așa”!

— Puteți fi sigur de asta! Și din cauza asta, scuzați-mă că mă exprim astfel, o luați pe câmpii de fiecare dată. De ce n-ar trebui să fie ușor? De ce n-ar fi bine dacă un lucru este simplu?

Poirot îl privi, oftă, își aruncă brațele în lături a nepu-tință și scutură din cap.

— C'est fini! Nu voi mai spune un cuvânt.

— Splendid! Îi răspunse Japp cu afecțiune. Acum, să ne întoarcem la oile noastre. Sunteți curios să știți ce am mai făcut?

— Bineînțeles.

— Așadar, am văzut-o pe onorabila Geraldine și povestea ei este întocmai cu cea a lordului. E posibil să fie amândoi complici, dar mă cam îndoiesc. După părerea mea, el a păcălit-o... Ea e și-așa prea drăguță cu el. Când a aflat că el a fost arestat, s-a emoționat profund.

— Adevărat? Și secretara... Domnișoara Carroll?

— Nu a fost prea surprinsă, cred. Cu toate acestea, e doar impresia mea.

— Și perlele? Am întrebat. Această parte a istorisirii e adevărată?

— Foarte. A obținut banii pe ele la prima oră a dimineții următoare. Dar nu cred că acest lucru afectează restul. Bănuiesc că ideea i-a venit brusc când și-a întâlnit verișoara la operă. Era disperat... Iată o cale de ieșire. Cred că se gândise cumva la asta și de aceea păstrase cheia în buzunar. Nu cred că a fost un impuls de moment. Așadar, vorbind cu verișoara sa, vede că implicând-o va obține un plus de siguranță pentru sine. O duce de nas, face aluzie la perle, ea pică în plasă și iată-i la drum. Imediat ce ea a intrat în casă, el a urmărit-o și a mers în bibliotecă. Poate că înălțimea Sa adormise în fotoliu. În orice caz, în două secunde și-a făcut treaba și a ieșit. Nu cred că se aștepta să fie surprins în casă de către tânăra fată, ci se gândise să fie găsit așteptând nerăbdător pe trotuar, lângă taxi. Și nici nu cred că șoferul de taxi ar fi trebuit să-l vadă intrând în casă, ci impresia generală ar fi fost că s-a plimbat de-a lungul străzii, fumând și așteptând-o pe fată. Dacă vă amintiți, taxiul era oprit cu fața în direcția opusă.

Bineînțeles că a doua zi dimineață, a trebuit să împru-mute banii pe colier. Trebuia să pară în continuare că are nevoie de bani. Apoi, aflând de crimă, o sperie pe fată și o convinge să ascundă vizita lor nocturnă. Vor spune că au petrecut acea pauză împreună la operă.

— Și atunci de ce n-au făcut întocmai? Întrebă repede Poirot.

Japp ridică din umeri.

— S-a răzgândit. Sau s-a gândit că verișoara lui nu va fi capabilă să țină secretul. E o ființă cam nevricoasă.

— Da, aprobă Poirot. E o ființă cam nevricoasă.

După o pauză de câteva minute, Poirot reveni:

— Nu ți se pare că ar fi fost mai ușor și mai simplu pentru căpitanul Marsh să plece singur de la operă în tim-pul pauzei? Să fi intrat în liniște cu propria cheie, să-și fi ucis unchiul și apoi să se fi întors la operă... În loc să facă toate acestea cu un taxi așteptând afară și o tânără fată nervoasă, care ar fi putut coborî scările în orice clipă și l-ar fi putut da de gol?

Japp rânji.

— Iată cum dumneavoastră sau eu am fi acționat! Dar noi suntem puțin mai inteligenți decât căpitanul Ronald Marsh.

— Nu sunt așa de sigur. Mi-a dat impresia unui tânăr destul de inteligent.

— Dar nu la fel de inteligent ca Hercule Poirot! Haideți, sunt sigur că asta ați gândit! Râse Japp.

Poirot îl privi rece.

— Și dacă e inocent, de ce a mai convins-o pe tânăra Adams să accepte pariul? Continuă Japp. Poate exista doar un singur motiv pentru această păcăleală... Să-1 protejeze pe adevăratul criminal.

— Aici sunt de acord cu dumneata în întregime.

— Mă bucur că în sfârșit vedem amândoi lucrurile la fel.

— Să fi fost el cel care a vorbit cu domnișoara Adams, medită Poirot. În timp ce, în realitate... Nu, e o prostie!

Apoi, privindu-1 pe Japp, îl întreabă brusc:

— Care e teoria dumitale cu privire la moartea Carlottei Adams?

Japp își drese vocea.

— Înclin să cred că a fost un accident. Recunosc, un accident convenabil, dar nu văd cum el ar fi avut ceva de-a face cu asta. Alibiul lui se confirmă după spectacolul de la operă. S-a aflat la Sobranis cu familia Dorthheimer până aproape de unu noaptea. Carlotta Adams era de mult culcată. Nu, cred că a fost unul dintre acele momente noro-coase pe care le mai au câteodată criminalii. Altfel, dacă nu s-ar fi petrecut accidentul, cred că își făcuse deja planuri cum să o reducă la tăcere. Mai întâi ar fi amenințat-o cu influența pe care o avea ca lord, i-ar fi zis că va fi arestată pentru crimă dacă ar fi spus adevărul. Apoi, ar fi cumpărat-o cu o sumă mare de bani.

— Și nu te miră că..., și Poirot se opri exact în dreptul lui Japp. Și nu te miră că domnișoara Adams ar fi lăsat să fie spânzurată o altă femeie, când mărturia ei ar fi putut să o salveze?

— Jane Wilkinson n-ar fi fost spânzurată. Declarațiile invitaților de la Sir Montagu Corner erau suficiente pentru a-i susține nevinovăția.

— Dar ucigașul nu știa asta. Ar fi trebuit să conteze pe spânzurarea lui Jane Wilkinson și tăcerea Carlottei Adams.

— Vă place să vorbiți, nu-i așa, domnule Poirot? Și mai sunteți convins că Ronald Marsh e un tânăr nevinovat care nu ar face rău nici unei muște. Credeți în povestea lui că un alt bărbat s-a furișat în locuința lordului Edgware?

Poirot ridică din umeri.

— Știți cumva cine pretinde că ar fi acesta?

— Aș putea ghici, probabil.

— El spune că i s-a părut a fi vedeta de cinema, Bryan Martin. Ce spuneți despre asta? Un bărbat care nici măcar nu l-a văzut vreodată pe lordul Edgware.

— Atunci, ar fi foarte curios să-1 vadă cineva pe acest bărbat deschizând ușa cu cheia.

— Ha! Făcu Japp, pe un ton plin de dispreț. Acum, presupun că ați fi foarte surprins să aflați că domnul Bryan Martin nici măcar nu a fost în Londra în acea noapte. A însoțit o tânără doamnă la cină la Molesey și nu s-au întors în Londra decât după miezul nopții.

— Aha! Răspunse Poirot blând. Nu sunt deloc surprins. Tânăra doamnă este și ea actriță?

— Nu. E o tânără proprietară a unui magazin de pălării. De fapt, e chiar prietena domnișoarei Adams, domnișoara Driver. Cred că veți fi de acord cu mine că mărturia sa este de necontestat.

— Nu am pus-o nici o clipă la îndoială, dragul meu prieten.

— De fapt, ești învins și o știi, băiete, zise Japp râzând. Povestea asta vânătoarească s-a dovedit a fi o fantasma-gorie, asta e tot. Nimeni nu a intrat la numărul 17. Și nici în altă casă vecină... Și ce ne arată asta? Că înălțimea Sa este un mincinos!

Poirot clătină trist din cap.

Japp se ridică în picioare, foarte mulțumit de sine.

— Haide, e totul în regulă acum.

— Cine e „D, Paris, noiembrie”?

Japp dădu din umeri.

— Poveste veche, presupun. Nu poate o fată să păstreze un suvenir de acum șase luni, care nu are nici o legătură cu crima? Trebuie să știm când să ne oprim, domnule Poirot!

— Acum șase luni, murmură Poirot, cu o strălucire în ochi. Dieu, que je suis bête!

— Ce spune? Mă întrebă Japp.

Poirot se ridică și îl împunse pe Japp cu degetul în piept.

— Ascultă! De ce servitoarea domnișoarei Adams nu a recunoscut această cutie? De ce domnișoara Driver nu a recunoscut-o nici ea?

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Pentru că e nouă! Tocmai ce a primit-o. Paris, noiembrie... Perfect... Mă îndoiesc ca data de pe cutie să invoce vreo amintire. Pentru că i-a fost oferită de-abia acum, și nu atunci. Doar ce a fost cumpărată! Investighează asta, te implor, bunul meu Japp. Este cu siguranță un indiciu. Nu cred că a fost cumpărată de aici, ci din străinătate. Probabil de la Paris. Dacă ar fi fost cumpărată de aici, cu siguranță că vreun bijutier ar fi recunoscut asta, pentru că a fost fotografiată și a apărut în toate ziarele. Da, da, Paris. Sau vreun alt oraș din străinătate, dar sunt mai mult ca sigur că este vorba de Paris. Te implor, Japp, interesează-te despre asta, pune întrebări. Vreau să aflu... Nici nu-ți poți închipui cât de mult... Cine este acest misterios D.

— Nu văd cu ce ar strica, îi răspunse Japp binevoitor. Nu pot să spun că mă încântă ideea, dar voi face tot ce pot. Cu cât știm mai multe, cu atât mai bine.

Și se îndepărtă vesel.

Capitolul 23

Scrisoarea

— Acum, făcu Poirot, să mergem să mâncăm. Mă luă de braț și îmi zâmbi. Dragul meu, am speranțe! Îmi explică el.

Eram fericit să-l văd revenit la normal, cu toate că nu eram mai puțin convins de vinovăția tânărului Ronald. Mi-am închipuit că și Poirot însuși împărtășea aceeași părere, după ce ascultase argumentele lui Japp, iar

căutarea cumpărătorului cutiei era, probabil, o ultimă încercare de a salva aparențele.

Așadar, ne-am îndreptat spre restaurant să luăm prânzul împreună ca doi prieteni.

Spre surprinderea mea, la o masă din celălalt capăt al sălii, i-am văzut pe Bryan Martin și pe Jenny Driver luând masa împreună. Amintindu-mi de vorbele lui Japp, am bănuț că între ei ar fi o posibilă legătură amoroasă.

Ne văzură imediat și Jenny ne făcu semn cu mâna.

Când am ajuns la cafea, Jenny își părăsi însoțitorul și se apropie de masa noastră. Arăta la fel de plină de viață ca întotdeauna.

— Pot să mă așez un minut lângă dumneavoastră, domnule Poirot?

— Bineînțeles, domnișoară. Sunt încântat să vă revăd. Domnul Martin ni se va alătura și el?

— L-am rugat să mă aștepte pentru că vreau să vă vorbesc despre Carlotta.

— Vă ascult, mademoiselle.

— Dorești să aflați dacă avea vreo preferință pentru vreun bărbat, nu-i așa?

— Da, da.

— Ei bine, m-am tot gândit. Uneori, nu-ți vine imediat în minte, așa că trebuie să meditezi la ceea ce s-a întâmplat, să-ți amintești cuvinte sau fraze cărora nu le-ai dat prea multă importanță la momentul respectiv. Exact asta am făcut și, amintindu-mi întocmai cuvintele ei, am ajuns la o oarecare concluzie.

— Continuați, mademoiselle.

— Cred că bărbatul la care ținea... Sau începea să țină... Era Ronald Marsh... Știți, cel care tocmai a moștenit titlul.

— Și ce vă face să credeți asta, mademoiselle?

— Păi, unul dintre motive ar fi că, într-una din zile, vorbind la modul foarte general, Carlotta mi-a povestit despre un bărbat cam ghinionist și cum acest lucru i-ar putea afecta caracterul. A spus ceva de genul că acel bărbat ar putea fi un om de treabă și totuși, din cauza acestor circumstanțe, s-ar putea să-și piardă capul. O întreagă teorie despre cum, bietul de el, oropsit de societate, începe prin a face și el rău. Și, după cum știți, este primul lucru pe care și-l spune o femeie pentru a justifica purtarea unui bărbat de care începe să se îndrăgostească. Am auzit placa aceasta de atâtea ori! Carlotta era foarte inteligentă și totuși venea acum cu această poveste de parcă de-abia acum scosese capul în lume. Așa că mi-am spus: „Hei, ceva nu este în regulă”. Nu a menționat nici un nume... V-am spus, discuția a fost foarte generală. Dar, aproape imediat, a început să vorbească despre Ronald Marsh și despre cât de rău a fost tratat. N-am făcut legătura atunci, datorită manierei sale impersonale și degajate cu care a prezentat lucrurile. Dar acum... Încep să mă întreb. Bănuiesc că se referea la Ronald. Dumneavoastră ce credeți, domnule Poirot? Încheie ea și îl privi pe Poirot în ochi.

— Cred, mademoiselle, că mi-ați oferit, poate, o informație foarte prețioasă.

— Bun așa! Îi răspunse ea și bătu din palme.

Poirot o privi cu simpatie.

— Poate nu ați aflat, dar... Domnul despre care tocmai ați vorbit, Ronald Marsh... Lordul Edgware... Tocmai a fost arestat.

— O, și Jenny îl privi surprinsă. Atunci concluzia la care am ajuns e cam tardivă.

— Niciodată nu-i prea târziu, zise Poirot. Nu pentru mine, dacă înțelegeți. Vă mulțumesc, mademoiselle.

Tânăra ne părăsi și se întoarse la Bryan Martin.

— Iată, Poirot, am comentat. Asta îți zdruncină cu siguranță ideile.

— Nicidecum, Hastings. Din contră... Le întărește.

În ciuda acestei afirmații curajoase, eram de părere în sinea mea că Poirot începea să piardă din teren.

În zilele ce urmară, nu menționează nici un cuvânt despre cazul lordului Edgware. Dacă aminteam de el, îmi răs-pundea monosilabic și fără interes. Cu alte cuvinte, se spală pe mâini de întreaga poveste. Indiferent ce îi trecuse prin mintea-i fantastică referitor la acest asasinat, se văzuse în ipostaza de a recunoaște că greșise și că prima sa teorie despre acest caz fusese cea corectă, Ronald Marsh fiind adevăratul vinovat. Însă, fiind vorba despre Poirot, nu putea recunoaște deschis că așa stăteau lucrurile și, astfel, pretinse că și-a pierdut interesul.

Cam asta era părerea mea privind atitudinea lui Poirot. Păru depășit de situație, nu arată nici un interes pentru acțiunile poliției care, în orice caz, erau doar o pură formalitate. Se ocupă de alte cazuri și, așa cum v-am spus, nu arăta nici un interes atunci când se făcea și cea mai mică mențiune la acest subiect.

Cam la două săptămâni după evenimentele descrise în capitolul anterior, mi-am dat seama că interpretarea mea privind atitudinea lui Poirot fusese cu totul greșită.

Era dimineață, cam pe la micul dejun. Lângă farfuria lui Poirot se adunaseră ca de obicei o grămadă de scrisori. Le sortă cu degete agile și, cu o exclamație bruscă de satisfacție, luă o scrisoare cu un timbru american pe plic și se grăbi să o deschidă.

L-am privit cu mare interes, căci părea foarte mulțumit de ceea ce primise. Plicul conținea o scrisoare și un pachet destul de gros.

Poirot citi scrisoarea de la un capăt la altul de vreo două ori, apoi mă privi:

— Ai vrea să vezi despre ce e vorba, Hastings? I-am luat scrisoarea din mână și am citit următoarele:

Dragă domnule Poirot, Am fost foarte mișcată de scrisoarea dumneavoastră, în ultima vreme, am fost atât de tulburată de tot ceea ce s-a întâmplat. În plus, pe lângă durerea mea, am suferit atât de mult la auzul tuturor insinuărilor puse pe seama Carlotei... Cea mai dragă, scumpă soră pe care și-ar dori-o vreodată cineva. Nu, domnule Poirot, Carlotta nu lua nici un fel de drog! Sunt sigură de asta pentru că avea oroare de ele. Am auzit-o deseori afirmând acest lucru. Și dacă a jucat vreun rol în moartea aceluia biet

om, a fost complet inocent din partea ei și, cu siguranță, scrisoarea ei către mine o dovedește în întregime. Vă trimit originalul scrisorii la rugămintea dumneavoastră. Mă doare nespun să mă despart de ultima ei scrisoare, dar știu că veți avea grija de ea și mi-o veți înapoia. Și dacă vă va ajuta să clarificați misterul morții ei, așa cum afirmați... Atunci, bineînțeles că trebuie să ajungă la dumneavoastră.

M-ați întrebat dacă nu cumva Carlotta a menționat în scrisorile ei pe cineva în mod deosebit. Ei bine, mi-a scris despre multe persoane, bineînțeles, dar nimeni în mod special. Cei despre care mi-a povestit mai des au fost Bryan Martin, pe care l-a cunoscut cu ani în urmă, o tânără pe nume Jenny Driver și un oarecare căpitan Ronald Marsh.

Mi-aș dori să vă pot spune mai multe. Mi-ați scris cu atâta blândețe și înțelegere și mi-ați dat impresia că înțelegeți ce ne lega pe mine și pe Carlotta.

Cu multă recunoștință, Lucie Adams.

P. S. Un inspector de poliție tocmai a trecut pe la mine să-mi ceară scrisoarea Carlotei. I-am răspuns că v-am expedit-o dumneavoastră. Bineînțeles, nu era adevărat, dar am simțit că, într-un fel sau altul, este mai bine ca scrisoarea să ajungă mai întâi la dumneavoastră. Se pare că Scotland Yardul are nevoie de ea ca probă la dosar pentru a dovedi vinovăția ucigașului. Vă rog să le-o înmânați dumneavoastră. Dar, vă rog, faceți tot posibilul să o pot primi înapoi cândva. Vedeți dumneavoastră, sunt ultimele cuvinte ale Carlotei către mine.

— Deci până la urmă i-ai scris personal? Am remarcat, lăsând scrisoarea pe masă. De ce ai făcut asta, Poirot? Și de ce ai cerut originalul scrisorii?

Poirot se aplecă gânditor peste foile de hârtie incluse în plicul trimis de Lucie Adams.

— Sincer, n-aș putea spune de ce, Hastings... Decât că poate am sperat că originalul ar putea explica inexplicabilul.

— Nu văd ce ar putea arăta în plus textul acelei scrisori. Carlotta Adams a dat scrisoarea cameristei sale pentru a o duce la poștă. Nu e nici o șmecherie în asta. Și, cu siguranță, nu-i altceva decât o scrisoare ca oricare alta.

Poirot suspină.

— Știu, știu și tocmai de aceea mă intrigă. Pentru că, Hastings, așa cum am citit-o noi atunci, această scrisoare este imposibilă.

— Prostii!

— Nu, nu. Vezi tu, așa cum am gândit eu, unele lucruri trebuie să se întâmple... Pentru că se leagă unele de altele conform unei metode și unei ordini într-o manieră firească. Dar apoi, vine această scrisoare și este în dezacord complet cu toate celelalte lucruri. Și-atunci, cine greșește? Hercule Poirot sau scrisoarea?

— Nu crezi că, poate, de data aceasta ar putea fi Hercule Poirot? I-am sugerat eu cât mai delicat posibil.

Poirot îmi aruncă o privire plină de reproș.

— M-am înșelat și eu de câteva ori... Dar nu și de data aceasta. Este evident că, întrucât scrisoarea pare imposibilă, atunci este imposibilă. Ceva ne scapă cu privire la această scrisoare. Și vreau să descopăr ce anume.

Și își relua analiza epistolei în cauză, înarmându-se cu un mic microscop portabil.

După ce termină examinarea atentă a fiecărei pagini în parte, mi le înmână și mie. Bineînțeles că nu am putut găsi nimic nelalocul lui. Scrisul era ferm și lizibil și reproducea cuvânt cu cuvânt ceea ce citisem deja în copia telegrafiată din America.

Poirot oftă adânc.

— Nu văd nimic contrafăcut aici... Nu, e același scris peste tot. Și totuși, așa cum ți-am spus, este imposibil...

Se întrerupse. Îmi ceru filele cu un gest de nerăbdare. I le-am dat înapoi, și le parcurse încă o dată cu mare atenție.

Deodată, scoase un strigăt.

Mă îndepărtasem de masă și, în picioare, mă delectam cu priveliștea din dreptul ferestrei noastre. La auzul strigătului lui, m-am întors repede spre el.

Poirot tremura pur și simplu de emoție. Ochii căpăta-seră o nuanță de un verde puternic. Cu degetul tremurând, îmi arăta ceva în scrisoare.

— Uite, Hastings! Uită-te aici... Repede... Vino să vezi!

Am fugit spre el. În fața lui, pe masă, se afla una dintre paginile scrisorii. Însă nu vedeam nimic neobișnuit la ea.

— Nu vezi nimic? Toate celelalte pagini au marginile drepte... Sunt foi simple. În timp ce aceasta... Vezi... Una din margini este inegală... A fost ruptă. Acum, înțelegi ce vreau să spun? Aceasta pagina a fost dublă, și, astfel, dacă înțelegi, lipsește o pagină din scrisoare.

L-am privit tâmpit, cu siguranță.

— Dar cum așa? Ar avea sens...

— Da, da, are sens. Și iată unde intră în scenă ingeniozitatea ideii.

Citește și vei vedea.

Cred că nu pot face aici mai mult decât să reproduc facsimilul paginii în chestiune.

Mi-a spus: „Cred că l-ai păcăli chiar pe însuși lordul Edgware. Ascultă, cât ai vrea să mă ajuți cu un pariu?”

Am râs și i-am răspuns: „Pe cât?”

Draga mea Lucie, răspunsul său aproape mi-a tăiat respirația:

Zece mii de dolari!

— Realizezi, acum? Întrebă Poirot. Scrisoarea e între-ruptă acolo unde e vorba de căpitanul Marsh. Îi deplânge situația și apoi spune: „l-a plăcut spectacolul meu foarte mult”. Apoi, pe pagina următoare continuă: „El mi-a zis...”. Dar, dragul meu, o pagină lipsește. Persoana care „a zis” poate să nu fie aceeași cu cea din pagina precedentă. De fapt, nici nu este cel din pagina anterioară. Este vorba despre cu totul alt bărbat care a propus păcăleala. Vezi, nicăieri după aceea nu mai este menționat numele lui. A! C'est épatant! I într-un fel sau altul, ucigașul nostru a descoperit scrisoarea care-l dădea de

gol. Fără îndoială că inițial s-a gândit să o distrugă, dar, apoi, citind-o, descoperă un mijloc mai ingenios de a se salva. Îndepăr-tează una dintre pagini și scrisoarea capătă astfel un alt sens și face să cadă bănuiala pe alt bărbat... Un bărbat care de asemenea are motive să-1 vrea mort pe lordul Edgware. Ah! Este un dar! O mică răsplată! A rupt pagina și a pus scrisoarea la loc în plic.

L-am privit pe Poirot cu admirație. Nu eram perfect convins de adevărul spuselor lui. După părerea mea, Carlotta putea să se folosească de o jumătate de foaie deja ruptă. Dar Poirot era atât de transfigurat de bucurie încât, pur și simplu, n-am avut inima să-i sugerez această posibilitate. Până la urmă, cine știe, poate că avea dreptate.

M-am hazardat totuși să-i atrag atenția asupra uneia sau mai multor obiecții la teoria sa.

— Dar cum a pus asasinul, oricine ar fi el, mâna pe scrisoare? Domnișoara Adams a scos-o direct din poșetă și i-a dat-o personal cameristei pentru a o pune la poștă. Cel puțin, așa a afirmat camerista.

— Atunci, trebuie să presupunem două lucruri: fie camerista minte, fie, în cursul acelei seri, Carlotta Adams s-a întâlnit cu ucigașul.

Am încuviințat din cap.

— Cred că cea mai probabilă este ultima variantă. Încă nu știm unde și-a petrecut timpul Carlotta Adams între momentul în care a părăsit apartamentul și ora nouă seara când și-a lăsat valiza la gara Euston. În tot timpul acesta, sunt convins că s-a întâlnit cu ucigașul într-un loc stabilit dinainte... Poate că au luat masa împreună și el i-a dat ultimele indicații. În ceea ce privește scrisoarea, nu știm cu exactitate ceea ce s-a întâmplat și putem face doar pre-supuneri. Poate că o avea în mână pentru a o pune la cutia poștală și a pus-o pe masă la restaurant. El, văzând adresa, a mirosit un posibil pericol și a luat pe nesimțire plicul, s-a scuzat pentru câteva minute, a citit scrisoarea, a rupt pagina și a repus-o pe masă la întoarcere sau i-a dat-o la plecare pretinzând că i-a căzut. Detaliile exacte ale modului în care s-au petrecut lucrurile nu contează atât de mult, dar două lucruri sunt foarte clare. Carlotta Adams s-a întâlnit cu ucigașul în acea seară fie înainte de asasinarea lordului Edgware, fie după aceea, pentru că au avut suficient timp să se vadă și după ce ea a părăsit Corner House. Am o mică bănuială - cu toate că e foarte posibil să mă înșel - că ucigașul i-a dat cadou cutia aurită... Poate ca un suvenir al primei lor întâlniri. Și dacă este așa, atunci numele ucigașului începe cu litera D.

— Nu văd ce caută aici cutiuța aurită.

— Ascultă-mă, Hastings. Carlotta Adams nu folosea veronal. Lucie Adams o afirmă și eu înclin să cred același lucru. Această tânără persoană cu privirea ageră și plină de sănătate nu arăta în nici un fel că ar fi căzut pradă acestui viciu. Niciunul dintre prietenii ei și nici camerista nu au recunoscut cutia. Și atunci de ce a fost găsită în posesia ei după moarte? Oare pentru a lăsa impresia că lua veronal și asta de ceva timp... Adică de cel puțin șase luni. Să pre-supunem că 1-a văzut pe criminal, după crimă, timp de câteva minute. Au băut ceva împreună pentru a sărbători reușita planului lor. Și, în

paharul tinerei femei, el a pus o doză suficientă de veronal pentru a se asigura că ea n-o să se mai trezească a doua zi dimineată.

— Oribil! Am comentat și mă străbătu un fior.

— Da, nu e ceva prea plăcut, replică Poirot sec.

— Îi vei povesti toate astea lui Japp? Am întrebat după câteva minute.

— Nu încă. Ce i-aș putea spune? Acest excelent Japp ar considera această ipoteză o altă nebunie de-a mea. Ha, tânăra femeie a scris pe o foaie de hârtie deja ruptă! Asta-i tot!

Am fixat podeaua cu o privire vinovată.

— Ce-aș putea să-i răspund? Nimic. E doar un eveni-ment posibil. Știu doar că ea nu a scris din întâmplare pe o hârtie deja ruptă pentru că este necesar ca lucrurile să se fi petrecut astfel. Făcu o pauză, cu o expresie visătoare pe chip. Gândește-te și tu, Hastings, dacă acel bărbat ar fi avut vreun pic de minte, ar fi tăiat pagina în loc s-o rupă. Și astfel, noi n-am fi observat nimic!

— De unde deducem că este un individ cam neglijent, am făcut eu zâmbind.

— Nicidecum. E posibil să se fi grăbit. După cum vezi, este ruptă fără prea mare atenție. O, cu siguranță că a fost presat de timp. Adăugă, după câteva minute de gândire: Sper că ai remarcat un lucru. Acest bărbat... Acest D... trebuie să aibă un foarte bun alibi pentru acea seară.

— Nu văd cum ar fi putut avea vreun alibi dacă și-a petrecut întâi timpul la Regent Gate, pentru a comite crima, și apoi în compania Carlottei Adams.

— Exact, zise Poirot. Este ceea ce am vrut să spun. Are nevoie disperată de un alibi și astfel, fără îndoială că și-a pregătit unul. Și încă ceva: Oare numele lui începe într-adevăr cu litera D? Sau D-ul vine de la un nume de alint cunoscut doar de ea? Făcu iar o pauză și continuă apoi cu o voce joasă: Un bărbat a cărui inițială sau poreclă începe cu D. Hastings, trebuie să-1 găsim! Da, trebuie să aflăm cine este!

Capitolul 24

Vesti de la Paris.

A doua zi, am primit o vizită neașteptată.

Ne fu anunțată Geraldine Marsh.

Poirot o întâmpină și îi oferi un scaun tinerei fete ai cărei ochi încercănași păreau mai întunecași ca niciodată și trădau nopți de insomnie. Îmi păru rău de ea, văzându-i trăsăturile poate prea palide și obosite, pentru cineva atât de tânăr... Puțin mai în vârstă decât, în fine, un copil.

— Domnule Poirot, am venit să vă văd pentru că pur și simplu nu știu ce să mai cred. Sunt atât de îngrijorată și tulburată!

— Vă ascult, mademoiselle.

Răspunsul lui Poirot arăta multă compasiune pentru situația ei.

— Ronald mi-a repetat cuvintele dumneavoastră din acea zi. Mă refer la ziua îngrozitoare a arestării sale, explică tânăra cu un tremur. Mi-a spus că ați venit la el dintr-odată, tocmai când terminase de relatat acea istorie de

necrezut și ați afirmat că dumneavoastră îl credeți. E adevărat, domnule Poirot?

— E adevărat, mademoiselle. Exact asta am spus.

— Știu asta, însă ceea ce vreau să aflu nu este dacă aceștea sunt exact cuvintele dumneavoastră, ci dacă într-adevăr așa și gândiți. Adică, credeți în povestea lui?

Arăta foarte tulburată, aplecată înspre Poirot, cu mâinile împreunate.

— Am exprimat ceea ce am gândit, mademoiselle, răspuse Poirot încet. Nu cred că verișorul dumneavoastră 1-a ucis pe lordul Edgware.

Un pic de culoare apăru în obrajii tinerei și ochii i se deschiseră larg.

— Oh! Atunci credeți că altcineva 1-a ucis?

— Evidemment, domnișoară.

Poirot zâmbi.

— Sunt prostuță. Mă exprim aiurea. Ce vreau să spun este... Știți cine ar putea fi?

Și, spunând acestea, tânăra se apropie de Poirot cu evidentă nerăbdare.

— Am micile mele idei, normal... Sau, mai bine zis, bănuielile mele.

— Îmi puteți spune? Vă rog... Vă rog din suflet!

Poirot scutură din cap.

— Nu ar fi corect din partea mea.

— Atunci sunteți aproape sigur de identitatea criminalului?

Poirot refuză să spună mai multe.

— Dacă mi-ați da măcar un indiciu, își pledă tânăra cauza, m-aș simți mai bine. Poate, cine știe, aș putea să vă ajut. Da, serios, v-aș putea da o mână de ajutor!

Argumentul ei era foarte dezarmant, însă Poirot rămase impasibil.

— Ducesa de Merton încă e convinsă că a fost mama mea vitregă, reluă tânăra gânditoare și aruncă o privire întrebătoare spre Poirot care nu avu nici o reacție. Dar, personal, mă îndoiesc.

— Ce părere aveți despre ea? Despre mama dumneavoastră vitregă?

— O cunosc prea puțin. Eram la școală în Paris când tatăl meu s-a căsătorit cu ea. Când m-am întors acasă, s-a arătat destul de amabilă. Mi-a dat impresia că ar fi cam aiurită și... Cam interesată.

Poirot aprobă cu un semn al capului.

— Ați vorbit adineaori de ducesa de Merton. O vedeți des?

— Da. A fost foarte amabilă cu mine. Am petrecut mult timp împreună în aceste ultime două săptămâni. A fost o perioadă îngrozitoare... cu toate bârfele, reporterii, Ronald în închisoare și restul. Simt că nu am nici un prieten adevărat. Dar ducesa a fost minunată și el a fost foarte drăguț de asemenea... Adică fiul ei.

— Vă place de el?

— Îl găsesc timid. Rigid și cu un caracter mai degrabă dificil. Dar mama sa vorbește foarte mult despre el, așa că simt deja că îl cunosc destul de bine.

— Înțeleg. Spuneți-mi, mademoiselle, țineți mult la vărul dumneavoastră?

— La Ronald? Bineînțeles! El... Nu ne-am văzut prea mult în ultimii doi ani... Dar înainte, când locuiam în aceeași casă, am crezut întotdeauna că este minunat. Glumea tot timpul și scornea tot felul de nebunii. O, în casa tristă în care trăiam, schimba complet lucrurile.

Poirot încuviință din cap cu simpatie, însă continuă cu o remarcă tăioasă, care mă surprinse prin cruzimea ei.

— Înseamnă că nu vreți să-l vedeți spânzurat, nu-i așa?

Fata tresări violent.

— Nu, nu. Așa ceva nu! O, de-ar fi ea vinovata... Mama mea vitrega. Trebuie să fie ea. Ducesa spune că așa este.

— Ah! Făcu Poirot, ce bine ar fi fost dacă ar fi rămas în taxi căpitanul Marsh, nu-i așa?

— Da... Adică, ce vreți să spuneți? Ridică din sprânceană. Nu înțeleg.

— Dacă nu l-ar fi urmărit pe acel bărbat în casă. Apropo, n-ați auzit intrând nici o persoană?

— Nu, n-am auzit nici un zgomot.

— Ce-ați făcut când ați ajuns în casă?

— Am fugit direct în camera mea... Pentru a-mi lua perlele.

— Bineînțeles. V-a trebuit ceva timp ca să le găsiți.

— Da. Nu am găsit imediat cheia de la cutia cu bijuterii.

— Așa se întâmplă de obicei. Cu cât e mai mare graba, cu atât mai greu găsești ceea ce cauți. A trecut ceva timp până ați coborât, și apoi... V-ați găsit vărul în hol?

— Da, venea dinspre bibliotecă.

Tânăra își umezi buzele.

— Înțeleg. V-a cam speriat.

— Da, așa a fost. M-a cam surprins.

Îi aruncă lui Poirot o privire recunoscătoare pentru tonul lui înțelegător.

— Mi se pare normal.

— Ronnie mi-a spus din spatele meu: „Hei, Dina, le-ai luat?” Și eu am sărit cât colo.

— Da, replică Poirot cu blândețe. Cum v-am spus înain-te, e păcat că vărul dumneavoastră nu a rămas afară. Atunci, șoferul de taxi ar fi putut să jure că el nu a intrat nici o clipă în casă.

Tânăra încuviință din cap și începu să plângă fără oprire. Se ridică și Poirot îi luă mâna.

— Vreți să-i salvez viața, nu-i așa?

— O! Da, domnule Poirot. Vă implor! Nici nu știți...

Se opri, încercând să se controleze, frământându-și mâinile.

— Mademoiselle, îi spuse Poirot cu o voce caldă, viața nu a fost prea blândă cu dumneavoastră. Vă înțeleg perfect, știu, nu v-a fost ușor. Hastings, fii bun și cheamă un taxi pentru domnișoara.

Am condus-o pe tânăra fată și m-am asigurat că urcă într-un taxi. Se liniștise deja și îmi mulțumi cu multă grijă.

L-am regăsit pe Poirot plimbându-se în cameră, încruntat. Nu arăta prea fericit și m-am bucurat când am auzit soneria telefonului, sperând să-i mai distragă atenția puțin.

— Cine e la telefon? A! Tu ești, Japp. Bonjour; mon ami!

— Ce are de spus? Am întrebat, apropiindu-mă de telefon.

În sfârșit, după un șir de exclamații, Poirot vorbi:

— Și, cine a comandat-o? Știu?

Oricare a fost răspunsul, nu era ceea ce aștepta Poirot, căci chipul îi luă o expresie ridicolă.

— Ești sigur?

— Nu, doar mă surprinde un pic, asta-i tot.

— Da, trebuie să-mi revizuiesc teoria.

— Comment?

— În orice caz, am avut dreptate. Da, un detaliu, așa cum spui tu.

— Nu, rămân la părerea mea. Te-aș ruga să continui să te interesezi pe la restaurantele din vecinătatea Regent Gate și Euston, Tottenham Court Road și, probabil, Oxford Street.

— Da, un bărbat și o femeie. Și chiar pe lângă Strand, puțin înainte de miezul nopții. Comment?

— Da, știu că Ronald Marsh era cu familia Dortheimer. Dar mai sunt și alți oameni pe lume pe lângă căpitanul Marsh.

— Nu se cuvine să mă faci încăpățânat. În orice caz, fă-mi plăcerea de data aceasta, te implor.

Puse jos receptorul.

— Ei bine? L-am întrebat cu nerăbdare.

— Oare e bine? Mă întreb... Hastings, cutia aurită a fost cumpărată de la Paris. A fost comandată în scris la o binecunoscută firmă din Paris, specializată în acest gen de articole. Se pare că scrisoarea a venit din partea unei așa-zise Lady Ackerley... Constance Ackerley, așa s-a semnat. Bineînțeles că nu există nici o Constance Ackerley. Scrisoarea a ajuns cu două zile înainte de asasinat și se cerea în ea gravarea în rubine a inițialelor (se presupune) semnatarei și a inscripției din interior. A fost o comandă urgentă, livrarea trebuind făcută a doua zi. Asta înseamnă cu o zi înainte de crimă.

— Și a fost livrată?

— Da, cutia a fost livrată la momentul indicat și plătită în bancnote.

— Și cine a ridicat cutia? Am întrebat agitat, simțindu-mă de parcă nu mai ajungeam odată la capăt.

— O femeie, Hastings.

— O femeie? Am spus surprins.

— Mais oui. O femeie, de statură mică, între două vârste și purtând pince-nez.

Complet stupefiați, ne-am uitat unul la altul.

Capitolul 25

O masă mondenă.

Cred parcă, nu mai sunt sigur, că a doua zi am fost invitați la masă la familia Widburn, la hotelul Claridge.

Nici eu și nici Poirot nu eram prea nerăbdători să mergem. Era de fapt cam a șasea invitație pe care o primeam. Doamna Widburn era o femeie tenace și îi plăceau la nebunie celebritățile. Fără a se lăsa descurajată de refuzurile noastre, ne propuse într-un final o dată pe care nu am putut să o evităm și, într-o asemenea situație, cu cât mergeam mai devreme, cu atât scăpăm mai repede.

Poirot devenise foarte necomunicativ după primirea veștilor de la Paris și la remarcile mele cu privire la acest subiect îmi răspundea mereu la fel.

— E ceva ce-mi scapă.

Și, de câteva ori, repetase ca pentru sine:

— Pince-nez. Pince-nez la Paris. Pince-nez în poșeta Carlotei Adams.

M-am simțit într-adevăr bucuros de această invitație la masă, care ne-ar mai fi distras puțin de la gândurile noastre.

Tânărul Donald Ross era și el aici și veni spre mine și mă salută vesel. Erau mai mulți bărbați decât femei, așa că fusese plasat lângă mine la masă.

Jane Wilkinson era așezată aproape în fața noastră și, lângă ea, între ea și doamna Widburn, se afla ducele de Merton.

Mi se păru... Și poate fu doar impresia mea... Că ducele arăta cam stânjenit. Compania în care se găsea era, îmi imaginez, prea puțin pe gustul său. Era un tânăr bărbat foarte conservator și cumva reacționar, genul de persoană care pare picată direct din Evul Mediu prin cine știe ce greșală regretabilă. Pasiunea sa pentru prea moderna Jane Wilkinson părea una dintre acele glume macabre pe care le mai joacă din când în când natura.

Admirând eu însumi frumusețea lui Jane și farmecul cu care vocea ei răgușită pronunța fiecare silabă, nu mă surprindea deloc capitularea ducelui. Însă vine și momentul în care frumusețea întruchipată și vocea ametoare devin ceva obișnuit și încetează să mai exercite aceeași fascinație. Îmi trecu prin minte că poate chiar acum o rază de bun-simț începuse să împrăștie ceața influenței acestei doamne. Și ceea ce mă făcu să gândesc asta fu o remarcă întâmplătoare a lui Jane, de fapt mai degrabă o gafă de-a ei.

Cineva... Nu mai știi cine... menționează expresia „judecata lui Paris” și, imediat, se auzi vocea încântătoare a lui Jane.

— Paris? Spuse ea. Dar, în zilele noastre, Parisul nu mai dă deloc tonul! Londra și New Yorkul sunt importante acum.

Și cum se mai întâmplă uneori, aceste cuvinte nimeriră exact într-unui dintre acele momente în care conversația lăncezea. A urmat o jenă generală. La dreapta mea, Donald Ross își dresе vocea brusc. Doamna Widburn începu să vorbească tare despre opera rusească. Fiecare spuse ceva repede către altcineva. Numai Jane păru foarte senină și stăpână pe ea, fără să-și fi dat seama că ar fi spus ceva nelalocul lui.

Chiar atunci, am observat reacția ducelui. Strânse din buze, se înroși la față și păru că se îndepărtează încet de Jane. Probabil că întrevăzuse pentru o clipă faptul că, pentru un bărbat de talia lui, o căsătorie cu Jane Wilkinson ar duce la unele momente oarecum stânjenitoare în public.

Așa cum se întâmplă de obicei, am spus primul lucru care-mi veni în minte vecinei din stânga mea, o doamnă corpulentă care se ocupa de

organizarea de matinee pentru copii. Îmi amintesc că remarca în cauză a fost: „Cine este doamna aceea foarte atrăgătoare, îmbrăcată în roșu-închis, de la celălalt capăt al mesei?” Era, bineînțeles, sora dânzei! Bâlbâind ceva scuze, m-am întors și am încercat să pălăvrăgesc cu Ross, care îmi răspunse numai monosilabic.

În acel moment, refuzat din ambele părți, l-am zărit pe Bryan Martin. Probabil că sosise mai târziu pentru că nu-l observasem mai înainte.

Era puțin mai departe de mine, de aceeași parte a mesei, și stătea aplecat înainte și sporovăia cu mare interes cu o blondă drăguță.

Trecuse ceva timp de când îl văzusem și mă surprinse deodată îmbunătățirea evidentă a aspectului său. Umbrele de pe chipul lui dispăruseră, arăta mai tânăr și foarte în formă. Râdea, își tachina vecina din fața lui și părea într-o foarte bună dispoziție.

Nu am avut prea mult timp la dispoziție să-l observ îndeaproape, căci vecina mea dolofană mă iertă pentru remarca de mai devreme și se lansă într-un monolog lung despre frumusețile matineelor pentru copii pe care le organizase în scop caritabil.

Poirot trebui să plece mai devreme pentru că avea o întâlnire. Investiga la acel moment dispariția foarte ciudată a ghetelor unui ambasador și fixase o întâlnire pentru ora două și jumătate. Mă însărcină să-i transmit omagiile sale doamnei Widburn și, în timp ce așteptam să-mi duc la capăt misiunea – ceea ce nu era un lucru ușor, pentru că doamna Widburn era înconjurată de o mulțime de prieteni, care mai de care luându-și rămas-bun – cineva mă atinse pe umăr.

Era tânărul Donald Ross.

— Domnul Poirot nu-i aici? Aș fi vrut să-i vorbesc.

I-am explicat că Poirot de-abia plecase. Ross păru consternat. Uitându-mă mai cu atenție la el, am observat că ceva îl supăraseră. Pălise la față și avea în ochi o privire cam stranie.

— Țineți neapărat să-l vedeți personal? L-am întrebat.

Îmi răspunse ezitând.

— Nu... Nu știu.

Răspunsul lui fu atât de bizar, încât l-am privit surprins. Roși.

— Sună ciudat, știu. Adevărul este că tocmai s-a în-tâmplat ceva foarte straniu. Ceva ce nu reușesc să înțeleg. Și aș vrea... Să aflu părerea domnului Poirot despre asta. Pentru că, vedeți dumneavoastră, nu știu ce să fac... N-aș vrea să-l deranjez... Dar...

Arăta atât de încurcat și de nefericit, încât m-am grăbit să-l liniștesc.

— Poirot are o întâlnire, dar știu că se va întoarce cu siguranță în jurul orei 5. Ce-ar fi să-i telefonați atunci sau să veniți să-l vedeți?

— Mulțumesc. Cred că așa voi face. Pe la ora 5?

— Poate mai bine telefonați mai întâi, i-am spus, ca să vă asigurați că este la hotel înainte de a veni.

— Bine. Voi telefona. Mulțumesc, Hastings. Vedeți dumneavoastră, ceea ce vreau să îi spun, cred că are, poate, mare importanță.

L-am aprobat cu o mișcare ușoară a capului și m-am întors spre doamna Widburn care continua să strângă mâinile invitaților și să împartă salutări înapoi și-ncolo.

Mi-am dus la bun sfârșit misiunea și, întorcându-mă, am simțit o mână strecurându-se sub brațul meu.

— Nu-mi da papucii, îmi spuse o voce veselă.

Era Jenny Driver, o apariție foarte elegantă.

— Bună ziua! De unde ați apărut?

— Am luat prânzul la o masă de lângă voi.

— Nu v-am văzut. Cum merg afacerile?

— Mulțumesc, înfloritor.

— Pălăriile în formă de farfurii de supă se vând bine?

— Farfuriile de supă, cum le numiți dumneavoastră fără milă, au succes. Când se va plictisi toată lumea de ele, voi lansa un nou model, și mai scandalos. Ceva ca o bășică ornată cu o pană, pe care femeile o vor purta chiar în mijlocul frunții.

— Nu aveți multe scrupule, domnișoară, i-am spus.

— Nicidecum. Trebuia să vină cineva în ajutorul stru-ților. Sunt cu toții în pragul șomajului! Tânăra râse și se îndepărtă. La revedere. Astăzi îmi iau o vacanță. Vreau să dau un tur la țară.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră! I-am aprobat decizia. E o căldură înăbușitoare azi în Londra.

Am traversat în liniște parcul și am ajuns acasă pe la ora patru după-amiaza. Poirot nu ajunsese încă și apăru de-abia pe la cinci fără douăzeci. Strălucea și se vedea că era foarte binedispus.

— Aha, văd Holmes, am remarcat eu, că ai găsit ghetetele ambasadorului?

— Era vorba de trafic de cocaina. Foarte ingenios. Am petrecut ultima oră într-un coafor. Era acolo o tânără femeie cu părul roșcat care, cu siguranță, ți-ar fi furat imediat inima ta tandră.

Poirot a avut dintotdeauna impresia că sunt mai sensibil la părul roșcat, așa că nu m-am obosit să-l mai contrazic.

Sonera telefonului ne întrerupse.

— Probabil că e Donald Ross, am spus, apropiindu-mă de aparat.

— Donald Ross?

— Da. Tânărul pe care l-am cunoscut la Chiswick. Vrea să-ți vorbească.

Am ridicat receptorul și am răspuns:

— Bună ziua. La telefon căpitanul Hastings.

Era Ross la telefon.

— O, dumneavoastră sunteți, Hastings? Domnul Poirot s-a întors?

— Da. Tocmai a sosit. Vreți să vorbiți cu el sau să veniți pe aici?

— Nu e mare lucru. Pot să-i spun la fel de bine și la telefon.

— În regulă. Așteptați puțin.

Poirot luă receptorul. Mă aflam atât de aproape, încât puteam auzi slab vocea lui Ross.

— Domnul Poirot?

Vocea îi păru nerăbdătoare... Agitată.

— Chiar el.

— Scuzați-mă de deranj, dar am descoperit un lucru cam ciudat. E în legătură cu moartea lordului Edgware.

Am văzut fața lui Poirot încordându-se.

— Continuați, vă rog.

— Poate părea stupid.

— Nu, nu. Spuneți-mi, vă rog.

— A fost Parisul care mi-a atras atenția. Vedeți dumneavoastră...

În acel moment, foarte vag, am auzit o sonerie.

— O secundă, vă rog, zise Ross.

Urmă zgomotul receptorului pus pe masă. Și am așteptat amândoi, Poirot ținând receptorul la ureche și eu în picioare, lângă el.

Trecu un minut, două... Trei. Patru. Cinci.

Poirot se foi pe picioare, se uită la ceas, apoi întrerupse apelul și vorbi cu centralista. Se întoarse spre mine.

— La celălalt capăt, receptorul e încă jos și nu răspunde nimeni.

Repede, Hastings, caută adresa lui Ross în cartea de telefon! Trebuie să ajungem la el cât mai repede!

Capitolul 26

Paris?

Câteva minute mai târziu, săream într-un taxi.

Chipul lui Poirot era foarte serios.

— Hastings, mi-e teamă, zise el. Mi-e teamă.

— Doar nu crezi că..., am răspuns și m-am oprit brusc.

— Luptăm împotriva unui individ care nu a ezitat să comită două crime și nu va da înapoi nici de la a treia. E ca un șobolan prins în cursă, care se zbate pentru viața lui. Ross a devenit un pericol și trebuia suprimat.

— Ceea ce voia să ne zică era atât de important? Am întrebat cu îndoială în glas. Nu părea să creadă asta.

— Atunci s-a înșelat. Evident, ce avea să ne spună era extrem de important.

— Dar cum a putut afla ucigașul?

— Spui că ți-a vorbit, acolo, la Claridge. Cu atâta lume în jurul vostru.

Ce nebunie! Curată nebunie! Ah! De ce nu l-ai luat cu tine... Să-1 păzești... Să nu lași pe nimeni altcineva în apropierea lui până vorbeam eu cu el?

— Nu m-am gândit... Nici nu mi-am imaginat..., m-am bâlbâit eu.

Poirot făcu un gest scurt cu mâna.

— Nu te învinovăți, Hastings. Cum puteai să ghicești? Eu... Eu mi-aș fi dat seama. Ucigașul, Hastings, este la fel de șiret și de neliniștit ca un tigru. Ah! De-am ajuns odată!

În sfârșit, taxiul se opri. Ross locuia într-un apartament separat, la primul etaj al unei clădiri situate într-o piață largă din Kensington. O plăcuță de pe sonerie ne indică această informație. Ușa holului era deschisă și înăuntru se găsea o scară largă.

— Se intră atât de ușor aici. Nimeni nu putea vedea nimic, murmură Poirot și se repezi pe scări.

La primul etaj, după un fel de paravan, am văzut o ușă îngustă cu o încuietoare cu yală. Numele lui Ross era scris pe mijlocul ușii.

Ne-am oprit acolo. În jurul nostru, nici țipenie de om.

Am încercat ușa și, spre marea mea surpriză, se deschise.

Am intrat în casă, mai întâi într-un hol îngust, în dreapta căruia era o ușă deschisă și o alta în fața noastră, care părea că dă într-un salonaș.

Ne-am îndreptat spre salonaș, ce despărțea o sufragerie spațioasă de restul casei, modest mobilat, dar confortabil. Nu am găsit pe nimeni în cameră. Pe o măsuță se afla telefonul, cu receptorul pus alături.

Poirot făcu un pas înainte, se uită împrejur, apoi scutură din cap.

— Nu-i nimic aici. Vino, Hastings.

Ne-am întors în hol și am intrat în cealaltă cameră, o mică sufragerie, unde, într-o parte a mesei, căzut din scaun și întins pe podea, se afla Ross.

Poirot se aplecă deasupra lui și când se ridică, era alb la față.

— E mort, lovit cu un cuțit în ceafă.

Mult timp după aceea, evenimentele din acea după-amiază persistară în mintea mea ca un coșmar. Nu mă puteam abține să nu mă simt responsabil de ceea ce se întâmplase.

Mult mai târziu, în acea seară, când am rămas singuri eu și cu Poirot, mi-am luat inima din dinți și, cu mare efort, i-am făcut cunoscute sentimentele mele de vinovăție. Îmi răspunse foarte repede.

— Nu, nu, nu te învinovăți. Cum ai fi putut suspecta așa ceva? Bunul Dumnezeu nu ți-a dat nici măcar o natură suspicioasă.

— Tu ai fi bănuit?

— E cu totul altceva! Vezi tu, toată viața n-am făcut altceva decât să găsesc criminali. Știu cum, de fiecare dată, impulsul de a ucide devine și mai puternic, până când, în sfârșit, dintr-un motiv oarecare...

Poirot nu mai putu continua.

Rămăsese foarte tăcut, după descoperirea noastră te-ribilă. Chiar și după sosirea poliției, în timpul interogării celorlalte persoane din clădire și a tuturor acțiunilor de rutină efectuate de obicei după o crimă, Poirot rămase tăcut, ciudat de calm, cu o privire visătoare și meditativă. Acum, oprindu-se din vorbit, îi reveni pe chip aceeași privire gânditoare.

— Nu avem timp pentru regrete, Hastings, îmi spuse încet. Nu avem timp să ne întrebăm ce-ar fi fost dacă... Bietul tânăr a murit pentru că voia să ne facă o mărturisire. Și știm acum că ceea ce avea de spus era extrem de important, altfel n-ar fi fost ucis. Pentru că nu mai poate să ne spună el însuși, nu mai avem altceva de făcut decât să ghicim. Avem doar un singur indiciu care să ne ghideze.

— Paris, am spus.

— Da, Paris.

Se ridică în picioare și începu să se plimbe de-a lungul și de-a latul camerei.

— S-au făcut mai multe referiri la Paris în afacerea asta, dar, din nefericire, în diverse împrejurări. Îl avem o dată gravat pe cutia aurită. Paris, noiembrie anul trecut. Domnișoara Adams se afla acolo pe atunci... Probabil Ross era și el acolo. Mai era și altcineva acolo? O persoană pe care o cunoștea și Ross? O persoană pe care ar fi remarcat-o în compania Carlottei Adams în cine știe ce circumstanțe deosebite?

— Nu vom ști niciodată, am remarcat eu.

— Ba da, dragul meu, putem afla și vom afla. Puterea minții umane, Hastings, este aproape nelimitată. Ce alte mențiuni la Paris mai știm în legătură cu acest caz? Avem femeia mărunță cu pince-nez care a ridicat cutia aurită de la bijutier. Ross o cunoștea? Ducele de Merton era la Paris când a avut loc crima. Paris, Paris, Paris... Lordul Edgware trebuia să plece la Paris. Iată, poate, un indiciu! A fost oare ucis pentru a-1 împiedica să ajungă la Paris?

Se așază, cu sprâncenele încruntate, foarte concentrat.

— Ce s-a întâmplat la prânzul de la Claridge? Murmură el. Vreun cuvânt oarecare sau vreo frază trebuie să-i fi atras atenția lui Donald Ross și să-i fi adus aminte de un amănunt ce până atunci păruse nesemnificativ. A făcut cineva aluzie la Franța? Sau Paris? În partea ta de masă, mă refer.

— Cuvântul Paris a fost menționat, dar nu în acest context.

Și i-am povestit lui Poirot despre gafa lui Jane Wilkinson.

— Asta probabil că explică totul, spuse el gânditor. Cuvântul Paris ar fi suficient... Luat în combinație cu altceva. Dar ce ar fi putut să fie? La ce se uita Ross? Sau despre ce vorbea el când cuvântul a fost pronunțat?

— Ross vorbea despre superstiții scoțiene, mi se pare.

— Și în ce parte îi era privirea?

— Nu sunt sigur. Cred că privea înspre capul mesei, unde se afla doamna Widburn.

— Cine stătea lângă ea?

— Ducele de Merton, apoi Jane Wilkinson, și apoi un individ pe care nu-1 cunosc.

— Ducele de Merton. E foarte posibil să-1 fi privit pe ducele de Merton când a fost rostit cuvântul Paris. Dacă îți amintești, ducele era la Paris, sau așa se presupunea, la momentul crimei. Să presupunem că Ross și-a amintit deodată un detaliu care ar fi arătat că ducele nu era la Paris.

— Dragul meu Poirot!

— Da, știu, găsești absurd acest raționament. Așa ar gândi toată lumea. Avea ducele vreun motiv să comită crima? Da, unul foarte puternic. Dar să ne gândim măcar o clipă că ar fi capabil de așa ceva... O, absurd! Este o persoană atât de bogată, cu o poziție înaltă în societate, cu un caracter atât de nobil. Nimeni nu i-ar verifica alibiul cu atenție. Și totuși, să simulezi un alibi într-un hotel mare nu e așa de dificil. Să iei vaporul de după-amiază și să te întorci... ar fi posibil. Spune-mi, Hastings, Ross n-a spus nimic când a auzit cuvântul Paris? Nu și-a trădat nici o emoție?

— Îmi amintesc că și-a dres vocea cam brusc.

— Și după aceea, când ți-a vorbit, cum ți s-a părut? Tulburat? Confuz?

— Exact!

— Précisément. I-a trecut prin minte o idee pe care a crezut-o absurdă! Și totuși, a ezitat să ți-o spună. A vrut mai întâi să mi-o dezvăluie mie. Dar, din păcate, părăsisem deja Claridge-ul.

— Dacă mi-ar fi spus mai multe, am suspinat eu.

— Da, dacă... Cine era atunci lângă voi?

— Cam toată lumea, mai mult sau mai puțin. Își luau rămas-bun de la doamna Widburn. N-am observat pe nimeni în mod deosebit.

Poirot se ridică iar în picioare.

— Oare m-am înșelat de la bun început? Murmură el, începând iar să măsoare camera în lung și-n lat. Tot timpul ăsta, am fost pe o pistă greșită?

L-am privit cu simpatie. Nu știam exact ce-i trece prin minte în acel moment. „Tăcut ca un melc” îl numise Japp și inspectorul de la Scotland Yard nu putea să aibă mai multă dreptate. Știam doar că, în acel moment, în interiorul lui avea loc o luptă cu sine însuși.

— În orice caz, am observat, această crimă nu poate fi pusă în cărca lui Ronald Marsh.

— Încă un punct în favoarea sa, zise cu un aer distrat prietenul meu. Însă acest lucru nu ne interesează acum. Brusc, continuă: Nu mă pot înșela în întregime. Hastings, îți amintești când, într-o zi, mi-am pus cinci întrebări?

— Îmi amintesc vag ceva de genul acesta.

— Iată întrebările: De ce și-a schimbat lordul Edgware poziția față de divorț? Cum se poate explica faptul că i-a scris soției sale dar aceasta n-a primit scrisoarea? De ce avea acea expresie furioasă pe față când am părăsit biblioteca în acea zi? Ce căutau ochelarii în geanta Carlotei Adams? De ce i s-a telefonat lui Lady Edgware la Chiswick și convorbirea a fost întreruptă?

— Da, acestea erau întrebările. Îmi amintesc acum.

— Hastings, mă urmărește o idee încă de la început. O idee cu privire la bărbatul din umbră și cine ar putea fi el. Am răspuns până acum la trei dintre întrebările mele... Și aceste răspunsuri se potrivesc cu ideea mea. Dar la celelalte două întrebări, Hastings, nu găsesc nici un răspuns. Înțelegi ce înseamnă asta? Fie mă înșel asupra persoanei și nu poate fi acea persoană, fie răspunsul la cele două întrebări a fost sub nasul meu tot timpul. Cum e până la urmă, Hastings? Care e adevărul?

Ridicându-se, merse spre biroul său, îl deschise și scoase scrisoarea trimisă de Lucie Adams din America. Îi ceruse lui Japp să i-o lase o zi sau două și acesta fusese de acord. Poirot o întinse pe masă și o studie îndelung.

Trecură câteva minute. Am căscat și am luat o carte. Nu mă așteptam ca Poirot să descopere ceva nou în urma analizei sale, căci examinaserăm această scrisoare împreună, nu o dată, ci de mai multe ori. Dacă nu era vorba despre Ronald Marsh, nu exista nici un indiciu în scrisoare care să ne arate cine altcineva putea fi.

Am continuat să citesc, pagină după pagină...

Posibil să fi și ațipit la un moment dat...

Deodată, Poirot scoase un strigăt. M-am ridicat brusc.

Mă privea cu o expresie nedefinită pe chip, cu ochii verzi și strălucitori.

— Hastings, Hastings!
— Da, ce este?
— Îți amintești când ți-am spus că dacă bărbatul ar fi avut mai multă minte ar fi tăiat pagina și nu ar fi rupt-o?
— Da. Și?
— M-am înșelat. Ucigașul a avut destulă minte! Pagina trebuia ruptă și nu tăiată! Uită-te și tu!
Mă uitai fără să văd nimic.
— Eh bien, vezi?
Am scuturat din cap negativ.
— Vrei să spui că se grăbea? Am întrebat eu.
— Grăbit sau nu, n-are importanță. Nu vezi, dragul meu? Pagina trebuia rupta...

Tot nu pricepeam nimic. Cu o voce joasă, Poirot adăugă:
— Am fost un prost... Un orb. Dar acum... Acum... Îi vom da de cap!
Capitolul 27
Unde e vorba de ochelari.
Un minut mai târziu, își schimbă dispoziția complet. Se ridică brusc în picioare.
L-am imitat – fără să înțeleg de ce, dar dornic să aflu mai multe.
— Vom lua un taxi. Nu e decât ora 9. Nu e prea târziu pentru a face o vizită.

L-am urmat pe scară în grabă.
— Unde mergem?
— La Regent Gate.
Am considerat că e mai înțelept să păstrez tăcerea. După cum vedeam, Poirot nu era deloc într-o dispoziție favorabilă pentru întrebări. Rămase foarte agitat tot drumul și, așezat lângă mine în taxi, bătu darabana nervos pe genunchi, într-o stare complet opusă calmului său obișnuit.
Mi-am repetat în minte fiecare cuvânt al Carlottei Adams din scrisoarea adresată surorii sale. Deja la acest moment ajunsesem să o cunosc pe de rost. Mi-am repetat de mai multe ori ceea ce Poirot spusese cu privire la pagina ruptă.

Dar fără nici un succes. După părerea mea, cuvintele lui Poirot n-aveau nici un sens. De ce o pagină ar trebui ruptă. Nu, nu reușeam să înțeleg.
La Regent Gate, un nou majordom ne deschise ușa. Poirot ceru s-o vadă pe domnișoara Carroll și, în timp ce îl urmam pe scări, m-am întrebat a nu știu câta oară unde dispăruse fostul majordom, frumos ca un zeu grec. Până acum, poliția nu reușise să afle nimic. M-am cutremurat la gândul că poate era și el mort...

Vederea domnișoarei Carroll, sprintenă și precisă și, mai ales, foarte în viață, mă readuse la realitate din speculațiile mele fantastice. Era cu siguranță foarte surprinsă să-1 vadă pe Poirot.

— Mă bucur că vă găesc încă aici, mademoiselle, făcu Poirot, aplecându-se să-i sărute mâna. M-am temut că ați părăsit deja casa.

— Geraldine nici nu vrea să audă de plecarea mea, răspunse domnișoara Carroll. M-a implorat să rămân. Și sincer, într-un moment ca acesta, biata copilă are nevoie de cineva lângă ea. Are nevoie doar de cineva care să o protejeze și, vă asigur că, atunci când este nevoie, sunt un protector foarte eficient, domnule Poirot.

Gura i se strâmbă vag și mi-am imaginat că, dacă ar fi putut, le-ar fi zis ea vreo două reporterilor sau căutătorilor de senzații tari.

— Mademoiselle, mi-ați părut de la început eficiența întruchipată. Și eficiența este lucrul pe care-l admir cel mai mult pentru că a devenit atât de rar. Cât despre mademoiselle Marsh, nu posedă deloc spirit practic.

— E o visătoare, răspunse domnișoara Carroll. E complet lipsită de orice simț practic. Întotdeauna a fost astfel. Din fericire, nu trebuie să-și câștige existența.

— Într-adevăr.

— Dar presupun, domnule Poirot, că n-ați venit aici să discutăm despre cât de practici sau nepractici sunt oamenii. Cu ce vă pot fi de folos?

Mă îndoiesc că lui Poirot i-a făcut plăcere să i se reamintească obiectul vizitei sale într-o astfel de manieră. El era obișnuit mai degrabă cu o abordare mai ocolită. Însă, în cazul domnișoarei Carroll, nu ne puteam aștepta la așa ceva și îl privi pe Poirot cu suspiciune, clipind des în spatele ochelarilor săi cu lentile groase.

— Aș vrea să vă cer câteva precizări. Știu că mă pot încrede în memoria dumneavoastră, domnișoară Carroll.

— Nu aș fi o bună secretară, dacă nu aș avea o bună memorie.

— Lordul Edgware a fost la Paris, în noiembrie trecut?

— Da.

— Puteți să-mi spuneți data exactă a vizitei sale?

— Așteptați, vă rog, să mă uit.

Se ridică, descurie un sertar, scoase o mică agendă legată pe care o răsfoi și ne spuse într-un sfârșit:

— Lordul Edgware a plecat la Paris pe 3 noiembrie și s-a întors în 7. A plecat din nou pe 20 noiembrie și a revenit în 4 decembrie. Altceva?

— Cu ce scop a mers la Paris?

— Prima dată, voia să vadă niște statuete pe care dorea să le cumpere și care urmau să fie scoase la licitație. A doua călătorie, din câte știu, nu a avut nici un scop bine determinat.

— Mademoiselle Marsh l-a însoțit pe tatăl său în vreuna din aceste ocazii?

— Niciodată nu și-a însoțit tatăl, domnule Poirot. Lordului Edgware nici nu i-ar fi trecut prin cap așa ceva. Pe vremea aceea, Geraldine se afla într-o mănăstire la Paris, dar nu cred că tatăl ei a mers să o vadă sau a scos-o prin oraș... Cel puțin m-ar fi surprins foarte mult să o facă.

— Dumneavoastră l-ați însoțit?

— Nu. Îl privi pe Poirot cu curiozitate și îl apostrofă brusc: De ce îmi puneți întrebările astea, domnule Poirot? Unde vreți să ajungeți?

În loc de răspuns, Poirot întrebă:

- Domnișoara Marsh își iubește mult vărul, nu-i așa?
- Serios, domnule Poirot, nu văd de ce v-ar interesa așa ceva.
- M-a căutat ieri. Știați?

Secretara păru uimită.

- Nu, nu știam. Ce v-a zis?

— Mi-a mărturisit... Nu în cuvintele acestea exact... Că-și iubește foarte mult vărul.

- Și-atunci, de ce mă mai întrebați?

— Pentru că vreau să vă cunosc părerea.

De data asta, domnișoara Carroll se hotărî să răspundă:

- După părerea mea, ține prea mult la el. Întotdeauna a fost așa.

— Nu vă place noul lord Edgware?

— N-am spus asta. Doar că mă lasă indiferentă, asta-i tot. Nu este serios. Bineînțeles, are un caracter plăcut, are puterea de convingere, dar aș prefera ca Geraldine să se intereseze de un tânăr mai serios.

- Ducele de Merton, de exemplu?

— Nu-l cunosc pe duce. În orice caz, pare că-și respectă obligațiile impuse de rangul său. Dar e îndrăgostit de acea femeie... Prețioasa Jane Wilkinson.

- Mama lui...

— O, sunt sigură că mamei sale i-ar plăcea mai mult să-1 vadă căsătorit cu Geraldine. Dar ce pot face mamele? Fiii nu preferă niciodată soțiile alese de mamele lor.

- Credeți că vărul domnișoarei Marsh ține la ea?

— În situația în care se află, nu mai contează dacă ține sau nu.

- Deci, credeți că va fi condamnat?

— Nu, nu cred. Nu cred că el e vinovatul.

- Dar totuși ar putea fi condamnat pentru asta, nu-i așa?

Domnișoara Carroll nu răspunse.

— Nu vă mai rețin mult, spuse Poirot ridicându-se. Apropo, o cunoșteți pe Carlotta Adams?

- Am văzut-o pe scenă. O actriță foarte talentată.

— Da, juca foarte bine. Poirot păru pierdut în meditație. A, unde mi-am pus mănușile?

Aplecându-se să le ia de pe masă, unde le lăsase, atinse ochelarii domnișoarei Carroll, așezați pe colțul mesei și-i dărâmă. Poirot îi recuperează împreună cu mănușile care căzuseră de asemenea și, scuzându-se, îi întinse domnișoarei Carroll.

— Îmi cer scuze încă o dată că v-am deranjat, încheie el. Dar speram să găsesc un nou indiciu cu privire la o neînțelegere care a avut loc anul trecut între lordul Edgware și o altă persoană. De aici, întrebările mele despre Paris. O speranță foarte mică, mă tem, dar domnișoara era atât de sigură că nu verișorul ei a comis crima... Bună seara, mademoiselle, și încă o dată scuze că v-am deranjat.

Ajunseserăm la ușă când domnișoara Carroll ne strigă:

- Domnule Poirot, acești ochelari nu-mi aparțin. Nu văd nimic cu ei.

— Cum? Poirot o privi cu un aer mirat. Apoi fața i se lumină într-un zâmbet: Ce idiot sunt! Mi-au căzut ochelarii din buzunar când m-am aplecat după ai dumneavoastră și după mânuși și am confundat perechile. Iată, se aseamănă.

Schimbul avu loc, cu zâmbete de ambele părți, și ne luarăm rămas-bun.

— Poirot, i-am spus când am ajuns în stradă, tu nu porți ochelari.

Mă privi strălucind de satisfacție.

— Foarte isteț din partea ta! Cât de repede te-ai prins!

— Acei ochelari nu sunt cei din poșeta Carlottei Adams?

— Exact.

— Cum ai putut crede că-i aparțin domnișoarei Carroll?

Poirot ridică din umeri.

— Este singura persoană din anturajul victimei care poartă ochelari.

— Dar nu sunt ai ei, am remarcat gânditor.

— Cel puțin așa pretinde.

— Drăcușor suspicios ce ești!

— Nicidecum. Probabil că a afirmat adevărul. Cred că așa este. Altfel, n-ar fi remarcat înlocuirea. Am fost foarte îndemânat, prietene.

Ne-am plimbat de-a lungul străzilor, fără grabă, la întâmplare. Am sugerat să luăm un taxi, dar Poirot refuză.

— Trebuie să mă gândesc, prietene drag. Plimbarea aceasta mă ajută.

Nu am mai spus nimic. Noaptea era frumoasă și nu aveam nici o grabă să mă întorc la hotel.

— Întrebările tale despre Paris au fost un simplu subterfugiu? L-am întrebat curios.

— Nu în întregime.

— Încă n-am rezolvat misterul inițialei D, am observat, dus pe gânduri. E ciudat că niciunul dintre suspecți nu are inițiala D... fie la numele de familie, fie la cel de botez... cu excepția... O, da! Ce ciudat! Cu excepția lui Donald Ross. Iar el e mort.

— Da, zise Poirot cu o voce sumbră. E mort.

Mi-am amintit de o altă noapte în care toți trei mergeam împreună. Mi-am amintit și de altceva, de asemenea, și mi s-a tăiat răsuflarea.

— Dumnezeule! Poirot, îți amintești? I-am spus.

— Ce anume, dragul meu?

— Ross ne-a zis că erau treisprezece la masă. Iar el s-a ridicat primul.

Poirot nu răspunse. M-am simțit cam stânjenit, așa cum se simte cineva când o superstiție se dovedește a fi adevărată.

— Ciudat, am continuat cu o voce joasă. Trebuie să recunosc că e ciudat.

— Ei?

— Am spus că e ciudat... Legat de Ross și de numărul treisprezece.

Poirot, la ce te gândești?

Spre marea mea mirare și, o mărturisesc, dezgust, Poirot începu brusc să râdă ca un nebun. Nu se mai putea opri. Era evident că ceva îi provocase această reacție extraordinară.

— De ce naiba râzi? Am strigat eu la el.

— O! Încercă Poirot să răspundă printre hohote. Nu-i nimic. Mă gândeam doar la o ghicitoare pe care am auzit-o ieri. Ți-o voi spune și ție! Ce are două picioare, aripi și latră ca un câine?

— O găină, normal, am răspuns eu împietrit. O știam de când eram la grădiniță.

— Hastings, ești prea bine informat. Ar fi trebuit să răspunzi: „Nu știu”. Eu ți-aș fi răspuns: „O găină”. Atunci, ar fi trebuit să spui: „Bine, dar o găină nu latră ca un câine!” Iar eu ți-aș fi replicat la rându-mi: „Ah! Am adăugat acest detaliu ca să fie mai dificilă ghicitoare”. Și dacă am presupune, Hastings, că am avea un raționament asemănător pentru explicația literei D?

— Ce prostie!

— Da, pentru majoritatea oamenilor, dar pentru un anumit gen de gândire. O! Dacă aș putea întreba pe cineva...

Am trecut prin fața unui mare cinematograful. Spectatorii, care tocmai ieșeau, discutau despre afacerile lor, servitori, prieteni de sex opus și, ocazional, despre filmul pe care tocmai îl văzuseră.

Am traversat Euston Road cu un grup de acest tip.

— A fost extraordinar! Exclamă o tânără. Bryan Martin e minunat! Nu pierd niciodată un film în care joacă el. Ai văzut cum a coborât faleză și a ajuns tocmai la timp cu hârtiile?

Însoțitorul ei era mai puțin entuziasmat.

— Povestea era stupidă. Dacă le-ar fi trecut prin minte să o întrebe imediat pe Ellis, așa cum oricine cu puțină minte ar fi făcut-o...

Restul ne scăpă. Ajungând pe trotuar, m-am întors după Poirot și l-am văzut rămas în mijlocul șoselei, cu autobuze claxonându-l din toate părțile. Din instinct, mi-am acoperit ochii cu mâinile. Am auzit scârțâitul frânelor și limbajul colorat al unui șofer de autobuz. Cu un aer demn, Poirot merse până la marginea trotuarului. Arăta ca un lunatic.

— Poirot! Am strigat. Ești nebun?

— Nu, mon ami. Eram doar... Am avut un moment de inspirație. Chiar acolo, în acea clipă.

— O clipă prost aleasă, l-am apostrofat. Și aproape ultima din viața ta.

— Nu contează! Ah! Mon ami... Am fost orb, surd, insensibil. Acum, cunosc răspunsurile la toate cele cinci întrebări. Da, la toate cinci. E atât de simplu... la mintea cocoșului.

Capitolul 28

Poirot pune câteva întrebări.

Drumul de întoarcere spre hotel fu foarte curios.

Poirot, urmându-și cursul ideilor sale, mormăia din timp în timp câte un cuvânt printre dinți. O dată, am distins cuvântul „lumânări”, altă dată ceva care suna a „duzină”. Presupun că dacă aș fi fost mai perspicace, aș fi ghicit cu siguranță relația între aceste idei. Era într-adevăr o pistă destul de clară. Oricum ar fi, la momentul respectiv, mi se păru o bâlbâială fără sens.

Cum am ajuns în apartament, Poirot se grăbi spre telefon, sună la Savoy și ceru să vorbească urgent cu Lady Edgware.

— Imposibil, băiete, îi spusei cu amuzament.

Poirot, așa cum i-am spus și lui în repetate rânduri, este unul dintre cei mai prost informați oameni de pe pământ.

— Nu știi? Am continuat. Joacă într-o nouă piesă. Trebuie să fie la teatru în acest moment. E deja ora zece și jumătate.

Poirot nu dădu nici o atenție spuselor mele. Vorbea cu recepționarul hotelului care, evident, îi spuse același lucru.

— A! Într-adevăr? În acest caz, vreau să-i vorbesc cameristei doamnei Edgware.

După câteva momente, legătura era stabilită.

— Sunteți camerista doamnei Edgware? La telefon, domnul Poirot. Domnul Hercule Poirot. Vă amintiți de mine, nu-i așa?

— Très bien. Acum, trebuie să subliniez, s-a întâmplat ceva important. Vreau să veniți imediat și să stăm de vorbă.

— Da, e foarte important. Vă dau adresa. Ascultați cu atenție.

Repetă de două ori adresa noastră, apoi închise, cu o față gânditoare.

— Ce-ai pățit? L-am întrebat curios. Ai într-adevăr noi informații?

— Nu, Hastings, ea mi le va da.

— Despre ce informații este vorba?

— Despre o anumită persoană.

— Despre Jane Wilkinson?

— O, în ceea ce o privește, am toate indicațiile pe care le doresc. O cunosc pe femeia asta ca pe buzunarul meu, cum spuneți voi.

— Atunci, despre cine?

Poirot îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui enervante și mă rugă să am răbdare.

Se apucă apoi, grăbit, să facă ordine în cameră.

Zece minute mai târziu, apăru servitoarea. Părea puțin nervoasă și nesigură. Îmbrăcată îngrijit, în negru, se uită în jurul ei cu suspiciune.

Poirot o zori să între.

— A, ai venit! Foarte drăguț din partea dumatăle. Te rog să iei loc, mademoiselle... Ellis, nu-i așa?

— Da, domnule.

Se așeză pe scaunul pe care i-l întinse Poirot, cu mâinile strânse în poală, uitându-se când la unul, când la celălalt. Chipul ei mic și palid arăta netulburat și buzele păreau parcă lipite una de alta.

— Mai întâi, domnișoară Ellis, spune-mi de cât timp ești în serviciul doamnei Edgware?

— De trei ani, domnule.

— Este exact cum am gândit. Înseamnă că îi cunoști destul de bine afacerile personale.

Ellis nu răspunse, ci doar ne privi dezaprobator.

— Ce vreau să spun este că ar trebui să știi binișor cam care i-ar fi dușmanii.

Ellis își strânse și mai tare buzele subțiri.

— Multe femei au încercat să-i facă rău, domnule. Da, mai toate au fost împotriva ei, din gelozie.

— Femeile nu o plac?

— Nu, domnule. E prea frumoasă. Și obține întotdeauna ce-și propune. În lumea teatrului există multă gelozie răutăcioasă.

— Și bărbații?

Ellis lăasă să i se vadă un zâmbet pe față.

— Îi are la degetul ei mic, domnule, și asta se știe.

— Sunt de acord cu dumneata, replică Poirot zâmbind. Totuși, chiar și-așa, pot întrevădea apărând diverse si-tuații... Se opri brusc și, apoi, reluă pe un ton diferit: îl cunoști pe Bryan Martin, vedeta de cinema?

— O! Sigur, domnule.

— Foarte bine?

— Într-adevăr foarte bine.

— Cred că nu mă înșel dacă afirm că mai acum un an, domnul Bryan Martin era foarte îndrăgostit de stăpâna dumitale?

— Era nebun după ea, domnule. Și dacă vreți să știți, nu era, ci este.

— La acel moment, era convins că ea se va căsători cu el, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Ea s-a gândit vreodată serios la o căsătorie cu el?

— Da, domnule. Dacă ar fi obținut divorțul de înălțimea Sa, cred că s-ar fi măritat cu el.

— Și-apoi, presupun că a apărut în scenă ducele de Merton.

— Da, domnule. Pe când vizita Statele Unite. A fost dragoste la prima vedere.

— Și astfel, gata cu speranțele lui Bryan Martin?

Ellis încuviință din cap.

— Domnul Martin a câștigat și el destul de mulți bani, explică ea. Dar ducele de Merton are și o anumită poziție în societate. Și doamna mea ține foarte mult la statutul social. Măritându-se cu ducele, ar fi fost una dintre primele doamne în stat.

Vocea cameristei trăda o satisfacție încrezută ce mă' amuză.

— Astfel, domnul Bryan Martin a fost... Cum se spune... Refuzat? Cum a primit vestea?

— S-a comportat îngrozitor, domnule.

— Ah!

— O dată, a amenințat-o cu pistolul. Și scenele pe care le-a făcut! M-a speriat, cu adevărat! A început și să bea. Aproape că și-a pierdut mințile.

— Dar într-un final s-a calmat.

— Așa s-ar zice, domnule. Dar încă se mai ține după ea. Și nu-mi place cum o privește. Am avertizat-o pe stăpâna mea, dar ea s-a mulțumit doar să râdă. Adoră să-și vadă puterea de seducție, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Da, răspunse Poirot, cred că știu la ce te referi.

— În ultimul timp, nu l-am mai văzut atât de des. Cu atât mai bine, după părerea mea. Sper că începe să se consoleze.

— Poate.

Felul în care Poirot pronunță acest cuvânt o cam miră pe Ellis, care întrebă cu neliniște:

— Doar nu credeți că e în primejdie, domnule?

— Ba da, răspunse grav Poirot. Presimt că e în mare pericol, dar și l-a căutat cu lumânarea.

Mâna lui Poirot, rătăcind de-a lungul șemineului, ajunse lângă o vază cu trandafiri și o răsturnă fără să vrea. Apa o stropi pe Ellis pe față. Rareori îl văzusem pe Poirot neîndemânatic și tot ce puteam deduce era că se afla într-o stare puternică de tulburare mentală. Dezolat, fugi după un prosop, o ajută cu grijă pe cameristă să își usuce fața și gâtul, scuzându-se întruna.

În sfârșit, Poirot o însoți pe cameristă până la ușă, mulțumindu-i pentru amabilitatea cu care venise.

— E încă devreme, zise el, aruncând o privire la ceas. Te vei întoarce înaintea stăpânei.

— O, este în regulă, domnule. Cred că va cina în oraș și, oricum, nu-mi cere să o aștept decât dacă e vorba de ceva special.

Deodată, Poirot sări puțin într-o parte.

— Mademoiselle, nu te supăra, mi se pare mie sau șchiopătezi?

— Nu-i nimic, domnule. Mă dor puțin picioarele, asta-i tot.

— Bătături? Murmură Poirot cu vocea plină de înțeleșuri a unui frate de suferință.

Se pare că avu dreptate și Poirot îi recomandă un oarecare remediu care, după părerea lui, făcea minuni.

În sfârșit, Ellis plecă.

Fierbeam de curiozitate.

— Ei bine, Poirot?

El se amuză de nerăbdarea mea.

— Nimic mai mult pentru seara asta, prietene. Mâine-dimineață devreme îl vom suna pe Japp și îl vom ruga să vină aici. Îl vom convoca de asemenea și pe domnul Bryan Martin. Cred că ne va face declarații interesante. De asemenea, vreau să-i plătesc o datorie.

— Adevărat?

L-am privit pe Poirot chiorâș. Zâmbea ca pentru sine, într-un mod foarte bizar.

— În orice caz, am spus, nu-l poți suspecta pe el de moartea lordului Edgware. Mai ales după ce am auzit în seara asta. Asta ar însemna să-i faci jocul lui Jane com-binat cu o răzbunare. Să ucizi soțul unei femei doar ca ea să se mărite cu altul e prea de tot pentru orice bărbat!

— Ce judecată profundă!

— Termină cu sarcasmele tale, te rog, i-am spus pe un ton jignit. Și cu ce naiba te mai joci acum în mână?

Poirot îmi arată obiectul în cauză.

— Cu ochelarii dragei noastre Ellis, prietene. Și i-a uitat.

— Glumești! Îi avea pe nas când ne-a părăsit.

Poirot scutură blând din cap.

— Greșit! Complet greșit! Ceea ce avea ea pe nas, dragul meu Hastings, erau ochelarii din poșeta Carlottei Adams!

Am rămas cu gura căscată.

Capitolul 29

Poirot vorbește.

Sarcina de a-i telefona inspectorului Japp, a doua zi dimineață, îmi reveni mie.

Acesta îmi răspunde cu o voce descurajată.

— A! Dumneata ești, căpitane Hastings. Ce mai e nou?

I-am transmis mesajul lui Poirot.

— Dacă pot veni pe la ora 11? Da, pot! Are vreun indiciu cu privire la moartea tânărului Ross? Nu mă deranjează să vă mărturisesc că am avea nevoie de ajutorul lui. N-am reușit să găsim nici un indiciu de nici un fel. O afacere foarte misterioasă.

— Cred că vă rezervă o surpriză, i-am spus fără a dezvălui nimic mai mult. În orice caz, are un aer foarte satisfăcut.

— N-aș putea să zic același lucru despre mine. Pe curând, căpitane Hastings.

Următorul lucru pe care-l aveam de făcut era să-i telefonez lui Bryan Martin. I-am repetat textual ce fusesem instruit să spun: Poirot a descoperit câteva detalii interese-sante pe care domnul Bryan Martin ar vrea cu siguranță să le cunoască. Când actorul mă întrebă despre ce-i vorba, i-am răspuns că n-aveam habar, Poirot neîncredințându-mi secretele sale. Urmă o pauză la celălalt capăt al firului.

— În regulă, spuse în sfârșit Bryan, voi veni.

Și puse jos receptorul.

Imediat, spre mirarea mea, Poirot o sună pe Jenny Driver și o rugă și pe ea să vină la 11.

Văzându-l tăcut și cam serios, am renunțat să-i pun vreo întrebare.

Bryan Martin sosi primul. Părea în perfectă stare de sănătate fizică și morală, dar, poate că nu era decât o idee de-a mea, avea un aer puțin jenat. Jenny Driver apăru aproape imediat după el. Și ea, și Bryan fură la fel de surprinși când se văzură.

Poirot aduse două scaune și îi rugă să se așeze. Apoi, își consultă ceasul.

— Inspectorul Japp va ajunge și el într-o clipă, cred.

— Inspectorul Japp? Tresări Bryan.

— Da. I-am dat întâlnire aici, neoficial, ca prieten.

— Înțeleg.

Bryan recăzu în tăcere. Jenny îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită în altă parte. Părea ușor preocupată de ceva în această dimineață.

Un moment mai târziu, intră și Japp.

Dacă era sau nu mirat de prezența celor doi, nu lăsă să se întrevadă. Îl salută pe Poirot ca de obicei.

— Ei bine, domnule Poirot, ce înseamnă reuniunea asta? Ai vreo teorie minunată de împărtășit, presupun.

Poirot îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Nu, deloc... Nimic minunat. Doar o mică poveste, foarte simplă... Atât de simplă încât mi-e și rușine că nu mi-am dat seama imediat. Dacă îmi permiteți, aș vrea să trecem în revistă împreună cazul de la început.

Japp oftă și își privi ceasul.

— Dacă nu va dura mai mult de o oră..., spuse el.

— Liniștește-te, răspuse Poirot. Nu îmi va lua atâta timp. Vedeți voi, vreți cu toții să știți, nu-i așa, cine l-a ucis pe lordul Edgware, cine pe domnișoara Adams și cine pe Donald Ross?

— Aș dori să-l știu pe ultimul, afirmă Japp cu prudență.

— Acordă-mi puțină atenție și vei ști totul. Intenționez să fiu foarte umil. (Cam dificil! Am gândit eu, neîncrezător.) Vă voi conduce pas cu pas în întreaga poveste. Vă voi dezvălui cum am fost păcălit, cum mi-am dat seama de prostia mea, cum am avut nevoie de o conversație cu prietenul meu Hastings și cum o remarcă absolut întâmplătoare, auzită pe stradă, m-a readus pe drumul cel bun.

Făcu o pauză și, dregându-și vocea, începu să vorbească folosind tonul pe care eu îl numesc „de prelegere”:

— Voi începe cu dineul de la hotelul Savoy. Lady Edgware a venit la mine să-mi ceară o întrevvedere privată. Voia să scape de soțul ei. Spre finalul întâlnirii, a afirmat - oarecum neînțelept, am crezut eu - că mai bine ar lua un taxi și l-ar omorî ea însăși. Aceleași cuvinte le-a auzit și Bryan Martin, care a intrat în acel moment. Se întoarse spre el. Nu-i așa, domnule Martin?

— Toată lumea de față le-a auzit, replică actorul. Familia Widburn, Marsh, Carlotta, noi toți.

— De acord. Sunt perfect de acord. Eh bien, nu am putut uita cuvintele doamnei Edgware, căci domnul Bryan Martin a venit în vizită în dimineața următoare cu singurul scop de a mi le aminti.

— Nicidecum! Strigă Bryan Martin furios. Eu am venit...

Poirot ridică mâna.

— Ați venit să-mi îndrugați vrute și nevrute despre o urmărire. O poveste de care până și un copil s-ar fi prins că e falsă. Ați luat-o probabil din vreun film mai vechi.

O femeie de la care doreați să obțineți consimțământul, un bărbat pe care îl recunoașteți după dintele de aur. Mon ami, nici un tânăr nu și-ar pune un dinte de aur... Nu se mai face în zilele noastre... Și mai ales în America! Dintele de aur este o piesă perimată din istoria stomatologiei. O, întreaga dumneavoastră poveste era cusută cu ață albă. Când ați terminat cu absurditățile, ați revenit la motivul real al vizitei... De a suscita bănuielile mele împotriva lui Lady Edgware. Pentru a fi mai clar, ați pregătit terenul pentru momentul când ea își omoară soțul.

— Nu știu la ce vă referiți, îngăimă Bryan Martin, galben la față.

— Ați găsit ridicolă ideea că lordul Edgware va consimți la divorț. V-ați gândit că o să-l văd de-abia a doua zi, dar de fapt data întâlnirii se modificase. M-am dus la el chiar în acea dimineață și a acceptat divorțul. Deci, Lady Edgware n-avea nici un motiv să-și ucidă soțul. Mai mult, acesta

îmi spune că i-a scris deja despre asta. Însă ea afirmă că nu a primit nici o scrisoare. Ori ea minte, ori soțul ei, ori cineva a interceptat scrisoarea... Cine? Ajung astfel să mă întreb de ce domnul Bryan Martin își dă silința să vină și să-mi povestească asemenea minciuni? Ce motiv ar putea avea? Și ajung la concluzia, domnule, că sunteți înnebunit după Lady Edgware. Lordul Edgware îmi spusese că soția sa voia să se căsătorească cu un actor. Să presupunem că așa era, doar că doamna s-a răzgândit. Până când ajunge la ea scrisoarea prin care lordul Edgware o înștiința că este de acord cu divorțul, există deja altcineva cu care ea vrea să se căsătorească, și nu cu dumneavoastră! Ați avea astfel motive să suprimați această scrisoare.

— Eu, niciodată...

— Când voi termina veți putea spune tot ce doriți. Acum însă, urmăriți-mă pe mine. Care trebuia să fie starea dumneavoastră de spirit, dumneavoastră, idolul răsfățat al femeilor, care până acum nu ați cunoscut refuzul? După cum văd eu lucrurile, într-un moment de furie, v-ați hotărât să vă răzbunați pe Lady Edgware, făcându-i cel mai mare rău posibil. Și ce să-ți dorești mai mult decât s-o vezi acuzată... Poate spânzurată pentru crimă?

— Dumnezeule! Exclamă Japp.

Poirot se întoarse spre el.

— Da, dragă prietene, iată ideea care prindea contur în mintea mea și în sprijinul căreia veneau mai multe lucruri. Carlotta Adams era prietenă cu doi bărbați: căpitanul Marsh și Bryan Martin. Era posibil ca Bryan Martin, un bărbat bogat, să fie cel care a sugerat farsa și i-a oferit zece mii de dolari să o ducă la îndeplinire. Mi se părea cam imposibil ca domnișoara Adams să creadă vreodată că Ronald Marsh ar avea de unde să-i dea zece mii de dolari, îl știa sărac lipit pământului. Bryan Martin era o ipoteză mult mai probabilă.

— Vă jur că nu sunt eu! V-o jur! Strigă tânărul actor cu voce răgușită.

— Când textul scrisorii domnișoarei Adams a fost telegrafiat de la Washington... O-la-la! Am fost foarte supărat. Mi se părea că tot raționamentul meu fusese complet greșit. Dar mai târziu am făcut o descoperire. Am primit originalul scrisorii și am observat că, în loc să aibă continuitate, scrisoarea avea o pagină lipsă. Astfel, „el” putea să se refere la altcineva și nu la căpitanul Marsh.

Mai exista un indiciu. Când fusese arestat, căpitanul Marsh afirmase că i se păruse că-l văzuse pe Bryan Martin intrând în casa unchiului său. Venind de la un om acuzat, afirmația nu avea nici o valoare. Mai mult, domnul Martin avea un alibi. Bineînțeles! Era de așteptat! Dacă domnul Martin ar fi comis crima, era necesar să-și construiască un alibi. Și acel alibi a fost sprijinit de un singur martor, domnișoara Driver.

— Și ce-i cu asta? Intervenți tânăra modistă.

— Nimic, domnișoară, răspunse Poirot zâmbind. Cu excepția faptului că, în aceeași zi, chiar eu v-am văzut luând masa cu domnul Bryan Martin și v-ați deranjat să veniți la masa mea pentru a încerca să mă convingeți că prietena dumneavoastră, domnișoara Adams, avea ceva anume pentru Ronald Marsh... Și nu, cum îmi imaginam eu... Pentru Bryan Martin.

— Nici pomeneală! Protestă actorul cu energie.

— Poate că nu ați fost conștient de asta, domnule, pronunță calm Poirot, dar cred că asta e adevărul. Asta ar explica cel mai bine antipatia sa pentru Lady Edgware. O ura din pricina dumneavoastră. I-ați mărturisit totul despre decepția dumneavoastră, nu-i așa?

— Da, simțeam nevoia să mă descarc în fața cuiva, și ea...

— Ea știa să asculte cu atenție. Știu, am observat chiar eu. Ei bine, ce s-a întâmplat după aceea? Ronald Marsh a fost arestat. Imediat, dispoziția dumneavoastră s-a îmbu-nătățit. Orice neliniște pe care ați fi avut-o a dispărut. Chiar dacă planul dumneavoastră a eșuat din cauză că Lady Edgware s-a răzgândit în ultimul moment și a mers la dîneu până la urmă, totuși altcineva a devenit țapul ispășitor și v-a ușurat de probleme. Și-apoi, la prânzul soților Widburn, l-ați auzit pe Donald Ross, acel tânăr amabil, dar cam prostuț, spunându-i ceva prietenului meu Hastings și nu v-ați mai simțit în siguranță.

— Nu e adevărat! Strigă actorul îngrozit. Pe față i se scurgeau șiroaie de transpirație. Vă jur că nu am auzit nimic! Nimic! N-am făcut nimic!

Atunci, cred, se produse o lovitură de teatru.

— Aveți dreptate, răspunse Poirot cu calm. Și sper că v-am pedepsit îndeajuns pentru îndrăzneala de a veni la mine, să-mi povestiți mie, Hercule Poirot, o poveste de adormit copiii.

Rămăseserăm muți. Poirot continuă visător:

— Iată. V-am expus toate erorile mele. Mi-am pus cinci întrebări. Hastings le știe. Răspunsurile la trei dintre ele se potriveau perfect. Cine a suprimat scrisoarea? Fără îndoială, Bryan Martin. De ce lordul Edgware și-a schimbat brusc părerea și a consimțit la divorț? Ei bine, aveam o idee de ce. Fie voia să se recăsătorească – dar n-am găsit nici o dovadă care să susțină asta – fie era la mijloc un fel de șantaj. Lordul Edgware era un bărbat cu gusturi mai deosebite. Era posibil ca informații despre el să fi ieșit la iveală, care, chiar dacă nu o ajutau pe soția lui să obțină divorțul în Anglia, i-ar fi putut folosi prea bine pentru a înclina balanța în favoarea ei dacă amenința să le dea publicității. Eu cred că așa s-a întâmplat: lordul Edgware nu și-a dorit un scandal legat de numele său, așa că a cedat, cu toate că furia că fusese forțat să accepte a ieșit la iveală când s-a crezut neobservat. Explică de asemenea și rapi-ditatea cu care ne-a răspuns când a afirmat că scrisoarea soției sale nu contribuise cu nimic la răzgândirea sa, chiar înainte ca eu să-i sugerez asta.

Mai rămăneau două întrebări: Ai cui erau ochelarii din geanta Carlottei Adams și care nu-i aparțineau acesteia? Și de ce i s-a telefonat doamnei Edgware în timpul mesei de la Sir Montagu? Bryan Martin nu s-a potrivit în nici un fel, în niciuna din situații.

Am fost deci obligat să recunosc că fie m-am înșelat acuzându-l pe Bryan Martin, fie mă înșelam asupra între-bărilor mele. În disperare de cauză, am reluat cu atenție lectura scrisorii domnișoarei Adams. Și, din nou am descoperit ceva!

Constatați cu propriii voștri ochi. Iată! Vedeți că foaia este ruptă inegal, cum se întâmplă de obicei? Să presu-punem că în partea de sus a paginii era

scris: „Ea mi-a spus”. A! Ați înțeles! Nu el, ci ea! Nu un bărbat, ci o femeie a fost cea care i-a propus jocul Carlottei Adams.

Am întocmit o listă cu femeile care, de aproape sau de departe, au avut vreo tangență cu cazul nostru. Pe lângă Jane Wilkinson, mai bănuiam încă patru: Geraldine Marsh, domnișoara Carroll, domnișoara Driver și ducesa de Merton.

Dintre cele patru, cele mai mari suspiciuni erau față de domnișoara Carroll. Purta ochelari, se afla în casă în noaptea crimei, dăduse deja o declarație neorectă din dorința de a o incrimina pe Jane Wilkinson și, pe deasupra, e o femeie foarte capabilă și cu destulă stăpânire de sine să ducă la bun sfârșit un astfel de asasinat. Motivul nu-l vedeam prea bine dar, până la urmă, lucra de mulți ani pentru lordul Edgware și ar fi existat probabil câteva motive de care noi nici măcar nu aveam cum să știm.

Nu puteam șterge de pe listă însă cu ușurință nici numele lui Geraldine Marsh. Își ura tatăl: chiar ea ne-a mărturisit. Este o ființă nervoasă, foarte încăpățânată. Să presupunem că, odată intrată în casă, și-a ucis deliberat tatăl, apoi a urcat liniștită să-și caute perlele. Imaginați-vă agonia prin care a trecut când a descoperit că vărul ei, pentru care are o profundă afecțiune, nu a rămas afară lângă taxi, ci a intrat în casă.

Agitația sa extremă ar putea fi explicată și altfel. Putea la fel de bine să fie inocentă, dar să se teamă că verișorul ei fusese cel care comisese această crimă. Mai aveam un indiciu aici. Cutia aurită, descoperită în geanta domnișoarei Adams, purta inițiala „D”. L-am auzit de câteva ori pe lordul Edgware adresându-i-se verișoarei sale cu „Dina”, în plus, ea se găsea în pension la Paris în noiembrie trecut și putea foarte bine s-o întâlnească pe Carlotta Adams.

Poate că vi se pare ciudată ideea mea de a o pune și pe ducesa de Merton pe listă. Dar această doamnă a venit să mă consulte și am recunoscut în ea genul de om fanatic. Dragostea întregii ei vieți a fost concentrată asupra fiului său și era foarte posibil să aranjeze un complot pentru a o distruge pe femeia care mai avea puțin și ruina viața băiatului său.

Să n-o uităm nici pe Jenny Driver...

Se opri și o privi pe Jenny. Ea se uită țintă la el, înfruntându-i privirea și întrebă:

— Ce aveți să-mi reproșați?

— Nimic, domnișoară, decât că sunteți o prietenă de-a lui Bryan Martin și că numele dumneavoastră de familie începe cu „D”.

— Asta-i tot?

— Nu încă. Mai mult decât oricare alta aveți inteligența și stăpânirea de sine necesare pentru a comite o astfel de crimă.

Tânăra își aprinse o țigară.

— Continuați, îi spuse ea veselă.

— Alibiul domnului Martin era fals sau adevărat? Asta voiam să știu. În caz afirmativ, pe cine a văzut Ronald Marsh intrând în casa unchiului său? Și, deodată, mi-am amintit că frumosul majordom de la Regent Gate seamănă foarte bine cu domnul Martin. Pe el îl văzuse căpitanul Marsh. Și astfel am

lansat o nouă ipoteză. Majordomul a fost primul care a descoperit asasinatul stăpânului său. Lângă lordul Edgware a zărit și un plic care conținea o sută de lire sterline în bancnote franceze. A luat banii, a ieșit tiptil, a mers să îi pună în siguranță la vreunul dintre prietenii lui dubioși și apoi s-a reîntors folosind cheia lordului Edgware pentru a intra în casă. A lăsat apoi în grija femeii cu curățenia descoperirea cadavrului a doua zi dimineață. Nu a văzut nici un risc în asta, fiind convins că Lady Edgware a săvârșit omorul, și bancnotele erau, probabil, deja schimbate în monedă engleză înainte de a se descoperi că au dispărut. Cu toate acestea, când a aflat că Lady Edgware are un alibi și Scotland Yardul a început să se intereseze asupra propriilor antecedente, i s-a făcut frică și a părăsit orașul.

Japp aprobă din cap.

— Rămâne încă problema ochelariilor. Dacă domnișoara Carroll ar fi fost posesoarea, totul era clar ca lumina soarelui. Ea ar fi putut suprima scrisoarea și, aranjând detaliile crimei cu Carlotta Adams sau întâlnindu-se cu ea în acea seară, ar fi putut să-și uite ochelarii care ar fi ajuns în poșeta Carlotei.

Dar ochelarii nu erau ai domnișoarei Carroll. Într-o seară, puțin cam descurajat, întorcându-mă spre casă cu Hastings și încercând să fac puțină ordine în mintea mea, miracolul s-a produs!

Mai întâi, Hastings mi-a vorbit despre detaliile crimei într-o anumită ordine. A făcut aluzie la remarca lui Donald Ross: erau treisprezece la masă la dineul lui Sir Montagu și el fusese primul care s-a ridicat. Îmi urmăream la acel moment cursul gândurilor și nu i-am dat prea mare atenție. Când, deodată, îmi trecu prin minte că nu era așa de fapt. Poate că Donald Ross a fost primul care s-a ridicat de la masă la sfârșitul cinei, dar prima care s-a ridicat a fost Lady Edgware pentru a răspunde la telefon. Gândindu-mă la ea, mi-a venit în minte o ghicitoare care corespundea perfect cu mentalitatea sa, oarecum puerilă. I-am spus ghicitoare lui Hastings și el, așa cum vă așteptați, a reacționat ca un englez get-beget și n-a fost prea amuzat de gluma mea. Am început să mă întreb de la cine aș putea afla niște detalii despre sentimentele lui Bryan Martin pentru Jane Wilkinson. Știam că ea, personal, nu mi le-ar fi dat. Și iată că o simplă frază, pronunțată de un trecător care a ieșit de la cinema, m-a scos din încurcătură.

Îi spunea însoțitoarei lui că unul dintre personajele filmului „ar fi trebuit s-o întrebe pe Ellis”. Și imediat mi se aprinse beculețul!

Privi în jurul lui.

— Da, da, ochelarii, apelul telefonic, femeia mărunță care s-a prezentat la bijutierul parizian pentru a ridica acea cutie aurită era Ellis, evident, camerista lui Jane Wilkinson! Am verificat pas cu pas fiecare detaliu... Lumânări, semiobscuritate, doamna Van Dusen... În fine, totul! Știam totul!

Capitolul 30

Povestea crimei.

Poirot ne privi un moment.

— Prieteni, relua el cu o voce caldă, vă voi povesti acum ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte.

La ora 7, Carlotta Adams a părăsit apartamentul ei și a luat un taxi spre Piccadilly Palace.

— Ce? Am scos o exclamație de surpriză.

— Exact, Hastings, la Piccadilly Palace. Mai devreme în acea zi reținuse o cameră acolo sub numele de doamna Van Dusen. Purta ochelari cu lentile groase, ceea ce știți deja, modifică foarte mult fizionomia. Rezervându-și camera, pretinsese că pleacă în aceeași seară la Liverpool cu trenul de noapte și că bagajele sunt deja în tren. La 8 și jumătate, Lady Edgware se prezintă la hotel, cere s-o vadă și este condusă în camera doamnei Van Dusen. Aici, cele două femei își schimbă hainele. Purtând o perucă blondă, o rochie de tafta albă și o blană de hermină, Carlotta Adams, și nu Jane Wilkinson, părăsește hotelul și se îndreaptă spre Chiswick. Da! Da! E posibil. Am fost seara la Sir Montagu Corner. Masa nu este luminată decât de lumânări, abajururile sunt voalate și niciunul dintre invitați nu o cunoștea bine pe Jane Wilkinson. Are părul blond, bine-cunoscuta voce răgușită și manierele sunt aceleași. Ce simplu e totul!

Și dacă treaba n-ar fi reușit, dacă cineva ar fi descoperit deghizarea, ei bine, se pregătiseră și pentru aceasta. Lady Edgware, purtând o perucă neagră, cu hainele Carlotei și ochelari, plătește nota, urcă, având valiza cu ea, într-un taxi și merge la Euston. Își scoate peruca neagră în toaletă și își lasă valijoara la bagaje. Înainte de a se îndrepta spre Regent Gate, sună la Chiswick și cere să vorbească personal cu Lady Edgware, așa cum au stabilit dinainte. Dacă totul mergea perfect și Carlotta nu fusese descoperită, ea trebuia să răspundă: „Chiar ea”. Nu cred că mai este nevoie să spun că domnișoara Adams era complet neștiutoare de necesitatea acestui apel telefonic. Auzind cuvintele Carlotei, Lady Edgware își continuă realizarea planului. Merge la Regent Gate, cere să-1 vadă pe lordul Edgware, își anunță identitatea și intră în bibliotecă. Și comite prima crimă. Bineînțeles, nu a știut că domnișoara Carroll o văzuse de la etajul întâi. Ea știe doar că va fi cuvântul majordomului (care nici n-o văzuse până atunci și pe dea-supra mai purta și o pălărie care-i ascundea fața), împotriva cuvântului a douăsprezece persoane onorabile și distinse care au asistat la cina de la lordul Montagu Corner.

Ea părăsește casa, se întoarce la Euston, se schimbă iar din blondă în brună și ia valiza cu ea. Trebuie acum să aștepte întoarcerea Carlotei Adams de la Chiswick. S-au înțeles asupra unei anumite ore, și pentru a trece timpul, Jane Wilkinson merge la Corner House unde, din când în când, aruncă alene câte o privire la ceas. Atunci începe să-și pregătească al doilea asasinat. Pune cutia aurită, comandată de ea însăși la Paris, în poșeta Carlotei, pe care o are cu ea. Poate în acel moment zărește scrisoarea. Poate mai devreme. Oricum, imediat ce vede adresa, presimte un pericol. Deschide plicul și bănuielile sale îi sunt justificate.

Probabil că prima intenție a fost de a distruge scrisoarea. Dar, își dă seama că are o soluție mult mai bună la îndemână. Îndepărtând doar o pagină din scrisoare aceasta, va suna ca o acuzație împotriva lui Ronald Marsh, un bărbat care avea un motiv temeinic pentru crimă. Și chiar dacă

Marsh are un alibi, va suna în continuare ca o acuzație împotriva unui alt bărbat, atât timp cât face să dispară cuvântul „ea”. Așa că procedează întocmai, apoi reintro-duce scrisoarea în plic și înapoi în poșetă.

Ora întâlnirii se apropie. Se îndreaptă spre hotelul Savoy. Imediat ce vede trecând pe lângă ea mașina, în care se presupunea că este ea, grăbește pasul, intră la timp și urcă scările. Este îmbrăcată discret în negru și e prea puțin probabil să o fi văzut cineva.

Intră în cameră imediat după Carlotta Adams. Înainte de a pleca, Jane Wilkinson îi recomandase ca de obicei cameristei să se culce fără s-o aștepte, așadar cele două actrițe erau singure. Își schimbă din nou hainele și cred că în acel moment, Lady Edgware a propus să bea ceva pentru reușita micii lor farse. În paharul pe care-1 întinsese Carlotei se găsea veronal. Jane Wilkinson își felicită victima și îi promite că a doua zi îi va trimite cecul cu banii. Carlotta se întoarce la ea acasă, este foarte adormită, încercă să telefoneze unui prieten... Probabil domnului Bryan Martin sau căpitanului Marsh, căci amândoi au număr de Victoria... Dar renunță. Este prea obosită. Veronalul începe să-și facă efectul. Se culcă și nu se mai trezește niciodată. A doua crimă a fost dusă la capăt cu succes.

Ajungem acum la a treia. Suntem la prânzul dat de soții Widburn. Sir Montagu Corner făcea o referire la o conversație pe care o avusese cu Lady Edgware chiar în seara asasinatului soțului ei. Până aici, nimic complicat.

Însă Nemesis nu doarme și o lovește mai târziu. Se face o mențiune la „judecata lui Paris”, și ea înțelege că e vorba despre oraș, căci pentru ea nu există decât un singur Paris... Orașul modei și al bârfelor!

Însă în fața ei stă un tânăr care fusese și la dineul de la Chiswick, un tânăr care a auzit-o pe Lady Edgware din acea seară vorbind despre arta și civilizația greacă. Carlotta Adams era o femeie cultivată. Tânărul nu poate înțelege, o privește fix și, brusc, își dă seama: nu era vorba despre aceeași femeie! Foarte tulburat, nu mai știe ce să creadă și caută să se sfătuiască cu cineva. Vrea să mi se adreseze mie, dar în absența mea, îi vorbește lui Hastings.

Însă doamna surprinde conversația lor. E destul de isteată și subtilă încât să ghicească totuși că, într-un fel sau altul, s-a dat de gol. Îl aude pe Hastings spunând că nu mă întorc înainte de ora cinci și la cinci fără douăzeci merge acasă la Ross. El deschide, e foarte surprins s-o vadă, dar nu se gândește că i s-ar putea întâmpla ceva rău. Cum să se teamă un om tânăr viguros de o femeie? O conduce în sufragerie unde ea îi povestește o istorioară oarecare. Poate că a picat în genunchi și și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui. Și, apoi, sigur și precis, lovește ca și înainte. Probabil că el n-a apucat decât să scoată un sunet sugrumat, nu mai mult. Așadar, e redus și el la tăcere.

Urmă o mică pauză. Apoi, Japp întrebă:

— Vreți să spuneți că a fost ea în tot timpul acesta?

Poirot afirmă printr-o înclinare a capului.

— Dar de ce, dacă soțul ei a consimțit să divorțeze?

— Pentru că ducele de Merton este un stâlp al societății anglo-catolice și n-ar fi acceptat niciodată să se căsătorească totuși cu o femeie al cărei soț e viu. E un tânăr bărbat cu principii fanatice. Ca văduvă, era aproape sigură că se va putea mărita cu el. Cu siguranță că a făcut aluzie la divorțul de lordul Edgware și ducele nu a mușcat momeala.

— Și atunci, de ce te-a trimis la lordul Edgware?

— Ah! Pentru a-mi arunca praf în ochi! Pentru a face din mine un martor care ar fi susținut că nu avea nici un motiv plauzibil să-șiucidă soțul! Da, a îndrăznit să facă din mine, Hercule Poirot, marioneta ei! Și a și reușit, pe legea mea. Ce minte ciudată poate avea această femeie, vicleană și infantilă totodată! Dar e talentată! Cât de bine a știut să-și ascundă surpriza când i-am spus de scrisoarea soțului său pe care se jura că n-a primit-o! A simțit oare vreo remușcare cât de mică pentru vreuna dintre cele trei crime? Aș putea jura că nu.

— Nu v-am prevenit? Strigă Bryan Martin. V-am spus! Știam că-1 va omorî! O simțeam. Și mi-a fost teamă că va reuși cumva să iasă inocentă din toată povestea asta. E isteată, de-o istețime diavolească, deși fără prea multă minte. Și îmi doream să sufere. Voiam să sufere și voiam s-o văd spânzurată pentru asta!

Chipul îi deveni roșu de furie, vocea i se îngroșă.

— Haide, haide, îi spuse Jenny Driver, și îi vorbi exact ca o dădacă unui copilăș în parc.

— Și cutia aurită cu inițiala D, purtând inscripția, Paris, noiembrie”?
Întrebă Japp.

— A comandat-o printr-o scrisoare și a trimis-o pe Ellis, camerista sa, să o aducă. Normal că Ellis n-a făcut altceva decât să ia un colet și să plătească pentru el, fără a ști ce transportă. Lady Edgware a împrumutat de asemenea delà Ellis una din perechile de ochelari pentru a o putea ajuta la deghizarea în doamna Van Dusen. Însă a uitat complet de asta și i-a lăsat în poșeta Carlottei Adams - singura ei greșală.

Toate astea mi-au venit în minte exact în momentul în care traversam strada. Nu a fost politicos ce mi-a spus șoferul de autobuz, dar a meritat fără îndoială. Ellis! Ochelarii lui Ellis! Ellis mergând la Paris pentru a ridica cutia. Ellis și, prin urmare, Jane Wilkinson. Și, foarte posibil, Lady Edgware a mai împrumutat un obiect de la Ellis în afară de ochelari.

— Care?

— Un cuțit pentru bătăături...

Mă apucă tremuratul.

Urmă o tăcere.

Apoi, Japp întrebă:

— Domnule Poirot, totul e adevărat?

— Da, mon ami, adevărul gol-goluț.

Atunci, Bryan Martin interveni și cuvintele lui, după părerea mea, fură tipice lui:

— Și eu? Spuse el iritat. Eu ce legătură am? De ce m-ați făcut să vin aici astăzi? De ce aproape că m-ați speriat de moarte?

Poirot îi răspunse cu un ton rece.

— Pentru a vă pedepsi, domnule, pentru impertinența dumneavoastră. Cum de v-ați permis să-i înșirați verzi și uscate lui Hercule Poirot?

Jenny Driver izbucni în râs.

— Bine ți-a făcut, Martin! Spuse ea într-un târziu. Apoi, întorcându-se spre Poirot: Sunt fericită că nu a fost Ronnie Marsh. Întotdeauna mi-a plăcut de acest băiat. Și sunt foarte, foarte fericită că moartea Carlottei nu va rămâne nepedepsită. Cât despre Bryan, prezent aici, vă voi împărtăși un secret, domnule Poirot. Vreau să-1 iau de bărbat. Și dacă crede că poate să divorțeze și să se căsătorească iar la fiecare doi-trei ani, cum se practică la Hollywood, ei bine, se înșală amarnic. Dacă mă ia de soție, va fi pentru toată viața!

Poirot o privi pe tânăra femeie, cu bărbia ei hotărâtă și părul de un roșu aprins.

— Este foarte posibil, mademoiselle, că poate fi așa. V-am spus deja că aveți suficient curaj pentru a face orice. Chiar și să vă măritați cu o vedetă de cinema.

Capitolul 31

O ultimă mărturie.

La o zi sau două după această întrevedere, am fost chemat de urgență în Argentina. Și-așa se întâmplă că n-am mai revăzut-o pe Jane Wilkinson și am citit doar din ziare despre procesul și condamnarea ei. Spre surprinderea mea, își pierdu complet capul în momentul acuzării. Atât timp cât se mândrise cu istețimea ei și își făcuse jocul, nu comisese nici o greșală, dar odată pierdută toată această stăpânire de sine, din cauză că fusese descoperită, devenise incapabilă de a menține înșelătoria. În timpul interogatoriului, se pierdu cu firea.

Cum am mai spus înainte, prânzul soților Widburn fu ultima dată când am văzut-o pe Jane Wilkinson. Însă, când mă mai gândesc la ea, mi-o amintesc întotdeauna într-un singur mod... În apartamentul de la hotelul Savoy, probând hainele negre elegante în fața toaletei, cu o expresie serioasă pe chip. Sunt convins că în acele momente nu juca un rol și era complet naturală. Planul îi reușise și, astfel, nu mai avea nici neliniști și nici îndoieli. Sunt de asemenea convins că n-a simțit nici măcar o clipă vreo remușcare pentru cele trei crime săvârșite.

Vă reproduc în continuare un document care, conform ultimei sale dorințe, trebuia să-i fie încredințat lui Poirot, după moartea ei. Această ultimă comunicare, cred eu, este tipică acestei doamne atât de drăguțe și complet lipsite de conștiință.

Dragă domnule Poirot, M-am tot gândit la tot ce s-a întâmplat și am simțit că ar fi bine să vă scriu această scrisoare. Știu că publicați, din timp în timp, articole legate de cazurile soluționate de dumneavoastră, dar mă îndoiesc că până acum ați reprodus vreun document întocmit chiar de mâna vinovatului. Pe deasupra, vreau ca toată lumea să cunoască în detaliu tot ce am făcut, pentru că eu încă mai cred că totul a fost plănuit admirabil. Dacă nu ați fi existat dumneavoastră, totul s-ar fi desfășurat cu succes. Am fost

cam supărată pe dumneavoastră pentru asta, dar presupun că nu v-ați putut abține să nu interveniți. Și sunt sigură că, dacă vă va parveni această scrisoare, îi veți da importanța cuvenită, nu-i așa? Aș vrea ca lumea să-și amintească de mine. Și sunt convinsă că sunt unică în felul meu, cel puțin aici toată lumea pare să fie de acord cu mine.

Totul a început în America, când l-am cunoscut pe Merton. Am înțeles imediat că numai dacă sunt văduvă mă va lua de nevastă. Din nefericire, avea o stranie idee preconcepută împotriva divorțului. Am încercat să-i explic, dar degeaba, și trebuia să fiu atentă, pentru că, în felul lui, era genul de persoană puțin cam ciudată.

Am realizat curând că soțul meu trebuia pur și simplu să moară, dar nu știam cum să pun totul la cale. Vă imaginați că lucrurile de genul acesta sunt mult mai ușor de făcut în America. M-am gândit și m-am frământat dar tot n-am reușit să găsesc o modalitate. Și apoi, deodată, am văzut-o pe Carlotta Adams imitându-mă pe scenă și mi-a venit inspirația. Cu ajutorul ei, puteam să-mi construiesc un alibi. În aceeași seară v-am întâlnit și pe dumneavoastră și mi-a venit ideea genială de a vă trimite la soțul meu să-i cereți consimțământul la divorț. În același timp, am început să pălăvrăgesc vrute și nevrute despre cum mi-aș omorî soțul, pentru că am observat că atunci când spui adevărul pe un ton puțin prostuț, nimeni nu te crede că vorbești serios. O mai făcusem și altădată, ca să obțin unele avantaje în contractele mele. Și e mai bine să faci pe prostul când nu ești. La a doua întâlnire cu Carlotta Adams, am abordat subiectul, i-am spus că este vorba de un pariu și ea a înghițit momeala imediat. Trebuia să meargă în locul meu la un dineu, pretinzând că sunt eu, și dacă reușea, primea zece mii de dolari. A fost foarte entuziasmată și multe dintre idei au venit chiar de la ea... Deghizarea noastră și restul. Vedeți dumneavoastră, nu puteam s-o facem aici din cauza lui Ellis și nici la ea acasă, din cauza cameristei ei. Ea, bineînțeles, nu înțelegea de ce. A fost un moment un pic mai stânjenitor, dar am spus pur și simplu „nu” și am convins-o. Probabil că m-a considerat cam prostuță, dar a cedat și ne-am gândit atunci la un hotel. Atunci am luat ochelarii lui Ellis.

Normal că n-am întârziat să-mi dau seama că ea va trebui să dispară. Era păcat, dar până la urmă, imitațiile ei erau cam impertinente. Dacă s-ar fi întâmplat ca imitația mea să nu fie atât de reușită, m-aș fi supărat amarnic. Eram în posesia unei mici cantități de veronal, cu toate că mă folosesc rar de el, așa că mi s-a părut ușor. Am avut apoi o scripă genială. Ar fi fost mult mai bine dacă aș fi făcut în așa fel încât să se creadă că era o consumatoare obișnuită de veronal. Așadar, am comandat o cutie, un duplicat al unei bijuterii ce-mi fusese oferită, și am cerut să fie gravate inițialele ei și, înăuntru, o inscripție. M-am gândit că o inițială oarecare și „Paris, noiembrie” pe capacul interior ar complica puțin lucrurile. Am comandat cutia printr-o scrisoare pe care am trimis-o de la Ritz, într-una din zile când am prânzit acolo. Și am trimis-o pe Ellis s-o ridice. Bineînțeles că Ellis n-a știut nimic despre toate acestea.

Totul a mers ca pe roate în acea noapte. I-am sustras lui Ellis unul din cuțitașele pentru bățături pe când se afla la Paris, pentru că era mic și foarte

ascuțit. Nu a observat, pentru că l-am pus imediat la loc, după ce m-am folosit de el. Un medic din San Francisco m-a învățat, fără să vrea, unde să lovesc. Îmi vorbea într-o zi despre punctiile lombare și cefalice și mi-a spus că cel care efectuează aceste punctii trebuie să fie foarte atent, pentru că altfel ar fi perforat centrii nervoși vitali și ar fi provocat moartea fulgerător. L-am rugat atunci să-mi arate de mai multe ori locul exact, cu gândul că nu se știe când îmi va fi de folos, și i-am spus că voiam să folosesc ideea într-un film.

Mi s-a părut foarte urât din partea Carlottei să-i scrie surorii ei despre planul nostru. Îmi promisese că nu va spune nimănui. Mă consider totuși foarte isteță pentru faptul că am rupt acea pagină și am scos cuvântul „ea”. Această idee îmi aparține în întregime. Și cred că sunt mai mândră de asta decât de orice altceva. Toată lumea pretinde că sunt lipsită de inteligență... Dar, după părerea mea, îți trebuie o mare doză pentru a inventa așa ceva.

Am gândit cu mare grijă totul și m-am comportat exact așa cum plănuisem când a venit la mine inspectorul acela de la Scotland Yard. Chiar mi-a plăcut reprezentarea mea. M-am gândit la un moment dat că poate mă vor și aresta. Dar m-am simțit complet în siguranță, pentru că trebuiau să-i creadă pe toți acei invitați la cină și nu vedeam cum ar putea descoperi ceva despre mine și Carlotta și despre deghizarea noastră.

După aceea, m-am simțit atât de fericită și de mulțumită. Norocul fusese de partea mea și totul mergea strună. Ducea de Merton s-a purtat oribil cu mine, dar ducele a fost foarte amabil. Voia să se căsătorească cu mine cât de repede posibil și nu bănuia absolut nimic.

Nu cred că am mai fost așa de fericită vreodată ca în timpul acelor câteva săptămâni. Arestarea nepotului soțului meu a contribuit încă o dată la liniștea mea. Din ce în ce mai mult, mă felicitam că am rupt acea pagină din scrisoarea Carlottei Adams.

În ceea ce-1 privește pe Donald Ross, a fost pur nenoroc. Încă nici acum nu sunt sigură cum de și-a dat seama. Ceva legat de Paris, ca fiind o persoană și nu un oraș. Nici acum nu știu cine a fost Paris și, în orice caz, găsesc ridicol să dai un astfel de nume unui bărbat.

Curios totuși, că atunci când ghinionul începe să te lovească, nu se mai oprește. Trebuia neapărat să fac ceva în privința lui Donald Ross, și repede, și cred că m-am descurcat foarte bine și de data aceea. Era posibil să dau greș, pentru că nu avusesem timp să mă gândesc sau să-mi fac rost de un alibi. M-am considerat totuși în afara pericolului după aceea.

Bineînțeles că Ellis mi-a spus că ați chemat-o pentru a o interoga, dar m-am gândit că era vorba despre relațiile mele cu Bryan Martin, și n-aveam cum să ghicesc unde voi mergeți să ajungeți. Nu ați întrebat-o direct dacă a fost după cutia aurită, la Paris. Am bănuțit că v-ați gândit că, dacă mi-ar fi spus așa ceva, mi-aș fi dat seama că ceva nu e în regulă. Oricum ar fi, m-a luat total prin surprindere. Nu-mi venea să cred. Părea incredibil cât de bine știați tot ce am făcut.

Mi-am dat seama imediat că nu e bine. Nu poți lupta contra norocului. Nu-i așa că a fost pur ghinion? Mă întreb dacă vă pare rău pentru ceea ce mi-ați făcut. Până la urmă, nu mi-am dorit decât să fiu fericită și, dacă n-aș fi fost

eu, n-ați fi fost niciodată implicat în povestea asta. Nu v-am crezut nici o clipă atâ de perspicace. Cine vă vede nu ar zice asta.

E amuzant cum, în ciuda procesului aceluia îngrozitor și a tuturor lucrurilor oribile pe care avocatul acuzării le-a spus despre mine și a întrebărilor care parcă nu se mai sfârșeau, nu mi-am pierdut din frumusețe.

Arăt acum puțin mai palidă și mai slabă, dar mi se potrivește oarecum. Toată lumea îmi admiră curajul. Știați că spânzurările nu mai au loc în public? Păcat!

Sunt sigură că nu au mai avut un caz ca al meu până acum.

Cred că ar trebui să vă spun la revedere acum. Mi se pare foarte ciudat și încă nu realizez gravitatea situației mele. Mâine, îl voi vedea pe preot.

A dumneavoastră, iertătoare, (Pentru că trebuie să ne iertăm dușmanii, nu-i așa?)

Jane Wilkinson.

P. S. Credeți că voi face parte din Colecția de ceară a Muzeului Tussaud?

SFÂRȘIT